

Άγιοι Κοιλιβάδες»

υπό π. Νικολάου Δημαρά Dr.Jur.
Βαρδακουλά 47, πάρ. 3, 30300 Νάυπακτος
τηλ.: 2610-341269
Χειμώνας 2007-08

Website/ιστοσελίδα στο διαδίκτυο:

<http://orthway.org>

Οί αίρετικοί

στήν ἐκκλησιαστική ιστορία.

Ἡ ἔνωση μέ ἐπίσημες συμφωνίες,

ἀλλά καί στήν πράξη,

τῶν Νεοημερολογιτῶν

μέ τούς αίρετικούς Μονοφυσίτες

καί τούς Λατίνους καί ὁ Οἰκουμενισμός¹.

¹ Ἡ προσέγγιση τῶν ἀναφυομένων προβλημάτων γιά τήν ἀντιμετώπιση τῶν αίρετικῶν, κατά τήν διδασκαλίαν τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, καί τῶν Θεοφόρων Πατέρων ἡμῶν Ἁγίου Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ, Ἁγίου Σωφρονίου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων καί Ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου.

Ἡ κατάσταση τῆς Νεοημερολογικῆς "ἐκκλησίας" σήμερα, μετά τήν ἄρση τοῦ ἀναθήματος κατά τῶν παπικῶν ἀπό τόν Ἀθηνάγορα καί τήν ἔνωση στήν πράξη Ὁρθόδοξων Πατριαρχείων καί Αὐτοκεφάλων Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν μέ τούς καταδικασμένους ἀπό Οἰκουμενικές καί Πανορθόδοξες Συνόδους αίρετικούς, τούς Λατίνους στό Μωαλαμάντ, τούς Μονοφυσίτες στό Σαμπεζύ καί στήν Ἀντιόχεια.

Ἡ ἔκπτωση τῶν ἀμετανοήτων αίρετικῶν ἱερέων καί τῶν ἐπισκόπων ἀπό τήν Ἱερωσύνη, ἰδιαίτερα μετά τόν ἀναθεματισμό τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἀπό τόν Ἅγιο Φιλάρετο στό Μόντρεαλ τοῦ Καναδά τό 1983.

Ὡς αίρετικοί χαρακτηρίζονται ὅσοι ἀλλοιώνουν καί στό ἐλάχιστο τήν Ὁρθόδοξη Πίστη.

Αἴρεση εἶναι "τὸ ἐν τινι παρεκκλίνει τῶν κειμένων ἡμῖν δογμάτων, περὶ τῆς ὀρθῆς πίστεως" κατὰ τὸν Μ. Βασίλειον.

Αἰρετικοί εἶναι ἐκεῖνοι πού διδάσκουν διαφορετικά ἀπό ὅ,τι διδάσκει ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἀνά τούς αἰῶνες μέ τίς ἑπτὰ Ἁγίες Οἰκουμενικές Συνόδους.

Ἡ Ὁρθόδοξη Πίστη σφραγίζεται μέ τήν Ἁγία Ἐβδόμη Οἰκουμενική Σύνοδο, στήν Νίκαια, καί τό Συνοδικό τῆς Ὁρθοδοξίας, πού διαβάζουμε οἱ Ὁρθόδοξοι στίς Ἁγίες Ἐκκλησίες μας τήν Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας καί ἀναθεματίζουμε ὅσους ἀναθεμάτισαν οἱ Ἅγιοι Πατέρες καί μακαρίζουμε ὅσους Ἐκεῖνοι μακάρισαν.

Ὁ Ἅ Μᾶρ-

Κῆ

ὁ εὐγενικός

εὐχγράφων
ἐπιστολὴν πρὸς
θεοδόσιον ἰε-
ροκλῆτον ἐκπεσόντα.

Οἱ τοπικές Ὁρθόδοξες Σύνοδοι εἴτε ἦσαν προγενέστερες τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καί ἀπέκτησαν Οἰκουμενικό χαρακτήρα, γιατί ἀναγνωρίσθηκαν ἀπό μία μεταγενέστερη Οἰκουμε-

νική Σύνοδο, όπως έγινε, για παράδειγμα, με τις Συνόδους της Λαοδικείας, της Σαρδικής και της Καρθαγένης, είτε διεσάφησαν τά ύπό τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων ὀρισθέντα, ἐφ' ὅσον συγκλήθησαν μετὰ ἀπό αὐτές καί ἀναθεμάτισαν ἐκείνους πού διαστρέβλωσαν τό Ὁρθόδοξο Δόγμα, ὅπως εἶναι οἱ ἐπί Ἁγίου Μεγάλου Φωτίου στήν Κωνσταντινουπόλη μεγάλες Σύνοδοι τοῦ 861, 869, 879, ἐπί Κηρουλαρίου τό 1054, ἐπί Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ τό 1341 καί 1351 καί τῶν Ὁρθοδόξων Πατριαρχῶν τῆς Ἀνατολῆς τό 1848.

Κηρύσσεται σήμερα αἵρεση;

Ἔγινε ἔνωση Ὁρθοδόξων (Οἰκουμενιστικῶν) ἐκκλησιῶν μέ τούς καταδικασμένους αἰρετικούς Μονοφυσίτες καί Λατίνους;

1. Σήμερα, ἀφ' ενός κηρύσσεται ἡ αἵρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, πού ἀπό τούς περισσότερους θεολόγους θεωρεῖται ὡς καινοφανῆς αἵρεση.
2. Ἀφ' ἑτέρου ἔχουν γίνει καί στήν πράξη ἐνώσεις, μετὰ ἀπό συμφωνίες τῶν διαφόρων Ὁρθοδόξων Πατριαρχείων καί αυτοκεφάλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν μέ καταδικασμένους αἰρετικούς.

□ Πρόκειται, λοιπόν, γιά ἄλλη αἵρεση ὅταν μιλάμε γιά τήν παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἡ κήρυξη τῆς ὁποίας ἐπιβάλλει τήν διακοπή τοῦ μνημοσύνου τῶν Οἰκουμενιστῶν ἐπισκόπων καί πατριαρχῶν, ἀλλά καί Οἰκουμενιστῶν γερόντων καί πνευματικῶν, καί πρό Συνοδικῆς Διαγνώμης, κατά τόν 31ο Ἀποστολικό Κανόνα καί τόν 15ο τῆς ΑΒ' ἐπί Μεγάλου Φωτίου Συνόδου²,

² Ὅταν ἡ αἵρεση εἶναι καινοφανῆς τήν τελική κατάκρισή της θά τήν ἀποφασίσαι, κατά τήν γνώμη

□ καί εἶναι ἐντελῶς διαφορετικό τό θέμα τῆς ἐνώσεως ὁλόκληρων Πατριαρχείων, καί αυτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, πατριαρχῶν, ἐπισκόπων, πρεσβυτέρων, διακόνων μοναχῶν καί λαϊκῶν μέ καταδικασμένους ἀπό Συνόδους αἰρετικούς, ὅπως εἶναι:

- οἱ Μονοφυσίτες, μέ τούς ὁποίους ἔχει ἐνωθεῖ τό Πατριαρχεῖο Ἀντιοχείας καί πλεῖστον ἄλλων τοπικῶν Νεοημερολογικῶν καί Νεο - "παλαιοημερολογικῶν" Σλαβικῶν ἐκκλησιῶν, μετὰ το Σαμωεζύ, καί
- οἱ Λατῖνοι μέ τούς Οὐνίτες, μέ τούς ὁποίους ἔχουν ἐνωθεῖ καί στήν πράξη, μετὰ το Μωαλαμάντ, κατ' ἐξοχήν τό Πατριαρχεῖο τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὅλες οἱ Νεοημερολογικῆς ἐκκλησίες τοῦ ἐξωτερικοῦ καί πολλά Σλαβικά Πατριαρχεῖα καί τοπικές ἐκκλησίες, ὅπως καί οἱ Νεοημερολογίτες Ρουμάνοι καί μεγάλα τμήματα τῶν Οὐκρανῶν, ἀφου ἐκεῖ, (στήν Οὐκρανία), ὑπάρχουν τρία ὀρθόδοξα Πατριαρχεῖα (!), τό ἓνα εἶναι οὐνιτικό !

τῶν κανονολόγων, ἡ μέλλουσα νά συνέλθει Σύνοδος, πού θά καταδικάσει καί τούς Οἰκουμενιστές. Κηρυττομένης τῆς αἵρέσεως, παρέχεται δικαίωμα, ἅμα καί ὑποχρέωση στούς Ὁρθοδόξους νά διακόψουν καί πρό Συνοδικῆς Διαγνώμης τό μνημόσυνο τῶν κηρυσσόντων τήν αἵρεση ἐπισκόπων καί ὄλων τῶν κοινωνικῶν μέ τούς αἰρετικούς ἄλλων ἡγουμένων - κληρικῶν κατά τόν ΙΕ' τῆς ΑΒ' Συνόδου κατά τήν κρατοῦσα γνώμη, ἀλλά κατ' ἐξοχήν τό δικαίωμα τοῦτο θεμελιώνεται στόν 31ο Ἀποστολικό Κανόνα.

Ειδικότερη θεολογική
καί ιστορική ανάλυση
τῆς ἐνιαίας στάσεως τῶν Ἁγίων Πατέρων,
ὅταν μία ἐκκλησία καθίσταται αἰρετική.

Πότε νεκρώνεται
ὅλο τό αἰρετικό ἐκκλησιαστικό σῶμα;

*“Οἱ τοίνυν ὑφ’ ἑαυτῶν κατακριθέντες καί
ὑπό τῶν Ρωμαίων ἐπί ὁρθότης Ἰνδικτιῶνος
γενομένης συνόδου καθαιρεθέντες, ποίαν
ἐπιτελέσουσιν μυσταγωγίαν ἢ ποῖον πνεῦμα τοῖς
παρά τῶν τοιούτων ἐπιτελουμένοις ἐπιφοιτᾷ;”*
Ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής
(PG 90, 120)

Οἱ ἐνώσεις μέ τούς Μονοφυσίτες
καί τούς Λατίνους

Ἡ ἐνωση τῶν Νεοημερολογιτῶν στήν
πράξη μέ τήν καθημερινή μυστηριακή καί
συμπεροσευχητική διακοινωνία μέ τούς προκατα-
δικασμένους αἰρετικούς Μονοφυσίτες καί
Λατίνους, στήν Ἀντιόχεια καί στίς μητροπόλεις
τοῦ κλίματος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου
συνεπάγεται τόν μολυσμόν καί τήν σταδιακή
σῆψη ὄλων τῶν Νεοημερολογιτικῶν αὐτῶν
ἐκκλησιῶν. Συνεπάγεται τήν ἡμέραν καθ’ ἡμέραν
ἐξάπλωση τῆς νεκρωσοιοῦ ἀσθενείας τῆς
Μονοφυσιτικῆς καί Λατινικῆς αἰρέσεως καί τῆς
σῆψεως καί στήν συνέχεια τήν πλήρη
ἀπονέκρωση τῶν ἐκκλησιῶν αὐτῶν.

Ἡ σῆψη καί ἡ νεκρωσοιοῦ ἀσθένεια
ἐξαπλώνεται ὄχι μόνον σέ αὐτούς πού ἐνώνονται
μέ τούς καταδικασμένους αἰρετικούς, ἀλλά καί
στούς κοινωνοῦντες μέ αὐτούς, ὅπως συμβαίνει
μέ ὅσους κοινωνοῦν μέ τά Πατριαρχεῖα Ἀντιοχεί-
ας καί τό λεγόμενο Οἰκουμενικό, δηλ. τῶν
Νεοημερολογιτῶν καί τῶν Νεο-“παλαιο-

ημερολογιτῶν” τῶν Σλαυικῶν Πατριαρχείων,
ἀφοῦ ἀκολουθοῦν τούς πεπρωκότες στήν αἵρεση
καί κοινωνοῦν μαζί τους, χωρίς καμμία
ἀντίσταση, σιωπῶντες καί ἀποδεχόμενοι στήν
πράξη τήν γενομένην προδοσία.

Οἱ περισσότεροι βέβαια ἀπό αὐτούς δέν
ὑστεροῦν σέ αἰρετικές δηλώσεις καί ἐνωτικές
πράξεις, ἀφοῦ καί στήν Ἑλλάδα ἔφερε τόν
μιαρό πάπα καί ἀνεγνώρισε τόν παναιρετικό ὡς
ἐπίσκοπο ὁ καί σωματικά πλέον νεκρός
Χριστόδουλος, καί ὅλη ἡ Νέα ἐκκλησία μέ τήν
ιεραρχία τῆς τόν χειροκρότησε καί μολύθηκε
ἄμεσα ἡ τοπική Νεοημερολογιτική “ἐκκλησία”.

Οἱ ἄλλες τοπικές ὀρθόδοξες ἐκκλησίες,
ποτέ δέν διέκοψαν τήν κοινωνία μέ τούς πρώην
Ὀρθόδοξους καί νῦν πεπρωκότες, πού ἔγιναν
αἰρετικοί, κυρίως τοῦ Πατριαρχείου τῆς
Ἀντιόχειας καί τοῦ Πατριαρχείου τῆς Πόλης,
πού ἐνώθηκαν καί στήν πράξη:

α. μέ τούς ὑπό τεσσάρων Οἰκουμενικῶν
Συνόδων καταδικασθέντες Μονοφυσίτες καί

β. μέ τούς ἀπό πλήθος Ὀρθόδοξων
Συνόδων καί ἀπό τούς Θεοφόρους Πατέρες
ἀναθεματισθέντες καί καταδικασθέντες Λατί-
νους.

α. Τό Πατριαρχεῖο τῆς Ἀντιόχειας ἔχει
ἐπισήμως ἐνωθεῖ μέ τούς Μονοφυσίτες, κατόπιν
συνοδικῆς σχετικῆς ἀποφάσεως πού ὀρίζει,
πότε θά ἱεροπρακτεῖ ὁ Μονοφυσίτης καί πότε ὁ
“ὀρθόδοξος”, ἀνάλογα μέ τό πλήθος τῶν πιστῶν
πού ἔχει κάθε θερησκευτική κοινότητα:

*“Ἡ Ἁγία Σύνοδος τῆς Ἀντιοχείας
ἀπεφάσισε τά ἑξῆς:*

1. Τόν πλήρη καί ἀμοιβαῖο σεβασμόν τῶν
δύο ἐκκλησιῶν ὡς πρὸς τό τελετουργικόν των,

τήν πνευματικότητα, τήν κληρονομίαν καί τούς άγιους πατέρας καί τήν πλήρη προστασίαν τών λειτουργικῶν πράξεων καί τῆς Ἀντιοχείας καί τῆς Συρίας.

2. Τήν ένσωμάτωσιν τών πατέρων καί τών δύο ἐκκλησιῶν καί τῆς παραδόσεως τών γενικῶς εἰς τά χριστιανικά ἐπιμορφωτικά προγράμματα καί τήν θεολογίαν καθηγητῶν καί μαθητῶν.³

3. Τήν ἀποφυγήν τοῦ νά δέχωνται μέλη μιᾶς ἐκκλησίας εἰς τήν ἄλλην, ὅποιοι καί ἂν εἶναι οἱ λόγοι.

4. Τήν διοργάνωσιν συνάξεων τών δύο Συνόδων ὅποτεδήποτε ὑπάρξει ἀνάγκη.

5. Νά παραμείνει κάθε Ἐκκλησία ὡς σημεῖον ἀναφορᾶς διά τά μέλη τῆς εἰς θέματα ἀφορῶντα γάμου, διαζῦγιον, υἰοθεσίαν κλπ.

6. Ἐάν δύο ἐπίσκοποι δύο διαφορετικῶν ἐκκλησιῶν συναντηθοῦν διά πνευματικήν τελετήν, θά προΐσταται ἐκεῖνος πού θά ἔχει τό μεγαλύτερον ποῖμνιον. Ἀλλά ἂν εἶναι εἰς τό μυστήριον τοῦ γάμου, θά προΐσταται ὁ ἐπίσκοπος τῆς ἐκκλησίας τοῦ νυμφίου.

7. Ὅ,τι ἔχει ἀναφερθῆ προηγουμένως δέν ἰσχύει κατά τόν συνεορτασμόν Ἐπισκόπων εἰς τήν Θεῖαν Λειτουργίαν.

8. Ὅ,τι ἔχει λεχθῆ εἰς τό ὑπ' ἀριθμ. 6 ἄρθρον, ἰσχύει διά τούς κληρικούς καί τών δύο ἐκκλησιῶν.

9. Ἐάν ἕνας ἱερεὺς μιᾶς ἐκ τών δύο ἐκκλησιῶν τύχη νά εἶναι εἰς κάποιαν περιοχήν, θά τελέσῃ τά θεῖα μυστήρια διά τά μέλη καί τών δύο ἐκκλησιῶν, συμπεριλαμβανομένης καί τῆς Θεῖας Λειτουργίας καί τοῦ μυστηρίου τοῦ γάμου.

³ Τόν Διόσκουρο καί τόν Εὐτυχῆ τούς αἰρεσιάρχες καί ... "άγιους" τών Μονοφυσιτῶν!!! Στό ἐξῆς ὀφείλουν οἱ ὀρθόδοξοι τῆς Νέας "ἐκκλησίας", πού εἶναι κοινωνικοί πρὸς τό Πατριαρχεῖο Ἀντιοχείας, νά φτιάξουν καί εἰκόνες γιά νά τούς προσκυνοῦν ὡς ὀρθοδόξους!...

Ὁ ἴδιος ἱερεὺς θά κρατήσῃ ἀνεξάρτητον ἀρχεῖον καί διά τās δύο ἐκκλησίας καί θά μεταφέρῃ τήν καταγραφὴν τών μελῶν τῆς ἀδελφῆς ἐκκλησίας εἰς τήν πνευματικὴν τῆς ἐξουσίαν.⁴

10. Ἐάν δύο ἱερεῖς καί τών δύο ἐκκλησιῶν τύχη νά εὐρίσκωνται εἰς κάποιαν κοινότητα, θά ἐναλλάσσονται, καί εἰς περὶπτωσιν συνεορτασμοῦ θά προΐσταται ἐκεῖνος μέ τό μεγαλύτερον ποῖμνιον.

11. Ἐάν ἐπίσκοπος ἀπὸ μίαν ἐκκλησίαν καί ἕνας ἱερεὺς ἀπὸ τήν ἀδελφὴν Ἐκκλησίαν τύχη νά συνεορτάζουσι, θά προΐσταται, ὅπως εἶναι φυσικόν, ὁ ἐπίσκοπος, ἀκόμη καί ἂν εὐρίσκεται εἰς τήν κοινότητα τοῦ ἱερέως, ἐφ' ὅσον θά ὑπάρχουν λαϊκοί καί ἀπὸ τās δύο ἐκκλησίας.

12. Χειροτονία εἰς τούς βαθμούς τῆς ἱερωσύνης γίνονται ἀπὸ τήν πνευματικὴν ἀρχὴν τών ὑποψηφίων εἰς κάθε ἐκκλησίαν, κατὰ προτίμησιν μέ τήν παρουσίαν ἀδελφῶν ἀπὸ τήν ἄλλην ἀδελφὴν Ἐκκλησίαν.

13. Ἀνάδοχοι καί μάρτυρες γάμου ἐπιτρέπεται νά ἐπιλέγωνται ἀπὸ τά μέλη καί τών δύο ἐκκλησιῶν χωρὶς διάκρισιν.

14. Εἰς ὅλας τās κοινὰς εορτάς θά προΐσταται ὁ ἀρχαιότερος τῆ τάξει ἱερεὺς.

15. Ὅλοι οἱ ὀργανισμοί τών δύο Ἐκκλησιῶν θά συνεργάζωνται εἰς ὅλα τά θέματα, μορφωτικά,

⁴ Ἄν βρεθοῦν οἱ Γρηγοριάτες, οἱ νέοι Ἐπιφάνιοι Θεοδωρόπουλοι, οἱ Ἱερεμίες Φοῦντες καί οἱ Νικόδημοι Μπιλάηδες (καί ὅλοι οἱ πολέμιοι τών Ἐσφιγμενιτῶν καί τών Ὀρθοδόξων πού ἀκολουθοῦν τό Ἐορτολόγιο τών Πατέρων) στό πατριαρχεῖο Ἀντιοχείας, δέν θά πρέπει νά ξεχάσουν νά κοινωνήσουν στή λειτουργία πού θά κάνει ὁ Μονοφυσίτης ἱερεὺς, γιά νά "ἁγιασθοῦν", ἀφοῦ εἶναι κοινωνικοί μέ τό Πατριαρχεῖο αὐτό καί ἐπειδὴ κατὰ τήν ἀνορθόδοξη τακτικὴ τους δέν θά πρέπει νά κόψουν τήν κοινωνία μαζί τους ... γιά νά μὴ βρεθοῦν ἐκτός ἐκκλησίας!

παιδείαν καί κοινωνικά διά τήν ανάπτυξιν τοῦ ἀδελφικοῦ πνεύματος.

Σᾶς ὑποσχόμεθα, μέ αὐτήν τήν εὐκαιρίαν, ὅτι θά συνεχίσωμεν νά ἐνισχύωμεν τήν σχέσιν μας μέ τήν ἀδελφὴν Ἐκκλησίαν καί ὅλας τὰς ἄλλας Ἐκκλησίας μέ σκοπὸν νά γίνωμεν ὅλοι μία κοινότητα κάτω ἀπὸ ἓνα Ποιμένα⁵.

β. Κατά τόν π. Γεώργιο Μεταλληνό, ὁμότιμο νῦν καθηγητὴ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῆς Ἀθήνας, ἡ ἔνωση καί μέ τούς Λατίνους ἔχει γίνει πρὸ πολλοῦ, ἂν δοῦμε τὰ ὅσα γράφει ἀναφορικά μέ τήν προσλαλιὰ πρὸς κληρικούς τῆς Ἀμερικῆς καί τῆς Γερμανίας τοῦ καί σωματικά πλέον νεκροῦ, τυμπανιαίου μασώνου, πρῶην ψευδο-πατριάρχου Ἀθηναγόρα⁶:

Πιστεύω ὅτι θά ἔλθῃ (τὸ κοινὸν ποτήριον). Διότι δὲν εἶναι δυνατόν νά μὴ ἔλθῃ, διότι ἤδη ἔρχεται. Διότι ἤδη εἰς τὴν Ἀμερικὴν μεταλαμβάνετε πολλοὺς ἀπὸ τὸ Ἅγιον Ποτήριον καὶ καλὰ κάνετε. Καὶ ἐγὼ ἐδῶ, ὅταν ἔρχονται Καθολικοὶ καὶ Προτεστάνται καὶ ζητοῦν νά μεταλάβουν, τοὺς προσφέρω τὸ Ἅγιον Ποτήριον! Καὶ

⁵ Γιά τὸ κείμενο τῆς ἐγκυκλίου τοῦ πεπρωκότος πατριαρχείου τῆς Ἀντιόχειας βλ. περιοδικὸν "Ὁρθόδοξη Μαρτυρία", τεῦχος 790ν, "Φιλήματα Ἰουδα", ἔκδοσις Ε', 2000, σελ. 261 καὶ τὴν σειρά τῶν ἄρθρων στὸν "Ὁρθόδοξο Τύπο", ἀναφορικά μέ τὴν προσδοτικὴ συμφωνία τοῦ Σαμπεζῦ στὰ φύλλα 1160 καὶ 1329. Γιά τὴν συμφωνία στὸ Σαμπεζῦ βλ. τὰ τρία βιβλία τοῦ Μακαριστοῦ Μητροπολίτου Πενταπόλεως κυροῦ Καλλισιῶ, "Ἡ ἔνωσις μέ τούς Μονοφυσίτες", Πειραιεύς, Δ' ἔκδ. 1991, "Ὁρθόδοξοι καὶ Μονοφυσίτες", Πειραιεύς, Α' ἔκδ. 1991, "Προδοσία τῆς Ὁρθοδόξιας", Πειραιεύς, Α' ἔκδ. 1991 καὶ τὸ ἡμέτερον πῶνημα, ἀπάντησις β' στὴν Ἱερά Μονὴ Γρηγορίου.

⁶ Βλ. σὲ π. Γεωργίου Μεταλληνοῦ, "Διάλογοι χωρὶς προσωπεῖον", "Ο.Τ.", 12.07.02. Βλ. ἐκτενέστερα Ἀθανασίου Σακαρέλου, "Ἐγινε ἡ ἔνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν, Ἀθήνα 2007.

εἰς τὴν Ρώμην τὸ ἴδιον γίνεται καὶ εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ εἰς τὴν Γαλλίαν."

Ὁ π. Γεώργιος Μεταλληνός ἀναφερόμενος στὸ οὐνιτικὸ συλλείτουργο στὴν Κωνσταντινούπολι τό Νοέμβριον τοῦ 2006 καί τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ τοῦ Χρυσοδούλου στή Ρώμη τό Δεκέμβριον τοῦ 2006, γράφει ὅτι ὑπάρχουν Μητροπολίτες πού δέχονται

*"τὴν παπικὴ ἔκκλησία" ὡς Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, μέ μυστήρια καὶ Χάρη. Γι' αὐτούς ἡ ἔνωσις ἔχει γίνει ἢ οὐδέποτε ἔπαυσε νά ὑπάρχει"*⁷.

Ὁ π. Θεόδωρος Ζήσης, καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Θεσσαλονίκης σημειώνει ὅτι οἱ Λατινοφρονες τῆς Φεράρας-Φλωρεντίας ἦσαν λιγότερο ἐπικίνδυνοι ἀπὸ τούς σημερινούς!

*Ἐκεῖνοι ἔσχεδάζαν καὶ ἐχάλκευαν μέ κρυφές συμφωνίας τὴν ἔνωσι, χωρὶς νά ἐνημερώνουν ὅλα τὰ μέλη τῆς ἀντιπροσωπείας, γιὰ νά μὴν ὑπάρχουν ἀντιδράσεις, ὅπως δὲν ἐνημερώνεται καὶ σήμερα ὁ πιστὸς λαὸς καὶ δὲν ἀντιλαμβάνεται γι' αὐτὸ ὅτι ἡ ἔνωσις γίνεται ἤδη σταδιακά, ἔχει προχωρήσει οὐσιαστικά μέ συμφροσευχές, συλλείτουργα καὶ ἀμοιβάτια ἐκκλησιολογικὴ ἀναγνώρισι, εἰς τὴν ὅσον ὡστε τὸ κοινὸ Ποτήριον, ὅταν ἔλθῃ ἐπισήμως νά ἀποτελεῖ ἀπλῶς μία ἐπισφράγιση καὶ ἐπικύρωσι τῆς γενομένης ἤδη ἔνωσεως"*⁸.

Ὁ καθηγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Γρηγορίου π. Γεώργιος Καψάνης τονίζει:

"ὅτι τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον δὲν θεωρεῖ πλέον τὸν Πάπαν καὶ τὴν Ρωμαιοκαθολικὴν Καθολικὴν Ἐκκλησίαν ὡς αἰρετικούς, σχισματικούς καὶ πλανωμένους, ἐφ' ὅσον δέχεται τὴν μὲν Παπικὴν ἐκκλησίαν ὡς ἄγιαν", τὸν δὲ

⁷ Πρωτ. π. Γεωργίου Μεταλληνοῦ, "Ἐάν ἡμεῖς σιωπήσωμεν, οἱ λίθοι κεκραζόνται", "Ὁρθόδοξος Τύπος" (1672), 12.01.2007, σελ. 5.

⁸ "Θεοδομία", Σεπτέμβριος 2006, σελ. 460.

ἐπικεφαλῆς αὐτῆς ὡς "ἅγιον", "μακαριστόν", ὑπὲρ οὗ
τελεῖ καὶ ἐπιμνημόσυνον δέησιν.

"Πάντα τὰ ἀνωτέρω"... σημαίνουν ἐπίσης ὅτι ἡ
Ἑνωσις ἔχει γίνει καὶ ἀπομένει ἡ μεθόδευσις τῆς
τελείας μυστηριακῆς κοινωνίας, πρὸς τὴν ὁποίαν
ὀλοταχῶς βαίνομεν, ἐφ' ὅσον ὁ Θεολογικός Διάλογος
ἴα παρακάμψῃ τὰς δογματικὰς καὶ ἐκκλησιολογικὰς
διαφορὰς καὶ ἴα ἀσχοληθῇ μὲ τὸ κεφάλαιον περὶ
μυστηρίων, προφανῶς διὰ τὴν ἐπιτάχυνσιν τῆς
μυστηριακῆς κοινωνίας.⁹

Ὁ Φλογερός κήρυκας μητροπολίτης
Αὐγουστίνος Καντιώτης ἤδη ἀπὸ τὸ 1980 τόνιζε
ἐπίσης τὰ ἑξῆς:

"Ἡ ἑνωσις, ἡ ψευδένωσις ἔχει ἀποφασισθῆ.
Ἐχει ἀποφασισθῆ εἰς μυστικὰ διαβούλια Ἀνατολῆς
καὶ Δύσεως, διαβούλια πολιτικῆς, οικονομικῆς καὶ
ἰηρησκευτικῆς φύσεως, ἃν ἐγκέφαλος ὁ πάσας.

Τὸ σχέδιον πρὸς πραγματοποιήσιν τοῦ
σκοποῦ ἐξελίσσεται κατὰ φάσεις καὶ στάδια ἐν ἀγνοίᾳ
τοῦ Ὁρθόδοξου λαοῦ, ὁ ὁποῖος ἐκωληκτος μίαν πρῶταν
ἴα ἀκούσῃ ὅτι ἡ ἑνωσις ἐπετεύχθη! Προϊμίον δὲ αὐτῆς
εἶναι αἱ κοιναὶ προσευχαὶ Ὁρθόδοξων μετὰ Δυτικῶν, τὰς
ὁποίας κατὰ περιέργον τρόπον θέλουν τινὲς νὰ
δικαιολήσουν. Δὲν εἶναι ὑπερβολή, ἐάν εἰσωμεν ὅτι
εὐρισκόμεθα εἰς τὸ κύκλωμα φοβερῶν ἡμερῶν διὰ τὴν
Ὁρθόδοξον πίστιν. Συντελεῖται εἰς βάθος καὶ ἔκταση
προδοσία, τὴν ὁποίαν δὲν δυνάμεθα νὰ φαντασθῶμεν!

Ἱεράρχης τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, ὁ
Μητροπολίτης Λεοντοπόλεως Νικόδημος (τοῦ
Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας) προέβη εἰς δηλώσεις εἰς
τὰς ὁποίας λέγει:

Εἶναι χαρακτηριστικόν ὅτι εἰς τοὺς ἐνταῦθα
καθολικούς κύκλους λέγεται ὅτι τὰ πράγματα ἴα
διευθετηθῶν ἐν κρυπτῷ καὶ παραβύστῳ καὶ ἐρήμῳ τῶν
ποιμνίων τῶν δύο Ἐκκλησιῶν. Ἐπὶ τῶν κληρικῶν
τούτων, τὰ ποιμνία ἴα εὐρεθῶν πρὸ τετελεσμένων
γεγονότων.

Καὶ ὅσον μὲν ἀφορᾷ εἰς τὰ ποιμνία τῶν
Δυτικῶν, ἀγνωστον τί ἴα συμβῆ. Ὡς πρὸς δὲ τὴν παρ'
ἡμῖν Ἐκκλησίαν, τρέμομεν παρὰ τῷ εὐσεβῇ λαῷ, ὅταν
ἔλθουν εἰς Φῶς αἱ νῦν ἐν τῷ σκότει ἐκτυλισσόμεναι
μηχανορραφίαι καὶ ἴα ἀποκαλυφθῆ ὅτι οἱ τεταγμένοι

⁹ "Ὁρθόδοξος Τύπος" (333), 20.11.1978.

διὰ νὰ προστατεύσουν τὴν Ἐκκλησίαν κατ' ὁποῖον
ἐγένοντο συνένοχοι τῶν ἐπιβουλεωμένων αὐτοῦς¹⁰

Ἡ ἀποτείχιση ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς
αἰρετικούς, ἐκπεπωτότετες ἀπὸ τὴν Ὁρθοδοξία
ἐπισκόπους, πρεσβυτέρους καὶ γέροντες, πού
ἀποτελοῦν σεσηπῶτα μέλη, ἐπειδὴ κοινωνοῦν μὲ
κεκριμένους αἰρετικούς, εἶναι ἀναντίρρητα
αὐτονόητα.

Κατὰ τὴν ἐρμηνείαν ὅλων τῶν
κανονολόγων τῆς Ἐκκλησίας μας, Ζωναρᾶ,
Ζυγαβινοῦ, Βαλσαμῶνα, τοῦ γνωστοῦ κανονολό-
γου τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας Νικοδήμου Μίλας,
τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου, καὶ κατ'
ἐξοχὴν τῶν ἐπὶ Βέκκου τοῦ Λατινόφρονος
Μαρτυρησάντων Ἀγιορειτῶν Πατέρων εἶναι
ἀναμφισβήτητα ἐπιβεβλημένη ἡ ἀποτείχιση
ἀπὸ τοὺς ἐνομένους μὲ καταδικασμένους
αἰρετικούς, χωρὶς νὰ χρειάζεται ἐκ νέου συνοδικὴ
καταδίκη τῆς ἀρξαμένης ἑτεροδιδασκαλίας καὶ
πράξεως¹¹.

¹⁰ "Σπιθα", Μάιος-Ἰούνιος 1980.

¹¹ Ἀναλυτικὰ περὶ τῆς ἐρμηνείας τῶν σχετικῶν Ἱερῶν
Κανόνων τῆς ΑΒ' Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τοῦ 31ου
Ἀποστολικοῦ βλ. στό τεύχος 28 "Ἁγίων Κολλυβάδων".
Κατὰ τὴν γνώμη μας, βέβαια, ἡ διακοπή τοῦ
μνημοσύνου πρὸ Συνοδικῆς Διαγνώμης, ὀφείλει νὰ
στηρίζεται στόν 31ο Ἀποστολικὸν Κανόνα πού ὀρίζει ὅτι
ἐπιτρέπεται καὶ ἐπιβάλλεται πάντοτε, γιατί
διαφορετικὰ πῶς ἴα φανεῖ ποιοὶ ἀγνώσθησαν μὲ
σθένος καὶ ἔπαθον γιὰ τὴν ἀλήθεια καὶ ποιοί,
σιωπῶντας, πρὸδοσαν τὴν ἀλήθεια ἢ συμβιβάσθησαν
μὲ τὴν αἵρεση, κατὰ τὸν Ἅγιο Θεόδωρο τὸν Στουδίτη,
ἐάν ὁ ἀποτειχιζόμενος Πρεσβύτερος καὶ κατ' ἐπέκταση
κάθε Ὁρθόδοξος, ἐπίσκοπος, διάκονος, μοναχός καὶ
λαϊκός καταγνώσει κηρυττόμενη ἑτεροδιδασκαλία καὶ
αἵρεση, ὅταν ἡ αἵρεση δὲν εἶναι προκαταδικασμένη ἀπὸ
Σύνοδο ἢ τοὺς Ἁγίους Πατέρες. Ἐάν εἶναι
προκαταδικασμένη, τότε εἶναι δυνατὴ ἡ ἐπίκληση καὶ
τοῦ ΙΕ' τῆς ΑΒ' Ἱερᾶς Συνόδου. Γράφει καὶ ὁ Ἅγιος
Νικόδημος σπὴν ἐρμηνεία τοῦ 31ου Ἱεροῦ Κανόνα Ἐἰ τις
Πρεσβύτερος καταφρονήσας τοῦ ἰδίου Ἐπισκόπου, ...

Ὁ ψευδοπατριάρχης, μασῶνος καὶ τυμωανιαῖος Ἀθηναγόρας, τοῦ ὁποῖου τὴν στάση καὶ τὸ ἔργο συνέχισαν ὁ πατριάρχης Δημήτριος καὶ ὁ νῦν κ. Βαρθολομαῖος ἔγραφε τὸ 1968 ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῶν Χριστουγέννων πρὸς τὸν νεκρὸν Πάπῶν Παῦλον τὸν Στ':

" Ἐν τῇ κοινωνίᾳ ταύτῃ (τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ) ἱερωγούντες μετὰ τῆς χορείας τῶν περὶ ἡμᾶς ἱερωτάτων Μητροπολιτῶν καὶ ὑπερτίμων, μνηθησόμεθα ἀπὸ τῶν διατύχων τῆς καρδίας ἡμῶν τοῦ τιμίου ὀνόματός Σου, ἀδελφέ ἀδελφέ Ἀγιώτατε

μηδὲν κατεγνωκώς τοῦ Ἐπισκόπου ἐν εὐσεβείᾳ, καὶ δικαιοσύνῃ ...":

" Ὅσοι δὲ χωρίζονται ἀπὸ τὸν Ἐπίσκοπόν τους πρὸ συνοδικῆς ἐξετάσεως, διατί αὐτὸς κηρύττει δημοσίᾳ καμμίαν κακοδοξίαν καὶ αἵρεσιν, οἱ τοιοῦτοι, ὄχι μόνον εἰς τὰ ἀνωτέρω ἐπιτίμια δὲν ὑπόκεινται, ἀλλὰ καὶ τὴν πρεσβυτερίαν εἰς τοὺς ὀρθοδόξους τιμὴν ἀξιώνονται, κατὰ τὸν ἰ' τῆς ἀ' καὶ β'". Ἱερὸν Πηδάλιον, Θεσσαλονίκη, 1982, σελ. 34.

Διότι κατὰ τὸν ΙΕ' τῆς ΑΒ' Ἱερᾶς Συνόδου, τότε ἐπιτρέπεται ἡ διακοπή τοῦ μνημοσύνου, τοῦ πατριάρχου, τοῦ μητροπολίτου καὶ τοῦ ἐπισκόπου, ὅταν αὐτὸς κηρύσσει αἵρεση κατεγνωσμένη ἀπὸ Σύνοδο ἢ τοὺς Πατέρες, πρὶν καταδικασθῆ καὶ ὁ ἴδιος ὁ ἐπίσκοπος γιὰ τὴν κηρυττόμενη προκαταδικασμένη ἤδη αἵρεση: *"Οἱ γὰρ δι' αἵρεσίν τινα παρὰ τῶν ἁγίων Συνόδων, ἢ Πατέρων, κατεγνωσμένην, τῆς πρὸς τὸν πρόεδρον κοινωνίας ἑαυτοὺς διαστέλλοντες, ἐκείνου δηλονότι τὴν (προκαταδικασμένην) αἵρεσιν δημοσίᾳ κηρύττοντος, καὶ γυμνῇ τῇ κεφαλῇ ἐπ' ἐκκλησίας διδάσκοντος, οἱ τοιοῦτοι οὐ μόνον τῇ κανονικῇ ἐπιτιμῆσει οὐχ ὑπόκεινται, πρὸ συνοδικῆς διαγνώσεως (ἀναφορικὰ μὲ τὸν καταγελλόμενον γιὰ τὴν κήρυξη τῆς ἤδη κατακεκριμένης αἵρέσεως), ἑαυτοὺς πρὸς τὸν καλούμενον Ἐπίσκοπον κοινωνίας ἀποτειχίζοντες, ἀλλὰ καὶ τῆς πρεσβυτερίας τιμῆς, τῆς ὀρθοδόξου ἀξιώθησονται. Οὐ γὰρ Ἐπισκόπων, ἀλλὰ ψευδοεπισκόπων καὶ ψευδοδιδασκάλων κατέγνωσαν, καὶ οὐ σχίσματι τὴν ἑνωσιν τῆς Ἐκκλησίας κατέτεμον, ἀλλὰ σχισμάτων καὶ μερισμῶν τὴν Ἐκκλησίαν ἐσπούδασαν ρύσασθαι."*

τῆς Πρεσβυτέρας Ρώμης Ἐπίσκοπε, ἐνώπιον τῆς ἁγίας ἀναφορᾶς αὐτοῦ τούτου τοῦ τιμίου Σώματος καὶ αὐτοῦ τούτου τοῦ τιμίου Αἵματος τοῦ Σωτῆρος ἐν τῇ θείᾳ Λειτουργίᾳ τοῦ Ἀγιωτάτου προκατόχου ἡμῶν, Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου. Καὶ ἐροῦμεν τῇ ἁγίᾳ ἡμέρᾳ τῶν Χριστουγέννων ἐνώπιον τοῦ ἁγίου θυσιαστηρίου καὶ λέγομεν Σοί: τῆς Ἀρχιερωσύνης Σου μνησθεὶς Κύριος ὁ Θεός, πάντοτε, νῦν καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων"¹²

Μνημόνευε, λοιπὸν, στήν Ἁγία Πρόθεση καὶ στὸ Ἅγιον Θυσιαστήριον τὸν Παναιρετικὸ καὶ νεκρὸ ἀβάπτιστο Πάπῶν ὁ τυμωανιαῖος ψευδοπατριάρχης Ἀθηναγόρας. Τὸ ἴδιο ἔκαναν καὶ οἱ διάδοχοί του, Δημήτριος καὶ κάνει σήμερα καὶ ὁ κ. Βαρθολομαῖος, ὅπως διεκήρυξαν στοὺς ἐνθρονιστήριους λόγους τους ὅτι ἀκολουθοῦν τοὺς προκατόχους τους.

Ὁ Μέγας Ἐκκλησιάρχης Σίλβεστρος Συρσώπουλος, πιεζόμενος ἀπὸ τὸν Λατινοφρονα Αὐτοκράτορα νὰ μνημονεύει τὸν πάπῶν ἀπάντησε:

" Ἐκεῖνοι γὰρ μνημονεύονται ἐπ' ἐκκλησίαις, ὅσοι εἰσὶν ὀρθόδοξοι καὶ κοινωνικοὶ πρὸς τὴν αὐτὴν Ἐκκλησίαν. Οἱ δὲ ἀκοινωνῆτοι οὐδὲ μνημονεύονται, οὐδὲ ἔχει ἀδειάν τις τῶν ἱερωμένων εὐχεσθαι ἐπ' ἐκκλησίαις ὑπὲρ ἀκοινωνήτου. Ὁ δὲ πάπῶν ἐστὶν ἀκοινωνήτος. Πῶς οὖν μνημονευθήσεται ὁ ἀκοινωνήτος μετὰ τῶν κοινωνικῶν;"¹³

Ὁ δὲ μέγας Μάξιμος διδάσκει μεγάλη τῇ Φωνῇ διὰ μέσου τῶν αἰώνων:

"Εἰ καὶ ὁ βασιλεὺς καὶ ὁ Πατριάρχης καὶ ἡ Σύνοδος γράψωσι πρὸς τὸν Ρώμης ἔγγραφον συγκατάθεσιν τῆς πίστεως κατὰ τὸ εἶκος, ἐγὼ πάλιν οὐ κοινωνῶ ὑμῖν, ἐπειδὴ ἐν τοῖς Διατύχοις μνημονεύετε Σεργίου, Πύρρου, Παύλου καὶ Κύρου, οἵτινες ἔξαρχοι κεχηρημάτισαν τῆς αἵρέσεως, καὶ οὐ μόνον ὑπὸ τοσοῦτων Συνόδων ἀνεθεματίσθησαν ἐν Ἱεροσολύμοις, ἐν Ρώμῃ καὶ ἐν Ἀφρικῇ, ἀλλὰ καὶ ἀπέθανον ἐν τῇ αἵρεσει

¹² Τόμος ἀγάπης, σελ. 525-528 καὶ 530, Π. Γρηγορίου,

Πορεία εἰρήνης, τόμ. α', σελ. 293.

¹³ Silv. Syropoulos, Les Memoires XII, 13, Paris 1971, p. 562-564.

καί τῷ χωρισμῷ τῷ ἀπό τῆς καθόλου Ἐκκλησίας, καί ἐπειδή ὑμεῖς ἐκείνοις κοινωνεῖτε, εἰ καί Ὁρθόδοξοι γένησθε, οὐ κοινωνῶ ὑμῖν, ἐπειδή κοινωνεῖτε τοῖς ἀκοινωνήτοις.¹⁴

Ὁ Πατριάρχης Γεννάδιος Σχολάριος στό γράμμα του πρὸς τοὺς ἐκκλησιαστικούς, διδάσκει ὅτι: "Ἡ πνευματικὴ κοινωνία τῶν ὁμοδόξων, καί ἡ τελεία ὑποταγὴ πρὸς τοὺς γνησίους ποιμένας ἐκφράζεται μὲ τὸ μνημόσυνο. Οἱ Σύνοδοι καί οἱ ἄλλοι Πατέρες ὀρίζουν ὅτι αὐτῶν πού ἀποστρεφόμεθα τὸ φρόνημα, (αὐτῶν) πρέπει νὰ ἀποφεύγουμε καί τὴν κοινωνία.¹⁵

"Ὅσοι μὲ ταπεινὴ δέχονται καί ὑποτάσσονται στὴν Ἱερὰ Παράδοση εἶναι ἄξια μέλη τῆς Ἐκκλησίας. Ὅσοι ἀπὸ ὑπερηφάνεια τὴν ἀρνοῦνται ἢ θέλουν ἀνθρωποκεντρικὰ νὰ ἀλλοιώσουν τὸν Θεανθρωποκεντρικὸ χαρακτήρα τῆς, ἐξέρχονται τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας, πού εἶναι τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ.¹⁶

Ἄραγε τί συμβαίνει, ὅταν οἱ Νεοημερολογίτες δὲν ἀκολουθοῦν τὴν Παράδοση τῶν Ἁγίων ἐπὶ τὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων, πού εἶχαν ἐνιαῖο ἐορτολόγιο, ὅταν δηλ. δὲν ἀκολουθοῦν τὴν Παράδοση 1600 χρόνων;

Κατὰ τὴν διακήρυξη καί τοῦ π. Γεωργίου Καψάνη ἔχουν ἐξέλθει τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας.

Πολὺ περισσότερο εἶναι ἀποκεκομμένοι ἀπὸ τὸ Ὁρθόδοξο Σῶμα, καί κατὰ τὴν γνώμη τοῦ π. Γεωργίου Καψάνη, ἀπὸ τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ:

¹⁴ Δοσιθέου Ἱεροσολύμων, Δωδεκάβιβλος, βιβλ. ζ', σελ. 116.

¹⁵ Γενναδίου Σχολαρίου, Γράμμα πρὸς τοὺς ἐκκλησιαστικούς, "Ὅσιος Γρηγόριος", 21, σελ. 23.

¹⁶ Γράφει καί ὁ π. Γεώργιος Καψάνης, ἠγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Γρηγορίου, (!) στὴν "Χριστιανική", 07.06.2001, σελ. 5.

1. ὅταν αἴρουν τὰ ἀναθήματα πού ἐπέβαλαν οἱ Ἅγιοι Πατέρες κατὰ τῶν Παπικῶν, ὅπως ἔκανε μονομερῶς καί ἀντικανονικῶς ὁ μασῶνος ψευδοπατριάρχης Ἀθηναγόρας τὸ 1965, πού ἦρε τὸ αἰώνιο ἀνάθημα πού ἐπεβλήθη ἀπὸ τῆς Ἁγίας Συνόδου καί τοῦ Θεοφύρου Πατέρος, οἱ ὁποῖες καταδίκασαν τῆς Φρικτῆς αἵρέσεις τῶν Λατίνων, ὅπως τὸ Φιλιόκβε, τὸ ἀλάθητο τοῦ Πάπα, τὸ πρωτεῖο τὴν ἄσπιλη σύλληψη καί τὴν κακοδοξία γιὰ τὴν κτιστὴ χάρη!

2. ὅταν συναγελάζονται καί συμπροσεύχονται σὲ κάθε εὐκαιρία μὲ τοὺς κηρυχθέντες ὑπὸ τῶν Ἁγίων Πατέρων αἰρετικούς, Προτεστάντες, Παπικούς καί Μονοφυσίτες, ἀλλὰ, τὸ καί Φοβερῶτερο, καί μὲ ἑτεροθρήσκους καί εἰδωλολάτρεις, ὅπως γίνεται σήμερα ἀπὸ τὴν παγκόσμια Νεο-ὀρθοδοξία κυρίως ἀπὸ τοὺς κακοδόξους Φαναριώτες καί τοὺς ἐπισκόπους τοῦ κλίματος τοῦ πειπωκότος Πατριαρχείου,

3. ὅταν συνάπτουν συμφωνίες μαζί τους καί ἀναγνωρίζουν τὰ μυστήρια πανάρχαιων αἰρετικῶν, στό Μπαλαμάντ μὲ τοὺς Οὐνίτες καί στό Σαμπεζῦ μὲ τοὺς Μονοφυσίτες, καί κοινωνοῦν πλέον μαζί τους συμπροσευχητικὰ ἀλλὰ καί μυστηριακά, ὅταν συλλειτουργοῦν οὐνιτικὰ μὲ τὸν πάπα, οἱ Ἀθηναγόρες, οἱ Δημήτριοι καί οἱ Βαρθολομαῖοι καί ὅλοι οἱ ἐπίσκοποι τοῦ κλίματος τοῦ Πατριαρχείου καί μεταδίδουν συνεχῶς τὰ μυστήριά τους στοὺς αἰρετικούς,

4. καί ὅταν συμμετέχουν, καί μάλιστα ὡς ὀργανικά καί ἐνεργὰ μέλη, στό Παγκόσμιο Συμβούλιο τῶν "Ἐκκλησιῶν" (γράφει τοῦ Σατανᾶ). Ἄφου καί μόνον ἢ συμμετοχῆ

σ' αυτό αἶρει τὴν ὑπόστασι μιᾶς ἐκκλησίας ὡς ἐκκλησίας.¹⁷

**Ἡ στάσι καὶ ἡ διδασκαλία τοῦ Ἁγίου
Μαξίμου καὶ τοῦ Ἁγίου Σωφρονίου γιὰ
τὴν ἀποτείχιση καὶ ἡ σύγκληση Συνόδων
γιὰ τὴν καταδίκη
τῆς Μονοθελητικῆς αἱρέσεως**

Οἱ διφένσορες τοῦ Οἰκουμενισμοῦ γρά-
φουν:

Ἄρκετὰ παραδείγματα ἀπὸ τὴν ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία ἀποδεικνύουν, ὅτι ἀπὸ τὴν ἐμφάνιση τῆς αἰρετικῆς διδασκαλίας μέχρι τὴν τελικὴ καταδίκη τῆς μεσολαβοῦσε ἓνα διάστημα, μικρὸ ἢ μεγάλο. Στὴν περίοδον αὐτὴ ἡ Ἐκκλησία προσπαθοῦσε διὰ τῶν ἐκπροσώπων τῆς νὰ φέρῃ σὲ μετάνοια τοὺς "καινοὺς" διδασκάλους, ἐφαρμόζοντας τὴν ἀναγνωρισμένη ἀπὸ ὅλους τοὺς ἁγίους Πατέρες γραμμὴ τῆς Οἰκονομίας. Ἔτσι π.χ. ἐνῶ ὁ Μονοθελητισμὸς ἄρχισε νὰ κηρύττεται τὸ 615, οἱ κύριοι πολέμιοί του, ἅγιοι Σωφρόνιος καὶ Μάξιμος, δὲν φαίνεται νὰ ἔχουν διακόψει τὴν ἐπικοινωνία μὲ τοὺς αἰρετικούς πρὸ τῶν συνόδων τῆς Δύσεως (640-649) πρὸ τοὺς ἀναθεμάτισαν."

Ὡστόσο ἡ ἀλήθεια εἶναι ἐντελῶς διαφο-
ρετικὴ, ὅπως τό βλέπουμε στὸν βίον τοῦ Ἁγίου
Μαξίμου καὶ στὸν διάλογο πού ἔγινε ἀνάμεσα

¹⁷ Ὁ Φωστήρας τῆς Ἐφέσου Ἅγιος Μάρκος ὁ
Εὐγενικός διδάσκει:

*"... πᾶσαι γὰρ ἀκριβῶς ὅτι ὅσον ἀποδιόταμαι
τούτου καὶ τῶν τοιούτων, (τοῦ τότε ἐνωτικῶ
πατριάρχου Μητροφάνους καὶ τῶν Λατινοφρόνων
γενικῶς), ἐγγίζω τῷ Θεῷ καὶ πᾶσι τοῖς ἁγίοις, καὶ
ὡς πρὸς τούτων χωρίζομαι, οὕτως ἐνοῦμαι τῇ ἀληθείᾳ καὶ
τοῖς ἁγίοις πατράσι, τοῖς θεολόγοις τῆς Ἐκκλησίας."*

στοὺς ἀποκριτάριους τοῦ αὐτοκράτορα καὶ τὸν
Μεγάλον Ὁμολογητή:

*"Οὐ κοινωνεῖς τῷ θρόνῳ Κωνσταντινου-
πόλεως; Καὶ εἶπεν· οὐ κοινωνῶ. Διὰ ποίαν οὐ
κοινωνεῖς αἰτίαν, εἶπον;*

*Ἀπεκριθῆν ὅτι τὰς ἁγίας τέσσαρας
συνόδους ἐξέβαλον διὰ τῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ
γενομένων ἐννέα κεφαλαίων καὶ διὰ τῆς ἐν ταύτῃ
τῇ πόλει γενομένης παρὰ Σεργίου Ἐκθέσεως, καὶ
διὰ τοῦτο προσεχῶς ἐπὶ τῆς ἕκτης Ἰνδικτιῶνος
ἐκτεθέντος Τύπου καὶ ὅτι ὡς ἐδογματίσαν διὰ
τῶν Κεφαλαίων, διὰ τῆς Ἐκθέσεως κατέκριναν·
καὶ ὡς ἐδογματίσαν διὰ τῶν κεφαλαίων, διὰ
τοῦ Τύπου ἠκύρωσαν καὶ καθεῖλον ἑαυτοὺς
τοσαυτάκις. Οἱ τοίνυν ὑφ' ἑαυτῶν κατακριθέντες
καὶ ὑπὸ τῶν Ρωμαίων ἐπὶ ὀγδόῃς Ἰνδικτιῶνος
γενομένης συνόδου καθαιρεθέντες, ποίαν ἐπιτε-
λέουσιν μυσταγωγίαν· ἢ ποῖον πνεῦμα τοῖς
παρὰ τῶν τοιούτων ἐπιτελουμένοις ἐπιφοιτᾷ;¹⁸*

Μποροῦμε, λοιπὸν, νὰ βγάλουμε ὡς
συμπέρασμα, (αὐθαίρετο βέβαια), ὅπως ἔκαναν
οἱ σύμμαχοι τῶν Οἰκουμενιστῶν τῆς Μονῆς
Γρηγορίου, ὅτι τάχα οἱ Ἅγιοι δὲν διέκοπταν τὸ
μνημόσυνον τῶν αἰρετικῶν πρὸ συνοδικῆς
διαγνώμης, μόνον ἀπὸ μίαν προσφώνησιν σὲ
ἐπιστολὴν τοῦ Ἁγίου Σωφρονίου¹⁹, στὴν ὁποῖαν

¹⁸ Ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής, PG90, 120

¹⁹ Σὲ ἐπιστολὴν τοῦ ἐπίσης ὁ πρῶν μοναχὸς
Γρηγοριάτης καὶ νῦν Νεοημερολογίτης ἱερομόναχος π.
Βασίλειος, μαζί μὲ τοὺς παραδελφούς του Γρηγοριάτες
γράφει πρὸς ἡμᾶς, συνοψίζοντας τὰ ἐπιχειρήματά του:

Σεβαστέ π. Νικόλαε, εὐλογεῖτε.

*Ἔλαβα τὴν ἀπὸ 26-7-2001 ἐπιστολή σας καὶ
σᾶς ἀπαντῶ τὰ ἐξῆς:*

*Ἡ στοιχειώδης εὐκρίνεια, τιμιότης καὶ
εὐγένεια θὰ ἀπαιτοῦσε νὰ δημοσιεύσετε τὴν ἀπάντησιν
πού σᾶς ἔχω στείλει γιὰ ὅσα ἔχετε γράψει ἐναντίον
μου στὰ τεύχη 27 καὶ 28 τοῦ περιοδικοῦ σας. Ἡ
ἀπάντησίς μου ἄλλωστε εἶναι πολὺ μικρότερη ἀπὸ τὰ*

δικά σας κείμενα. Αν πράγματι πιστεύετε, ότι κατέχετε την αλήθεια, τί σας έμποδίζει έως σήμερα να την δημοσιεύσετε, όπως έπραξε και ο "Ορθόδοξος Τύπος" δυο φορές μάλιστα; Αυτό θα σας τιμήσει και στους αναγνώστες σας, οι οποίοι σίγουρα θα άπορούν γιατί ύποχρεώνετε ξένες έφημερίδες να δημοσιεύσουν τα κείμενά σας, την στιγμή που έσείς άποφεύγετε να δημοσιεύσετε την άπάντησή μου στα δυο άρθρα σας. Μή ξεχνάτε άλλωστε την ύπόσχεσή σας (έπιστολή σας Φεβρουαρίου), ότι θα δημοσιεύσετε την άπάντησή μου.

Οί Πατέρες της Μονής μας έτρεφαν μέχρι πρό τίνος κάποια συμπάθεια προς τους Ζηλωτάς. Δεν πίστευαν μάλιστα όσα τους έλεγα περι συνεχών άπό μέρους τους παραχαράξεων των ιερών κειμένων. Τα κείμενά σας όμως τους άπογοήτευσαν τόσο πολύ, που έχασαν και αυτή την λίγο καλή γνώμη που είχαν για τους Ζηλωτάς.

Πάτερ Νικόλαε, οί Ζηλωτές δεν είναι και τόσο άφελείς, όσο νομίζετε. Πολλοί άπό αυτούς, που είναι σοβαροί άνθρωποι άπογοητεύθηκαν άπό τις άπαντήσεις σας και τις έναντίον μου συκοφαντίες σας. Στην πρώτη σας άπάντηση (τ. 27) -διαστρεβλώνοντας την αλήθεια- προσπαθούσατε να άποδείξετε, ότι ήταν άπολύτως φυσικό να έπικοινωνούν οί άγιοι Μάξιμος και Σωφρόνιος τó 634 με τον Σέργιο, άφου ή αίρεσις κηρύχθηκε μόλις τó 638 (έως τότε δηλ. δεν ύπήρχε αίρεσις). Στην τρίτη άπάντησή σας, -διαστρεβλώνοντας πάλι την αλήθεια και έρμηνεύοντας λανθασμένα τó σχετικό χωρίο του βιογράφου- ύποστηρίζετε, ότι ο άγιος Μάξιμος δεν έπικοινωνούσε με τον Σέργιο άπό τó 626, έπειδή ήταν αίρετικός! Άφήνοντας κατά μέρος την ιστορική αλήθεια, ή όποία ός φαίνεται δεν σας ενδιαφέρει, κάθε άπλό και εύληκτη άναγνώστης σας αναρωτιέται τó εξής: Γιατί ο άγιος Μάξιμος να μη κοινωνεί με τον Σέργιο τó 626, έφόσον -πάλι κατά τα λεγόμενά σας- ή αίρεσις κηρύχθηκε μόλις τó 638; Δεν νομίζετε ότι είναι έφάμαρτο να έμπαίζετε τον άπλό λαό και να συκοφαντείτε και Άγιορείτες Πατέρας;

Γιατί έπίσης με κατηγορείτε, ότι στην πρώτη μου άπάντηση γράφω (δηθεν), ότι ο άγιος Μάξιμος διέκοψε την κοινωνία προς τó τέλος της ζωής του, ενώ στην δεύτερή μου άπάντηση έπειτα άπό τις συνοόδους τού 640-649; Στην πρώτη μου άπάντηση έγραφα τά

εξής: "Ο άγιος Μάξιμος άρχισε τότε νέους άγώνες για την σύγκληση συνοόδων που κατεδίκασαν τον Μονοθελητισμό (641, 646, 649). Κατά την περίοδο αυτή ο άγιος πρέπει να διέκοψε και την κοινωνία με τους αίρετικούς". Τα λόγια αυτά μωρεείτε να τά βρείτε εύκολα. Είναι σωστό έτσι πρόχειρα και άβασάνιστα να με κατηγορείτε δημοσίως, χωρίς να ζητάτε συγγνώμη δημοσίως;"

Τά ίδια γράφουν οί Γρηγοριάτες και στο "Οί έκκλησιολογικές κακοδοξίες του ζήλωτικού παλαιοημερολογιτισμού", Άγιον Όρος 2001, σέλ. 46 έσ.

Ή Όρθόδοξος άπάντησις για την στάση των Μεγάλων Άγίων Σωφρονίου και Μαξίμου κατά την περίοδο της κηρύξεως της Μονοθελητικής-Μονοεργητικής αίρέσεως τού Σεργίου και των άλλων αίρετικών

α) Ουδέποτε γράψαμε ότι ήταν άπολύτως φυσικό (!) να έπικοινωνούν οί Άγιοι Σωφρόνιος και Μάξιμος τó 634 με τον Σέργιο, άφου ή αίρεσις κηρύχθηκε μόλις τó 638, όπως διαστρεβλώνει τά κείμενά μας ο π. Βασίλειος!

"Όπως αντίθέτως, τότε γράφαμε (τ. 27 σέλ. 6) ότι: "ο Άγιος Σωφρόνιος τόν άποκαλεί, (τόν Σέργιον), άπευθυνόμενος προς αυτόν με την Συνοδικήν ένθροιστικήν του έπιστολήν "Δεσώτη πάντων άγνωτάτω και μακαριωτάτω άδελφώ και συλλειτουργώ Σεργίω..." (και όχι και ο Άγιος Μάξιμος, όπως προσθήτει αυθαίρέτως ο π. Βασίλειος με τούς Γρηγοριάτες!) "και άπό την προσφώνησιν αυτήν προσπαθούν να συνάξουν τó συμπέρασμα (οί Γρηγοριάτες) ότι οί Άγιοι Πατέρες δεν διέκοπτον τó μνημόσυνο των αίρετικών πριν γίνει συνοδική διάγνωσις!"

Και στο τ. 27 σελ. 7 και 8 γράφαμε τά εξής: "Σαφέστατα, όπως είδαμε, καταδικάζει τόν Μονοεργητισμόν τού Σεργίου, στην συνοδικήν του ένθροιστικήν έπιστολήν ο Άγιος Σωφρόνιος. Είναι φυσικόν όμως, έφ' όσον διαρκούν άκόμη οί συζητήσεις και οί προσπάθειες για έπικράτησιν των Όρθοδόξων θέσεων και έφ' όσον προσπαθεί να προσεταιρισθεί τόν Σέργιον στον άγώνα του ύπερ της Όρθοδοξίας, να τόν άποκαλή, δεσώτην μακαριώτατον, άδελφόν και

συλλειτουργόν και ταυτοχρόνως να του γνωστοποιή τις σαφέστατες Ὁρθόδοξες απόψεις.

Πολύ σύντομα, ωστόσο, απογοητευμένος και από τον Σέργιον συγκαλεί και Τοπική Σύνοδο στα Ἱεροσόλυμα και καταδικάζει και αναθεματίζει τον Μονοφυσιτισμό-Μονοθελητισμό (βλ. ΘΗΕ, Σωφρονίου, Ἅγιος, τ. 11ος, σέλ. 644).

Αναγκάζεται όμως να παραδώσει την πόλιν, μετά την κατάληψή της, στον Άραβα χαλίφη Ὁμάρ (τὸ 637) και τὸ ἐπόμενον ἔτος ὁ Ἅγιος πατριάρχης ἀποθνήσκει.

Ἐπίσης τονίζουμε στὶς σέλ. 5 και 6 (τ. 27): "Ἀποκρύπτεται ἐπίσης (ἀπὸ τὸν π. Βασίλειο και τοὺς Γρηγοριάτες πατέρες) ἡ διδασκαλία τοῦ Ἁγίου Σωφρονίου στὶς ἐξαγγελίες του γιὰ τὴν ὑποχρεωτικὴ διακοπὴ τοῦ μνημόσυνου και τὴν ἀπομάκρυνση τῶν Ὁρθόδοξων ἀπὸ τοὺς αἰρετικούς ποιμένες. Διδασκαλία ποὺ διατυπώνει σχεδὸν αὐτολεξεί τὸ περιεχόμενο τοῦ ΙΕ' Ἱεροῦ Κανόνος τῆς ΑΒ' Συνόδου (πολὺ πρὶν τὴν ΑΒ' Σύνοδο τοῦ 861).

Τὸ τί φρονεῖ ὁ Ἅγιος περὶ τῆς διακοπῆς τοῦ μνημόσυνου τῶν αἰρετικῶς φρονούντων καταφαίνεται στὶς ἐξαγγελίες τοῦ Ἁγίου Σωφρονίου "Περὶ ἐξαγγελιῶν" (PG87, 3, 3369-3371) στὴν ὁποῖαν γράφει: "Εἰ δὲ τινὲς ἀποσταταῖέν τινος οὐ διὰ πρόφασιν ἐγκλήματος, ἀλλὰ δι' αἵρεσιν ὑπὸ συνόδου ἢ ἀγίων Πατέρων κατεγνωσμένη τιμῆς και ἀποδοχῆς ἄξιοι, ὡς οἱ Ὁρθόδοξοι."

Και μάλιστα λίγο πῶς πάνω στὶς ἐξαγγελίες του γράφει ἀκριβῶς τὰ ἴδια μὲ τὸν Ἅγιον Μ. Ἀθανάσιον: "Εἰ μὴ δυνατόν ἐν ἐκκλησίᾳ προίεσαι, κατ' οἶκον συναΐξεις, ὃ ἐπίσκοπε, ἵνα μὴ εἰσέρχεται εὐσεβῆς εἰς ἐκκλησίαν ἀσεβῶν, οὐχ ὁ τόπος γὰρ τὸν ἄνθρωπον ἀγιάζει, ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος τὸν τόπον· Φευκτέον σοὶ ἔστω διὰ τὸ βεβηλωθῆαι ὑπ' αὐτῶν· ὡς γὰρ ὅσοι ἱερεῖς ἀγιάζουσιν, οὕτως οἱ ἐναγεῖς μαιίνουσιν· εἰ δὲ μήτε ἐν οἴκῳ ἅμα μήτε ἐν ἐκκλησίᾳ δυνατόν συναθροισθῆναι, ἕκαστος ἑαυτῷ ψαλλέτω, ἀναγινωσκέ-τω, προσευχέσθω, ἢ ἅμα δύο ἢ τρεῖς. Ὅπου γὰρ ἔαν ὦσι, Φησὶν ὁ Κύριος, δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι ἐν τῷ ἐμῷ ὀνόματι, ἐκεῖ εἰμὶ ἐν μέσῳ αὐτῶν."

"Τὴν διδασκαλίαν τοῦ Ἁγίου Σωφρονίου περὶ τῆς ὑποχρεωτικῆς ἀποτειχίσεως και διακοπῆς τῆς κοινωνίας τῶν αἰρετικῶν ποιμένων και τοῦ ἀγῶνος μέχρι θανάτου διὰ τὴν Ὁρθόδοξίαν τὴν βλέπουμε νὰ

πραγματώνεται ξεκάθαρα στὴν στάσιν ζωῆς τοῦ Ἁγίου Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ, μαθητοῦ και πνευματικοῦ τέκνου τοῦ Ἁγίου Σωφρονίου, τὸν ὁποῖον, ὄντως, ἀποκαλεῖ ὁ Ἅγιος Μαξίμος προϊστάμενον, πατέρα και διδάσκαλον. Βλ. ΘΗΕ, Μαξίμος ὁ Ὁμολογητής, τ. 8ος, σέλ. 614 και Στεφανίδου, ὁ.π. σέλ. 244.

Ὁ Ἅγιος ἀρνήθηκε νὰ ἀποδεχθῆ τὴν νέαν τακτικὴν τῶν αἰρετικῶν, ἐκφρασθεῖσαν διὰ τοῦ "τύπου" τοῦ αὐτοκράτορος Κωνσταντος τοῦ Β', ἐγγονοῦ τοῦ Ἡρακλείου. Διὰ τοῦ "τύπου" ἐπεβάλλετο ἡ σιωπὴ στὰ θέματα τῆς Πίστεως!

Τότε ὁ Ἅγιος Μαξίμος μὲ τὴν ὁμολογιακὴν στάσιν του δίδασσε τοὺς πιστοὺς νὰ μὴ κοινωνοῦν μετὰ τῶν αἰρετικῶν Μονοθελητῶν, ὅπως και ὁ ἴδιος δὲν κοινωνοῦσε."

Στὴν δὲ σέλ. 8 (τ. 27) ἐπίσης ἐπανερχόμασταν:

Εἶδαμε ποῖα εἶναι ἡ διδασκαλία τοῦ Ἁγίου Σωφρονίου, ὁ ὁποῖος πολὺ πρὶν συγκληθεῖ ἡ ΑΒ' σύνοδος τὸ 861 ἐπὶ Μ. Φωτίου, και πρὶν τεθεῖ ὁ ΙΕ' αὐτῆς Κανὼν, ὁ ἐπιβάλλων τὴν ἀπὸ τῶν αἰρετικῶν και σχισματικῶν ἀποτειχίσειν, διατυπώνει σχεδὸν αὐτολεξεί τὸ περιεχόμενο τοῦ Κανόνος: Εἰ δὲ τινες ἀποσταταῖέν τινος, οὐ διὰ πρόφασιν ἐγκλήματος, ἀλλὰ δι' αἵρεσιν (ὄχι μόνον) ὑπὸ συνόδου (ἀλλὰ και) ἢ Ἁγίων Πατέρων κατεγνωσμένην, τιμῆς και ἀποδοχῆς ἄξιοι, ὡς οἱ Ὁρθόδοξοι."

Και ὅπως εἶδαμε στὶς "ἐξαγγελίες" τοῦ Ἁγίου, ὁ Ἅγιος προτρέπει τοὺς ἐπίσκοπους νὰ συνάγονται σὲ οἶκους και νὰ ἐκτελοῦν τὰ τῆς λατρείας τους, ἐπειδὴ ἀκριβῶς δὲν ἐπιτρέπεται νὰ εἰσέρχονται οἱ εὐσεβεῖς Ὁρθόδοξοι σὲ οἶκους ποὺ μολύνουν οἱ ἀσεβεῖς (αἰρετικοί), και ἂν οὔτε σὲ ἐκκλησίες οὔτε σὲ σπιτία μωροῦν νὰ συνάγονται, τότε ὁ καθ' ἕνας καθ' ἑαυτὸν ἅς ψάλλῃ, ἅς ἀναγινώσκῃ, ἅς προσεύχεται, γιὰ τὸ ὅπου δύο ἢ τρεῖς - (Ὁρθόδοξοι, αὐτὸ ἐννοεῖ σαφέστατα ὁ Ἅγιος) - μαζεμένοι στὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου μας, ἐκεῖ βρισκεται και Ἐκεῖνος ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν.

Ποιά, λοιπὸν, σύγκρισις ὑπάρχει ἀνάμεσα στὴν τότε κατάστασιν, ποὺ ὁ θεολογικὸς προσδιορισμὸς και ἡ διασάφισις τῶν Ὁρων τῆς Χαλκηδόνος ἦταν, ὅπως ὁμολογοῦν ἀκόμη και σήμερα οἱ κατηχητῆς τῆς δογματικῆς ἀπὸ τὰ δυσκολότερα ἀνακύψαντα θεολογικὰ προβλήματα, και τὴν σημερινήν; Και μωροῦμε ἄραγε νὰ βγάλουμε τὸ συμπέρασμα ὅτι οἱ

Ἅγιοι δὲν διέκοψαν τὸ μνημόσυνο τῶν αἰρετικῶν πρὸ συνοδικῆς διαγνώμης, μόνον ἀπὸ τὴν προσφώνησιν τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Ἁγίου Σωφρονίου, στὴν ὁποίαν πάντως σαφέστατα καταδικάζεται ὁ Μονοεργητισμὸς καὶ μόνον ἐπειδὴ ἀκόμη κρατοῦν οἱ συζητήσεις ἀπευθύνεται Φιλοφρόνως ὁ Ἅγιος πρὸς τὸν Σέργιον;

Μόνον γιὰ ἐλάχιστον διάστημα διατηροῦσαν οἱ Ἅγιοι τὴν κοινωνίαν, μέχρι νὰ γνωστοποιηθῇ ἐπισήμως ἡ αἵρεσις καὶ πρὸς καιρὸν, ὅσο δηλ. διαρκοῦν οἱ προσπάθειες νὰ προσεταιρισθῇ ὁ Ἅγιος τὸν Σέργιον στὶς Ὁρθόδοξες θέσεις.

Ἵπάρχει καμμία σύγκρισις τοῦ τότε καὶ τοῦ σήμερα;

β) Τί γράφουμε στὸ ἀμέσως ἐπόμενο τεῦχος 28, ἐγκύπτοντας λεπτομερέστερα στὴν στάση τῶν μεγάλων Ἁγίων ἀπέναντι στὴν αἵρεση;

Ἐπειδὴ ὅμως καὶ ἡ στάση καὶ ἡ διδασκαλία τοῦ Ἁγίου Μάξιμου τοῦ Ὁμολογητοῦ ἀποτελεῖ ἀξεπέραστο σκόπελο γιὰ τὸν τὸν π. Βασίλειο, (πρῶην Γρηγοριάτη μοναχό καὶ νῦν Νεοημερολογίτη ἱερομόναχο), ὁ Ἅγιος Μάξιμος παρουσιάζεται ὅτι δὲν διέκοψε κοινωνία πρὸς τοὺς Μονοθελητές, παρὰ μόλις πρὸς τὸ τέλος τῆς ζωῆς του!

Πάντως καὶ ἔτσι νὰ εἶχαν τὰ πράγματα, ἐνῶ ἡ ἱστορία ἄλλα μας διδάσκει, ἡ διακοπὴ τοῦ μνημοσύνου τῶν αἰρετικῶν Μονοθελητῶν ποιμένων ἔγινε ἀπὸ τὸν Ἅγιο Μάξιμο πολὺ πρὶν ἀπὸ τὴν ΣΤ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδο (680), "ποῦ εἶναι ἡ μόνη ἀρμόδια," κατὰ τὸν π. Βασίλειο καὶ τὴν Μονὴ Γρηγορίου, "νὰ κατακρίνει τὴν αἵρεση, καὶ τότε μόνον" κατὰ τὴν καινοφανῆ διδασκαλία, "ὀφείλομε νὰ διακόψουμε τὴν κοινωνία μὲ τοὺς αἰρετικούς," ἀφοῦ ὁ Ἅγιος καὶ μέγας Θεολόγος καὶ Ὁμολογητὴς μετὰ ἀπὸ φρικτὰ βασανιστήρια τὸ 662 παρέδωσε τὸ πνεῦμα του, ἐπειδὴ, ἀκριβῶς δὲν κοινοῦσε μὲ τοὺς Μονοθελητές.

Τὸ ὅτι δὲν κοινοῦσαν μὲ τοὺς Μονοθελητές οἱ μεγάλοι Ἅγιοι καὶ πρὸ συνοδικῆς διαγνώμης εἶναι ξεκάθαρο καὶ δὲν μένει θολὸ ὅπως θέλετε νὰ τὸ παρουσιάσετε ἐσεῖς.

Γράφατε ἢ δὲν γράφατε ὅτι "ὁ ἅγιος Μάξιμος ἀρχισε τότε νέους ἀγῶνες γιὰ τὴν σύγκληση συνόδων ποὺ κατέδικασαν τὸν Μονοθελητισμὸ (641, 646, 649). Κατὰ τὴν περιόδου αὐτὴ ὁ ἅγιος πρέπει νὰ διέκοψε καὶ τὴν κοινωνία μὲ τοὺς αἰρετικούς."

πάντως σαφέστατα καταδικάζεται ὁ Μονοθελητισμὸς, καὶ μόνον ἐπειδὴ ἀκόμη κρατοῦσαν οἱ συζητήσεις καὶ οἱ προσπάθειες συνδιαλλαγῆς, ἀπευθύνθηκε ὁ Ἅγιος μίαν φορὰν πρὸς τὸν Μονοθελήτη Σέργιον²⁰ Φιλοφρόνως, ὀνομάζοντάς τον ἀδελφόν καὶ συλλειτουργόν;

Τὰ πράγματα βέβαια δὲν εἶναι ἔτσι!

Μόνον γιὰ ἐλάχιστον χρονικὸν διάστημα διατηροῦσαν οἱ Ἅγιοι τὴν κοινωνίαν, μέχρι νὰ γνωστοποιηθῇ ἐπισήμως ἡ αἵρεση.

Ἐν προκειμένῳ διατηρήθηκε ἡ ἀβροφροσύνη τοῦ Ἁγίου Σωφρονίου, ὅσο διαρκοῦσαν οἱ προσπάθειες, μῆπως μπορέσει νὰ προσεταιρισθῇ ὁ Ἅγιος Σωφρόνιος τὸν Μονοφυσιτὴ - Μονοθελήτη πατριάρχη Σέργιο στὶς Ὁρθόδοξες θέσεις.

Ἵπάρχει καμμία σύγκρισις τοῦ τότε καὶ τοῦ σήμερα ποῦ ἔχουν καταλυθῆ τὰ πάντα;

Ἀλλὰ καὶ τό ἐντελῶς ἀντίθετο μάλιστα συμπέρασμα ἐξάγεται ἀπὸ τίς πλήρεις χάριτος καὶ δυνάμεις πνευματικῆς ἀπαντήσεις ποῦ δίνει ὁ Μέγας Μάξιμος, μαθητὴς καὶ συναθλητὴς τοῦ Ἁγίου Σωφρονίου ποῦ διαβάζουμε στὸ ποιοὶ πάνω κείμενο.

Πρέπει νὰ διέκοψε! Πότε, τὸ ἀφήνετε ἀσαφές. Καὶ δὲν τὸ λέτε μὲ βεβαιότητα. Τότε γιατί ὀνομάστηκε Ὁμολογητὴς ἀγαπητέ μου π. Βασίλειε:

"Ὁ Πατριάρχης ἐδήλωσέ μοι λέγων: Ποίας Ἐκκλησίας εἶ, Βυζαντίου, Ρώμης, Ἀντιοχείας, Ἀλεξανδρείας, Ἱεροσολύμων; Ἰσοῦ πᾶσαι μετὰ τῶν ὑπ' αὐτάς ἐπαρχιῶν ἠνώθησαν. Εἰ τοῖνυν εἶ τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας ἐνώθητι, μῆπως ξένη ὁδὸν ἐν τῷ βίῳ καινοτομῶν, πάθης ὅπερ οὐ προσδοκᾶς."

Πρὸς οὓς εἶπον: Καθολικὴν Ἐκκλησίαν τὴν ὀρθὴν καὶ σωτηρίον τῆς εἰς αὐτὸν πίστεως ὁμολογίαν ... ὁ τὸν ὄλων εἶναι ὁ Θεὸς ἀπεφάνητο." P.G 90, 132.

²⁰ Ἐπειδὴ παλινοδοῦσε συνεχῶς ὁ Σέργιος καὶ ὁ Πύρρος. Πρὸς καιρὸν μόνον μετέστρεψε τὸν Πύρρον ὁ Ἅγιος Μάξιμος στὶς Ὁρθόδοξες θέσεις, μετὰ τὸν διάλογο ποῦ εἶχε μαζὶ του στὴν Ἀφρική!

Τί γράφουμε στο τεύχος 28 τῶν Ἁγίων Κολλυβάδων, γιά τόν Ἅγιο Μάξιμο καί τόν Ἅγιο Σωφρόνιο, ἐγκύπτοντας λεπτομερέστερα στήν στάση τῶν μεγάλων Ἁγίων ἀπέναντι στήν αἵρεση καί ἀπαντῶντας τότε στήν Μονή Γρηγορίου;

Ἐπειδή ὁμως καί ἡ στάση καί ἡ διδασκαλία τοῦ Ἁγίου Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ ἀποτελεῖ ἀξεπέραστο σκόπελο γιά τούς Γρηγοριάτες, ὁ Ἅγιος Μάξιμος παρουσιάζεται ὅτι δέν διέκοψε κοινωνία πρὸς τούς Μονοθελητές, παρὰ μόλις πρὸς τὸ τέλος τῆς ζωῆς του!

Πάντως καί ἔτσι νὰ εἶχαν τὰ πράγματα, ἐνῶ ἡ ἱστορία ἄλλα μας διδάσκει, ἡ διακοπὴ τοῦ μνημόσυνου τῶν αἱρετικῶν Μονοθελητῶν ποιμένων ἐγινε ἀπὸ τὸν Ἅγιο Μάξιμο πολὺ πρὶν ἀπὸ τὴν ΣΤ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδο (680), "ποῦ εἶναι ἡ μόνη ἀρμόδια," κατὰ τούς πατέρες τῆς Μονῆς Γρηγορίου, "νὰ κατακρίνει τὴν αἵρεση καί τότε μόνον" κατὰ τὴν καινοφανῆ διδασκαλία, "ὀφείλουμε νὰ διακόψουμε τὴν κοινωνία μὲ τούς αἱρετικούς," ἀφοῦ ὁ Ἅγιος καί μέγας Θεολόγος καί Ὁμολογητής, μετὰ ἀπὸ φρικτὰ βασανιστήρια, τὸ 662 παρέδωσε τὸ πνεῦμα του, ἐπειδὴ ἀκριβῶς δέν κοινωνοῦσε μὲ τούς Μονοθελητές.

Τὸ ὅτι δέν κοινωνοῦσαν μὲ τούς Μονοθελητές οἱ μεγάλοι Ἅγιοι καί πρὸ Συνοδικῆς Διαγνώμης εἶναι ξεκάθαρο καί δέν μένει ἄλλο ὅπως τὸ παρουσιάζουν οἱ Γρηγοριάτες."

Ἐγραφαν οἱ Γρηγοριάτες ὅτι ὁ ἅγιος Μάξιμος ἄρχισε τότε νέους ἀγῶνες γιά τὴν σύγκληση συνόδων ποῦ κατεδίκασαν τὸν Μονοθελητισμὸ (641, 646, 649). Κατὰ τὴν περίοδο αὐτὴ ὁ ἅγιος πρέσβει νὰ διέκοψε καί τὴν κοινωνία μὲ τούς αἱρετικούς."

Πρέσβει νὰ διέκοψε! Πότε, τὸ ἀφήνουν ἀσαφές!

Καί δέν τὸ λένε μὲ βεβαιότητα!

Τότε γιατί ὀνομάστηκε Ὁμολογητής Ὁ Μέγας Μάξιμος;

Ὁ Πατριάρχης ἐδήλωσέ μοι λέγων: Ποίας Ἐκκλησίας εἶ; Βυζαντίου, Ρώμης, Ἀντιοχείας, Ἀλεξανδρείας, Ἱεροσολύμων; Ἰδοὺ πᾶσαι μετὰ τῶν ὑπ' αὐτάς ἐπαρχιῶν ἠνώθησαν. Εἰ τοίνυν εἶ τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας ἐνώθητι, μήπως ξένην ὁδὸν ἐν τῷ βίῳ καινοτομῶν, πάσης, ὅπερ οὐ προσδοκᾶς."

Πρὸς οὓς εἶπον: Καθολικὴν Ἐκκλησίαν τὴν ὀρθὴν καί σωτήριον τῆς εἰς αὐτὸν πίστεως ὁμολογίαν ... ὁ τὸν ὅλων εἶναι ὁ Θεὸς ἀπεφῆνατο."²¹

Οἱ ἄνθρωποι ἔλεγαν στὸν Ἅγιο Μάξιμο καί στοὺς μαθητές του:

Ἐἴσαστε τρελλοί. Πραγματικὰ θέλετε νὰ μᾶς πῆτε ὅτι ὁ Αὐτοκράτωρ, οἱ Πατριάρχαι, ὅλοι οἱ Ἐπίσκοποι καί οἱ κληρικοὶ καί ὅλος ὁ λαὸς εἶναι στήν αἵρεσιν καί μόνον ἐσεῖς εἴσαστε Ὀρθόδοξοι, ἐσεῖς ποῦ οὔτε κἄν ἱερεῖς δέν εἴσαστε ἀλλὰ ἀπλοὶ μοναχοί;"

Καί ὁ Ἅγιος Μάξιμος τοὺς ἀπαντοῦσε πολὺ σωστά:

Ἐπραγματικὰ ἔτσι εἶναι."

Καί ἔτσι ἦταν... Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ποῦ καταδικάστηκαν ἀργότερα ἀπὸ τὴν ΣΤ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδο ὡς αἱρετικοὶ ἦσαν: Τέσσαρες Πατριάρχες Κωνσταντινουπόλεως, ἓνας Πάπας Ρώμης, ἓνας Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας, δύο Πατριάρχαι Ἀντιοχείας καί πλῆθος ἄλλοι. Γιά πολλὰ χρόνια, αὐτὸς ὁ ἀπλὸς μοναχὸς καί οἱ δύο του μαθητές εἶχαν δίκαιο καί ὅλοι αὐτοὶ οἱ φημισμένοι, δυνατοὶ καί σεβαστοὶ Πατριάρχες

²¹ PG 90, 132

καὶ Πάπες ἦσαν σὲ θανάσιμο σφάλμα καὶ στὴν αἵρεση.²²

Ὁ Ἅγιος Μάξιμος δὲν κοινωνοῦσε μὲ κανένα Ρωμαῖκο Πατριαρχεῖο. Γιὰ ἓνα διάστημα μάλιστα, ἐπὶ Πάπᾶ Ὀνωρίου, συμμετεῖχε καὶ ἡ Δύση στὴν αἵρεση.²³

Ἀπευθύνθηκαν πρὸς τὸν Ἅγιον καὶ τὸν ἐρώτησαν:

“...Δὲν κοινωνεῖς μετὰ τοῦ θρόνου τῆς Κωνσταντινουπόλεως;

Καὶ εἶπεν: “ Δὲν κοινωνῶ.”²⁴

Ὁ Ἅγιος Μάξιμος ἦταν ἡ ψυχὴ τῆς Συνόδου τῆς Ρώμης, τὸ 649 στὸ Λατερανό,²⁵ ἔχων ἤδη πρὸ πολλοῦ διακόψει τὴν κοινωνίαν μετὰ τῶν Μονοθελητικῶν θρόνων τῆς Ἀνατολῆς.

Ἰσχυρίζονταν ἐπίσης οἱ Γρηγοριάτες, ἀναφερόμενοι στὸ κείμενο ποὺ γράψαμε καὶ σχετίζεται μὲ τὴν στάση τοῦ Ἁγίου Μαξίμου, τὴν διακοπὴ δηλ. τῆς κοινωνίας πρὸς τὸν Σέργιο καὶ τοὺς Μονοφυσιτικούς θρόνους τῆς Ἀνατολῆς καὶ τὴν Φυγὴ του τὸ 626 ἀπὸ τὴν Κύζικο, ὅτι ὁ Ἅγιος δὲν ἐγκατέλειψε τὴν Κύζικο

²² Ἀ. Καλόμοιρου, “Τὸ Σύγκριμα”, 1976, κείμενον π. Ἐφραίμ, (νῦν ἐπισκόπου), τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μεταμορφώσεως Βοστώνης, σελ. 86.

²³ Βλ. Βαφείδου, Ἱστορία, τόμ. Α', σελ. 251

²⁴ “Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ διήγησις τῆς κινήσεως γενομένης μετὰ τοῦ κύρου Ἀββᾶ Μαξίμου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ καὶ τῶν ἀρχόντων ἐπὶ σεκρέτου. 2) Πρὸς Ἀναστάσιον μονάζοντα. 3) Περὶ τῶν πραχθέντων ἐν τῇ πρώτῃ αὐτοῦ ἐξορία, ἧτοι τὰ ἐν Βιζύῃ παρὰ τοῦ Θεοδοσίου ἐπισκόπου Καισαρείας Βιθυνίας καὶ αὐτοῦ διαλεχθέντα”, ὑπὸ Εὐθυμίου Ἱερομόναχου, Ἱερὸν Κελλίον, Ἅγιος Γεώργιος, Κερασιά, Ἁγίου Ὁρους, 1997, σελ. 19, P.G 109, 129.

²⁵ Βλ. Στεφανίδου, Ἱστορία, σελ. 245.

Φεύγοντας τὴν κοινωνίαν πρὸς τοὺς Μονοθελῆτες, ἀλλὰ γιὰ ἄλλους τάχα λόγους!²⁶

Ἐγραφᾶν ἐπὶ λέξει:

“Ἀμέσως μετὰ λέγει²⁷: “ Ἡ Φυγὴ γίνεται ἀκριβῶς, ὅπως ἀναφέρει ὁ βιογράφος του, γιατί δὲν δέχεται σὲ κοινωνία τὸν Σέργιο”. Πρόκειται γιὰ πρωτοφανῆ ψεῦδος. Κανεὶς βιογράφος δὲν ἀναφέρει ὅτι ἡ Φυγὴ τοῦ 626 ἐγένετο λόγω διακοπῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας. Ἄλλωστε, ὅπως ἔχει ἀποδειχθῆ, οἱ Ἅγιοι Μάξιμος καὶ Σωφρόνιος εἶχαν ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν μὲ τὸν Σέργιο Κωνσταντινουπόλεως ἕως τὸ 634.”

Στὴ συνέχεια παραθέτουμε, τί ἀκριβῶς γράψαμε καὶ τὸ κείμενο τοῦ βιογράφου τοῦ Ἁγίου Μαξίμου γιὰ νὰ δοῦμε ἂν “πρόκειται γιὰ πρωτοφανῆ ψεῦδος”:

“Ὁ βιογράφος τοῦ Ἁγίου Μαξίμου ἀναφέρει ὅτι ὁ Ἅγιος τὸ 626 ὑποχρεώθηκε νὰ φύγῃ καὶ ἀπὸ τὴν Κύζικον στὴν Ἀφρική, λόγω κηρύξεως τῆς αἵρέσεως τοῦ Μονοθελτισμοῦ ἀπὸ τὸν Σέργιον.²⁸ Ἡ Φυγὴ γίνεται, ἀκριβῶς, ὅπως ἀναφέρει ὁ βιογράφος του, γιατί δὲν δέχεται σὲ κοινωνία τὸν Σέργιο.

Τὸ 632 ἔρχεται στὴν Καρχηδόνα, στὴν Μονὴ Εὐκρατᾶ, ὅπου ἦτο ἐγκατεστημένος καὶ ἄλλος Φυγάς ἐκ Παλαιστίνης, αὐτὸς ὁ Σωφρόνιος καὶ προϊστάτο μάλιστα τῆς μοναχικῆς κοινότητος. Ἐκεῖ ἔλαβαν γνῶσιν τῶν ἐνεργειῶν τοῦ νέου πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Κύρου, οἱ ὁποῖες ἀπέληξαν τὸ 633 στὴν ἐνωτικὴ συμφωνία, τὴν ὑδροβαφῆ ἔνωσιν,²⁹ μὲ ὑποχωρήσεις, οἱ ὁποῖες διαμόρφωσαν τὸν Μονοενεργητισμό.

²⁶ Στὸ “Οἱ ἐκκλησιολογικὲς κακοδοξίες...” σελ. 47, 2, Τὸ κείμενο αὐτὸ τὸ ἐνέκρινε τότε καὶ ὁ π. Γεώργιος Καψάνης!

²⁷ (γιὰ τὸν γράφοντα).

²⁸ P.G 90, 73 ἑσ.

²⁹ P.G 90, 77.

Καὶ οἱ δύο Ἅγιοι ἔρχονται στήν Ἀλεξάνδρεια γιὰ νὰ ὀργανώσουν ἀντίδραση.³⁰

Ἡ "Ψῆφος" ἦταν ἡ αἰτία τῆς Φυγῆς τῶν Ἁγίων στήν Αἴγυπτο! Ἀπό ἐκεῖ γράφουν καί στηλιτεύουν τὴν κακοδοξία."

Αὐτὰ γράφαμε στὸ τεῦχος 28 τῶν "Ἁγίων Κολλυβάδων".

Οἱ Γρηγοριάτες διαστρέβλωσαν τὰ κείμενά μας, συκοφαντήσαν τοὺς Ἁγίους, καὶ μᾶς καταλόγισαν ἀδίκως ὅτι ψευδόμασταν, ὅταν ἀναφέραμε ὅτι ὁ Ἅγιος Μάξιμος εἶχε διακόψει τὴν κοινωνία τῶν αἰρετικῶν Μονοθελητῶν πολὺ νωρίτερα³¹:

Ὁ βιογράφος τοῦ Ἁγίου Μαξίμου γράφει ἐπὶ λέξει³²:

"Ἐπει δ' ἑώρα, (ὁ Ἅγιος Μάξιμος), ὡς ἀνωτέρω ἔφαμεν, τὴν τῶν Μονοθελητῶν τηλικαῦτα αἴρεσιν εἰς τέλειον μᾶλλον ἐκτεινομένην, καὶ δεινῶς καθ' ἡμέραν ὑπὸ τῶν τῆς ἀσεβείας προστατῶν αὐξανόμενην, ἔστενε μὲν καὶ πένθει βαρυτάτῳ συνείχτο, οἰκτιζόμενος μάλιστα καὶ τοὺς τὰ παράνομα δρῶντας, οὐκ εἶχε δ' ὅτι καὶ πράξιεν ἑαυτῷ, οὕτω τοῦ κακοῦ εἰς ἄμετρον ἐκχυθέντος, καὶ Ἐῶν μικροῦ πᾶσαν καταλαβόντος καὶ Ἐσπέριον. Ὅθεν καὶ ἐν τοσοῦτοις δεινοῖς, τοῦθ' εὕρισκει μόνον ἑαυτῷ τὸ λυσιτελοῦν, καὶ τοῖς πράγμασιν. Ἐπει γὰρ ἐγίνωσκε τὴν πρεσβυτέραν Ρώμην τοῦ τοιοῦτου καθαρεύουσιν μύσους, καὶ ὅσον ἐν Ἀφρικῇ, καὶ ὅσον ἐν ἄλλοις τόποις καὶ νήσοις ἐκείναις ταῖς πέραξ, λιπῶν τὰ ἐνταῦθα, ἐκεῖσε ἐπιφοιτᾷ, συνηγορίαν δώσων τῷ λόγῳ καὶ τοῖς ἐκεῖ συνεσόμενος ὀρθοδόξοις· οὐκ ἀμογητὶ μὲν, οὐδ' ἄνευ καμάτου καὶ ταλαιπωρίας, τὴν τοσαύτην ἠνυκῶς ὁδὸν, πάντα δ' ὁμῶς ἐλάττω τῆς καλῆς

προθυμίας τιθέμενος· συμβούλοις τάχα καὶ τοῖς κατ' αὐτὸν μονάζουσι χρησάμενος τῆς ἀφίξεως, ὧν εἰ καὶ τὴν διάζευξιν βαρεῖαν καὶ οὐδὲ φρονητὴν εἶχεν, ἀλλ' οὐκ εἶχεν ἄλλο τι παρὰ τὰ βεβουλευμένα δρᾶσαι, τοῦ καιροῦ στενοχωροῦντος αὐτόν, καὶ τὴν ἀναχωρήσιν ἐπιτρέπωντος. Ἀλλὰ γὰρ ὁ λόγος πρὸς ἐκδραμῶν, παρήκε τὰ ἐν τῷ μέσῳ εἰπεῖν, καὶ ὅθεν τὴν ἀρχὴν ἔσχεν ἡ πονηρὰ αὕτη δόξα καὶ ἀποτρόπαιος, οὕτω τὴν Ἐκκλησίαν ταραξάσα, καὶ πολλοὺς εἰς τὸν ὅμοιον ὑποσύρασα ὄλισθον.³³

³³ "Ἐπειδὴ ὁμῶς ἔβλεπε, ὅπως εἶπα πῶς ἄνω, νὰ ἐσπεκτείνεται τότε ὅλο καὶ περισσότερο ἡ αἴρεση τῶν Μονοθελητῶν καὶ νὰ μεγαλάνει μέρα μετὰ τὴν μέρα ἀπὸ τῆς πρὸς πᾶσαι τῶν προσστατῶν τῆς ἀσεβείας, στέναζε καὶ βασανιζόταν ἀπὸ λύπη βαρυτάτη, οἰκτιζοντας πάρα πολὺ καὶ τοὺς δράστες τῆς παρανομίας. Ἀλλὰ δὲν ἤξερε τί νὰ κάνει ὁ ἴδιος, ἔχοντας τὸ κακὸ ἀπωλητὴ τόσο πολὺ καὶ λίγο ἀκόμα ἤθελε νὰ καταλάβει ὅλη τὴν ἀνατολὴ καὶ τὴ δύση. Γιαυτό καὶ μέσα σὲ τόσα δεινά, βρίσκει τὸ ὅτι αὐτὸ μονάχα ἦταν ὠφέλιμο γιὰ τὸν ἑαυτοῦ του καὶ τὰ πράγματα.

Ἐπειδὴ λοιπὸν, ἤξερε ὅτι ἡ παλαιὰ Ρώμη ἦταν καθαρή ἀπὸ αὐτῆς τῆς ἀκαθαρσίας (τὸν μολυσμὸ), καθὼς καὶ οἱ Ὀρθόδοξοι τῆς Ἀφρικῆς καὶ ἄλλων τόπων καὶ νησιῶν ἐκεῖ γύρω, ἀφήνει τὰ ἐδῶ καὶ φθάνει ἐκεῖ γιὰ νὰ δώσει τὴν συνηγορία του μετὰ τὸν λόγο καὶ νὰ στηριξοῦν τοὺς ἐκεῖ Ὀρθόδοξους συμβαδίζοντας μαζί τους. Καὶ δὲν διάνυσε τὸ ταξίδι αὐτὸ χωρὶς κόπο, οὔτε χωρὶς κούραση καὶ ταλαιπωρία, ἢ προθυμία του ὁμῶς τὰ νικούσε ὅλα. Γιὰ τὴν ἀφίξή του ἐκεῖ εἶχε χρησιμοποιήσει συμβούλους ἐκείνους ποὺ μόναζαν μαζί του. Ὁ χωρισμὸς ἀπὸ αὐτοὺς τοῦ ἦταν βαρὺς καὶ ἀνυπόφορος, ἀλλὰ δὲν εἶχε τί ἄλλο νὰ κάνει ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὰ ποὺ εἶχε σκεφθεῖ, καθόσον τὸν πίεζε ἡ περιστάση καὶ τὸν καλοῦσε νὰ ἀναχωρήσει. Ὁ λόγος μου ὁμῶς προέτρεξε καὶ παρέλειψε νὰ ἀναφέρει τὰ ἐνδιάμεσα καὶ ἀπὸ ποῦ ξεκίνησε αὐτὴ ἡ πονηρὴ καὶ ἀπαισία δοξασία, ποῦ τὴν ταραχὴ προκάλεσε στήν Ἐκκλησία καὶ τόσοις πολλοῖς παρέσυρε στὸν κοινὸ κατήφορο. Εἶναι, λοιπὸν, ἀνάγκη νὰ ἐκθέσουμε λίγα γι'

³⁰ ΟΗΕ τ. IIος, σελ. 616.

³¹ P.G 91, 589 ἐσ.

³² P.G 90, 73, 76. Τὸ κείμενο αὐτὸ παραθέσαμε αὐτοῦσιον στήν τρίτη μας ἀπάντηση πρὸς τὴν Ἱερὰ Μονὴ Γρηγορίου.

Ποιὸς ἔλεγε, λοιπὸν, πρωτοφανῆ ψεύδη;
Ἀναχώρησε ὁ Ἅγιος ἀπὸ τὴν Κύζικον τὸ
626 ναὶ ἢ ὄχι, λόγῳ τῆς ἐκτεινομένης αἵρέσεως
τοῦ Μονοθελητισμοῦ, καὶ ἐπειδὴ αὐτὴ κάθε
ἡμέρα αὐξανόταν ἀπὸ τοὺς προστάτες τῆς
ἀσεβείας³⁴ καὶ λόγῳ τοῦ ὅτι τὸ κακὸ τῆς

αὐτὴν, κι ἔπειτα νὰ προσθέσουμε στὴν ἀφήγησή μας
ὅσα ἀκολουθοῦν.

Τὰ σκῆπτρα τῆς βασιλείας εἶχε ἀναλάβει
τότε ὁ Ἡράκλειος καὶ ὁ Σέργιος εἶχε τὸ θρόνον τῆς
Κωνσταντινουπόλεως. Καὶ πρῶτα ὁ ἴδιος ὁ Ἡράκλειος
καὶ ὅλοι οἱ παλατιανοὶ καὶ ὅλοι οἱ ἀρχόντες καὶ οἱ
ἀξιωματοῦχοι τύχαιναν ν' ἀποδέχονται τὴν Ὁρθόδοξη
πίστη. Ὁμολογοῦσαν καὶ κήρυτταν δύο φύσεις καὶ δύο
ἐνέργειες καὶ θελήματα στοῦ Χριστοῦ μου, τὸ Θεϊκὸ καὶ τὸ
ἀνθρώπινο. Ἀλλὰ ἀλοίμονο γι' αὐτόν, ἔπειτα ἀπὸ τὰ
πολλὰ τρόπαια κατὰ τῶν ἐχθρῶν καὶ τὰ περὶ φανῆ
ἀνδραγαθήματα ἐναντίον τῶν Περσῶν, ὅταν μετα-
βλήθηκε τὸ δόγμα ἀπ' τὸ ὀρθό, ἀρχισαν νὰ
μεταβάλλονται καὶ τὰ ἐκκλησιαστικὰ πράγματα, καὶ
σεβαστὸ μέρος τοῦ λαοῦ μεταστράφηκε στοῦ ἀντίθετο.
Αἴτιος γιὰ τὴν μεταστροφή τοῦ βασιλιᾶ ἦταν ἐκεῖνος ὁ
Ἀθανάσιος, ὁ ἀποκαλούμενος ἔτσι, πατριάρχης τῶν
Ἰακωβιτῶν, ἀνθρώπος πλάνος καὶ πῶς δεινός ἀπὸ
ὅλους στοῦ νὰ συγχέει τὴν ἀλήθεια. Αὐτὸς πῆγε στοῦν
Ἡράκλειο, ὅταν ἦταν στὴν Ἱεράπολη τῆς Συρίας, καὶ
πλησιάζοντάς τον ὑποῦλα καὶ δόλια τὸν δελεάζε με
ὑποσχέσεις, ὅτι θὰ δεχόταν καὶ τὴν Σύνοδο τῆς
Χαλκηδόνος, ἢ ὅτι πρέσβευε πῆς δύο φύσεις ἐνωμένες
σὲ ὑπόσταση, γιατί ὁ Ἡράκλειος, ὅπως ἔδειχναν τὰ
πράγματα, ἐπιθυμοῦσε νὰ ἐνώσει σ' ἐκείνη τὴν σύνοδο
τόν ἴδιο τὸν Ἀθανάσιο, στοῦν ὁποῖο ὑποσχόταν τὸ θρόνον
τῆς Ἀντιόχειας, καὶ τοὺς ἄλλους, ὅσους ἔβλεπε ὅτι δὲν
συμφωνοῦσαν, ἂν καὶ ἀπὸ ἀφέλεια καὶ κουφότητα νοῦ
ἐκτός ἀπὸ τὸ ὅτι δὲν προσήλκυσε κανένα, ἐπέσυρε εἰς
βάρος του καὶ τὴν κακοδοξία.

³⁴ ἀπὸ τὸν Σέργιον καὶ τὸν Ἡράκλειον = " Ἡρακλείου
τῶν τῆς βασιλείας σκῆπτρων ἐπειλημμένου, καὶ Σεργίου
τόν τῆς Κωνσταντινουπόλεως διέποντος θρόνον", P.G 90,
76 C

αἵρέσεως ἐξεχύθη παντοῦ καὶ κατέλαβε καὶ τὴν
Δύση καὶ τὴν Ἀνατολή;

Ἄφησε ὁ Μέγας Ὁμολογητὴς τὴν
Κωνσταντινουπόλιν καὶ τὴν Κύζικον μετ' ὄνον
ψυχῆς καὶ ἦλθε στὴν Ἀφρική γιὰ νὰ ἐνωθῆ καὶ
νὰ ἀγωνισθῆ μετ' τοὺς ἐκεῖ εὐρισκομένους
Ὁρθοδόξους = "ἐκεῖσε ἐπιφοιτᾷ, συνηγορίαν
δώσων τοῖς ὀρθοδόξοις".

Οἱ Μονοθελητὲς τῆς Κωνσταντινου-
πόλεως, τῶν ὁποίων προΐστατο ὁ Σέργιος,
ὀνομάζονται προστάται τῆς ἀσεβείας ἀπὸ τὸν
βιογράφο τοῦ Ἁγίου.

Τὴν κοινωνίαν τῶν προστατῶν τῆς
ἀσεβείας Φεύγει ὁ ἅγιος Μάξιμος.

Θὰ χρειάζοταν μεγαλύτερος σεβασμὸς
στοῦν Μεγάλῳ Ὁμολογητῇ Ἁγίῳ τῆς Ἐκκλησίας
μας ἀπὸ τοὺς νεοφανεῖς ὑπερασπιστὲς τῶν
Οἰκουμενιστῶν τοῦ Φαναρίου.

Καὶ μόνον ἡ προσωποποιία Ὁμολογητῆς θὰ
ἔπρεπε νὰ κάνει τοὺς διφένσορες τοῦ
Οἰκουμενισμοῦ πῶς προσεκτικούς.

Ἀγωνίσθηκε μετ' σθένος ὁ Ἅγιος ἐναντίον
τῆς αἵρέσεως τοῦ Μονοθελητισμοῦ, τῆς πονηρᾶς
καὶ ἀποτρόπαιας δόξας, πῶς τόσο πολὺ τάραξε
τὴν Ἐκκλησία, γιὰ νὰ σώσει τοὺς χριστιανούς,
ἀπὸ τὸ "μύσος" = τὸν μολυσμὸν τῆς αἵρέσεως,
γιατί πολλοὶ παρασύρονταν στὴν ἀπώλεια καὶ
στὴν καταστροφή.

Γι' αὐτὸ δίσταται τῆς κοινωνίας τῶν
Μονοθελητῶν, διακόπτει τὴν κοινωνία, Φεύγει καὶ
ἐνώνεται μετ' τοὺς Ὁρθοδόξους τῆς Ἀφρικής, τοὺς
ὁποίους καὶ στηρίζει στὴν Πίστιν.

Στὴν Ἀφρική, ὅπου ἔρχεται εὐρίσκει καὶ
τὸν ἄλλον μέγαν Φυγά, τὸν Ἅγιον Σωφρόνιον,
πῶς ἦταν ἀκόμη Μοναχός. Καὶ μαζὶ ἀγωνίζονται
ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας.

Γιατί έγινε Φυγὰς καὶ ὁ Ἅγιος Σωφρόνιος, ὅπως καὶ ὁ Ἅγιος Μάξιμος, μὴπως γιατί κοινωνοῦσε μὲ τοὺς Μονοθελητές;³⁵

Βλέπουμε ἀπὸ τὰ ἀνωτέρω ὅτι δὲν ἔχουν ἔτσι τὰ πράγματα, ὅπως τὰ παρουσιάζει στὸ παρελθόν ἢ Ἱερὰ Μονὴ Γρηγορίου, ἀναλαμβάνοντας νὰ δικαιολογήσει τὰ ἀπαράδεκτα τῶν προστατῶν τῆς σύγχρονης ἀσεβείας, ἀλλὰ διαστρέβλωνε διαρκῶς καὶ τὰ γραφόμενά μας.

Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς κηρύξεως τῆς Μονοθελητικῆς αἵρέσεως ἀντιστάθηκαν οἱ Ἅγιοι, ἔγιναν Φυγάδες ὡς ἀληθεῖς Μοναχοί.

Διέκοψαν τὴν κοινωνία μὲ τοὺς Μονοθελητές καὶ κατόρθωσαν νὰ συγκληθοῦν Τοπικὲς Σύνοδοι, τὸ 634 στὰ Ἱεροσόλυμα, ἀπὸ τὸν Ἅγιο Σωφρόνιο, ποὺ ἦταν ἤδη Πατριάρχης, τὸ 641 ἐπὶ πάσα Ἰωάννου Δ' στὴ Ρώμη, τὸ 646 στὴν Καρχηδόνα καὶ τὸ 649 πάλι στὴ Ρώμη μὲ τὸν Ἅγιο Μαρτίνο τὸν Μάρτυρα καὶ Ὁμολογητή, πρὸ τῆς ΣΤ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Οἱ Τοπικὲς αὐτὲς Σύνοδοι καταδίκασαν τὸν Μονοθελητισμό. Καὶ πρὶν ὅμως ἀπὸ αὐτὲς τὶς Συνόδους, ὅπως ἀποδείξαμε, οἱ Ἅγιοι δὲν ἔχουν καμμία κοινωνία μὲ τοὺς αἰρετικούς Μονοθελητές.

Θὰ ἦταν ἐξάλλου παράλογο νὰ ἀγωνίζονται νὰ συγκληθοῦν Σύνοδοι καὶ ταυτόχρονα νὰ ἔχουν κοινωνία μὲ αὐτοὺς ποὺ ἀγωνίζονται νὰ καταδικάσουν. Μὲ αὐτοὺς οἱ ὅποιοι τοὺς δίκωκαν, καὶ ἐξαιτίας τοῦ διωγμοῦ ἔγιναν Φυγάδες στὴν Αἴγυπτο!

Ἄφου, λοιπόν, ἔτσι ἔχει ἡ ἱστορικὴ ἀλήθεια, ἀνατρέπονται καὶ τὰ αἶολα

³⁵ Βλ. καὶ Π. Τρεμπέλα, "Δογματικὴ", Τόμ Β', σελ. 368, "μόνοι δὺο Μοναχοὶ ἀντέστησαν κατ' αὐτῆς (τῆς αἵρέσεως), ὁ Μάξιμος ὁ Ὁμολογητὴς καὶ ὁ Σωφρόνιος, περὶ οὓς συνήχθησαν καὶ πᾶσα ἡ τὸ γνήσιον φρόνημα τῆς Ἐκκλησίας διαφυλάττουσα μερὶς τοῦ ποιμνίου".

ἐπιχειρήματα τῆς Μονῆς Γρηγορίου, ποὺ θέλαν τοὺς Ἅγίους κοινωνικούς πρὸς τοὺς αἰρετικούς Μονοθελητές!

Ἔτσι ἐξηγεῖται καὶ ἡ προσωπίεια, πάση θυσίᾳ νὰ διαβάλουν τὴν ἀξιοπιστία αὐτῶν ποὺ τόλμησαν νὰ τοὺς ἐλέγξουν, παρουσιάζοντας τοὺς ὡς ψευδόμενους!...

Λέγοντας ὅτι ἐκεῖνοι ποὺ τοὺς ἔλεγχαν καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ τοὺς ἐλέγχουν γιὰ τὴν κοινωνία τους μὲ τὸν Οἰκουμενισμό κηρύσσουν τάχα κακοδοξίες καὶ γυμνῇ τὴ κεφαλῇ αἵρεσιν! Ἀκόμη καὶ μὲ διαστροφὴ τοῦ βίου τῶν **μεγάλων Ὁμολογητῶν Ἁγίων!**...

Ἐγραφαν ἐπίσης οἱ Γρηγοριάτες, θέλοντας νὰ παρουσιάσουν τὶς σημερινὲς προδοσίαις τῆς πίστεως ὡς κανονικά ἐγκλήματα καὶ ὄχι ὡς αἵρεση:

Γιὰ ὅσους παρανομοῦν ἐναντι τῶν ἱερῶν κανόνων.

Ἡ ἀντιμέτωπιση αὐτῶν ποὺ παραβαίνουν (περισσότερο ἢ λιγότερο τοὺς ἱερούς κανόνες, χωρὶς νὰ θίγουν τὰ δόγματα, εἶναι τελείως διαφορετικὴ. Οἱ κανόνες ΙΓ', ΙΔ' καὶ ΙΕ' τῆς ΑΒ' συνόδου, (ἐπὶ ἀγίου Φωτίου), ἀπαγορεύουν αὐστηρῶς τὴν διακοπὴ τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας μὲ τοὺς ἐπισκόπους, ποὺ ὑπέπεσαν σὲ ὁποιοδήποτε ἔγκλημα, πρὸ συνοδικῆς κρίσεως. Ἀλλὰ καὶ οἱ σποραδικές, ἀνεπίσημες καὶ ἀνευ οὐδεμιᾶς συνοδικῆς ἀναγνωρίσεως κακοδόξες δηλώσεις, συμφωνίες ἢ θρωϊκὲς μεμονωμένων Οἰκουμενιστῶν δὲν συνιστοῦν σὲ καμμία περὶπτωση ἐπίσημη διακήρυξις αἵρέσεως."

Σὲ ὅ,τι ἀφορᾷ παραβάσεις Ἱερῶν Κανόνων (κανονικά ἐγκλήματα) καὶ ἐμεῖς δὲν διαφωνοῦμε, τὸ ξεκαθαρίσαμε, ὅταν ἀναφέραμε τὴν διδασκαλία τῶν ἁγίων Πατέρων κατὰ τὴν ἐρμηνεία τοῦ ΙΕ' τῆς ΑΒ' Συνόδου.

Ὅταν γίνονται συνεχῶς οὐνιτικά συλλείτουργα ὄχι μόνον μὲ τοὺς καταδικασμένους

έτεροδόξους, Λατίνους, Μονοφυσίτες και Προτεστάντες, όταν υπογράφονται κοινές δηλώσεις και συμφωνίες με τους Λατίνους και τους Μονοφυσίτες από ολόκληρες τοπικές Έκκλησίες, όταν η μυστηριακή διακοινωνία, κοινό Ποτήριο, κοινές εκκλησιαστικές ακολουθίες κάθε είδους, κοινοί γάμοι, βαπτίσεις και κηδείες, με τους αίρετικούς έτεροδόξους έχει γίνει καθημερινή πρακτική, όταν τό Πατριαρχείο Άντιοχείας, μέ τό όποιο κοινωνοϋν όλοι οι πτωκότες όρθόδοξοι Οικουμενιστές, έχει έπισημως ένωθει μέ τους Μονοφυσίτες, αλλά γίνονται συμπροσευχές ακόμη και μέ τους άλλοθρησκους, τότε τό κινδυνευόμενον και τό μολυνόμενον είναι η Πίστις στόν Χριστόν. Τότε Φυσικά δέν πρόκειται για κανονικά έγκλήματα, όπως αυθαιρέτως τά χαρακτηρίζει η Ίερά Μονή Γρηγορίου, αλλά πρόκειται για διδασκαλία και έργα τών νεκρωποϊών αίρέσεων, τών Λατίνων, τών Μονοφυσιτών και του Οικουμενισμού.

Και τήν κοινωνία τών σεσηωότων και τών νεκρωποιοϋμένων μελών όφείλουμε νά Φεύγουμε, για νά σωθούμε πρώτα έμεις και νά σώσουμε τήν εκκλησία από τό σχίσμα, τήν αίρεση και τόν έπερχόμενο για τά μέλη τής Έκκλησίας πνευματικό θάνατο, μένοντες έμεις υγιείς και ζώντες, ανασπνέοντες και τρεφόμενοι από τό Πανάγιο Πνεϋμα σπά άμόλυντα από τήν αίρεση θυσιαστήριά μας, μή σηωόμενοι και συναποθνήσκοντες από τήν κοινωνία μέ τά μεμολυσμένα, σεσηωότα και θνήσκοντα μέλη, τους αίρετικούς πτωκότες όρθόδοξους.

Έγκλήματα είναι οι προσωπικές άμαρτίες, (π.χ. ήθικες πτώσεις, ιεροσυλίες και διοικητικές άτασθαλίες) τών ποιμένων, όπως έρμηνεύουν οι διδάσκαλοι τής Έκκλησίας, και όχι η μυστηριακή και συμπροσευχητική διακοινωνία με τους αίρετικούς και η άναγνώριση πανάρχαιων αίρετικών από όλες σχεδόν τις

τοπικές εκκλησίες, όπως συνέβη με τά κείμενα του Μπαλαμάντ και του Σαμεπεζύ.

Πρόκειται για έπίσημες συμφωνίες, που τά συμφωνηθέντα έφαρμόζονται έκτοτε στην πράξη με τήν καθημερινή διακοινωνία τών καλουμένων ακόμη "όρθόδοξων", αλλά αίρετικών στην αλήθεια Νεοημερολογιτών, μετά τών Μονοφυσιτών τών Παπικών και τών Προτεσταντών.

Ό Οικουμενισμός

Αίρεση είναι "τό έν τινι παρεκκλίνας τών κειμένων ήμιν δογμάτων, περι τής όρθής πίστewς" κατά τόν Μ. Βασίλειον.³⁶

Ό κηρυσσόμενος Οικουμενισμός είναι μεγίστη αίρεσις, έπειδή μέ τήν αίρεση αυτή ανατρέπεται η Πίστις στην Μίαν Άγίαν Καθολικήν και Άποστολικήν Έκκλησίαν.

Αυτό δέν κήρυσαν μέ λόγους και μέ έργα οι άποστάτες Άθηναγορας, Δημήτριος και Βαρθολομαϊος έπανειλημμένως και συστηματικά και όχι σποραδικά, όπως συσκοτιζαν τήν αλήθεια οι Γρηγοριάτες μέ παλαιότερα κείμενά τους;

Κατά πόσον είναι σποραδικές και άνευ οϋδεμιās σημασίας οι έπίσημες δηλώσεις, τά οϋνιτικά συλλείτουργα και οι πανθηρησκειακές συμπροσευχές όλων τών πατριαρχικών, άποδεικνύεται από τά στοιχεία που παρατίθενται συνεχώς τά τελευταία χρόνια στους "Άγίους Κολλυβάδες".

Δέν είναι δυνατόν να συμπροσεύχεται ό κ. Βαρθολομαϊος όχι μόνον με έτεροδόξους αίρετικούς αλλά και έτεροθρησκους, και να μās λένε οι Γρηγοριάτες ότι έμεις Φεύγουμε από τήν ... "εκκλησία"(!) όταν διακόπτουμε τήν κοινωνία

³⁶ Καί κατά τους Γρηγοριάτες! "Ενθ. άνωτ. "Οι εκκλησιολογικές κακοδοξίες..." σελ. 16

τῶν πρωτάρχων τῆς αἵρέσεως καὶ ἐκείνων ποὺ εἶναι κοινωνικοὶ πρὸς αὐτοὺς.³⁷

Δὲν λέγει καὶ ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης ὅτι ἐχθροὶ τοῦ Θεοῦ δὲν εἶναι μόνον οἱ αἵρετικοὶ ἀλλὰ καὶ ὅσοι κοινωνοῦν μὲ αὐτούς, ἀναφερόμενος στὴ σχετικὴ διδασκαλία τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου;

Εἶναι Φορέας τῆς Ἀποστολικῆς Παραδόσεως ὁ κ. Βαρθολομαῖος, ὅταν συμπαροσεύχεται καὶ μετὰ ἱερείων τοῦ Σατανᾶ, παστοριστῶν προτεστάντριων στὴν Ἀμερική καὶ στὴν Καμπερα τῆς Αὐστραλίας, στὴν Ἀσίζη, καὶ τελευταία μὲ ὅλον τὸ συνονθύλευμα τοῦ Σατανᾶ μπροστά στους αἰώνιους πάγους τῆς Γροιλανδίας;

Ἐκφράζει τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ὅταν μεταδίδει τὰ μυστήρια στους κατολύκους στὴν Ραβέννα;

Εἶναι ὀρθόδοξος πατριάρχης ὁ κ. Βαρθολομαῖος μετὰ τοῦ νεκροῦ καὶ σωματικὰ Χριστοδούλου καὶ τοῦ Μελετίου Καλαμαρά, ὅταν συμμετεῖχαν στὴν δαιμονολατρεία τῆς Καμπερα ἢ στὶς πανδαιμονιακὲς ἐκδηλώσεις μὲ κοινὴ λατρεία καὶ συμπαροσευχὲς μὲ Μωαμεθανούς, Βουδιστές, Ἑβραίους καὶ ὅλο τὸν συρφετὸ τοῦ Πονηροῦ, τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν;

Ὁ Ἅγιος Φιλάρετος, Μητροπολίτης τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς, ποὺ πρῶτος ἀναθεμάτισε τὸν Οἰκουμενισμὸ παγκοσμίως τὸ 1983 στὸ Μόντρεαλ τοῦ Καναδά

³⁷ σελ. 14 ἔφ. καὶ κυρίως σελ. 15 στὸ "Ἀντιπατερικὴ ἡ στάση τοῦ Ζηλωτικῆ Παλαιοημερολογισμοῦ", Ἅγιον Ὄρος 2000.

Οἱ χειροτονίες τῶν Ὁρθόδοξων

Μία ἀπὸ τίς βασικὲς κατηγορίες, ποὺ μᾶς ἀπευθύνουν οἱ Νεοημερολογίτες σέ μελέτες μας ποὺ γράψαμε παλαιότερα³⁸ εἶναι, ὅτι ἔλκουμε τὴν διαδοχὴ καὶ τὴν ἱερωσύνη μας ἀπὸ τοὺς Ρώσους τῆς Διασπορᾶς καὶ συγκεκριμένα ἀπὸ τὴν Σύνοδο τοῦ Μακαριστοῦ Πρωθιεράρχου Μητροπολίτου Ἁγίου Φιλαρέτου.

Μᾶς κατηγοροῦν, λοιπὸν, ὅτι πῆραμε τὴν ἱερωσύνη ἀπὸ τοὺς Ρώσους³⁹, ποὺ τότε ἦσαν κοινωνικοὶ μὲ τοὺς Νεοημερολογίτες-Οἰκουμενιστές καὶ ἐπομένως δὲν διαφέρουμε τάχα ἀπὸ αὐτούς καὶ δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ διακόψουμε τὴν κοινωνία μας μὲ τὰ κακόδοξα Ρωμαίικα Πατριαρχεῖα καὶ ἰδίως τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τὴν Ἀρχιεπισκοπὴ τῆς Ἑλλάδος,⁴⁰ παρὰ τὸ γεγονός ὅτι ὁ κ. Βαρθολομαῖος καὶ οἱ ἐπίσκοποι τῆς Νέας ἐκκλησίας εἶναι Λατινόφρονες⁴¹ καὶ Οἰκουμενιστές καὶ συμπαροσεύχονται μὲ ὅλο τὸ συνονθύλευμα τοῦ Σατανᾶ, ὄντας μάλιστα μέλη τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν "Ἐκκλησιῶν"!

Αὐτὸ ὡστόσο γινόταν πάντα στὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ μας, ὅταν ἀρχίζε νὰ κηρύσσεται αἵρεση.

Στὴν ἀρχὴ ἡ αἵρεση κηρυσσόταν ἀπὸ λίγους, καὶ ἂν ἐπεκτεινόταν, στὴν συνέχεια, μέσα

³⁸ Βλ. τεύχη 28 καὶ 29 τοῦ ἡμετέρου περιοδικοῦ "Ἅγιοι Κολλυβάδες".

³⁹ Βλ. προηγούμενο τεῦχος τῶν "Ἁγίων Κολλυβάδων", Φθινόπωρο 2007.

⁴⁰ Καὶ μὲ ὅλους ὅσοι εἶναι κοινωνικοὶ πρὸς αὐτούς. Τὸ Οἰκουμενιστικὸ, βέβαια, πατριαρχεῖο τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ ὁ Χριστόδουλος -(τυμπανιαῖος καὶ ἄλυτος θὰ εἶναι καὶ αὐτὸς κατὰ τοὺς Πατέρες)-πρωποστάτησαν στὴν αἵρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

⁴¹ Καὶ ὁ τέως Νεοημερολογίτης, νεκρὸς καὶ σωματικὰ πλεόν, ἀρχιεπίσκοπος Χρυσόδουλος.

ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, πού βρισκόταν μέχρι ἐκείνη τὴν στιγμή σέ κοινωνία καί μέ τούς κηρυσσοντες αἰρετικά, ἄρχιζε ἡ ἀντίδραση. Αὐτή εἶναι ἡ ἀναμφισβήτητη ἱστορική πραγματικότητα.

Ὁ ἀγώνας ἀρχίζει στήν ἀρχή μέ ἔλεγχο καί μέ διαμαρτυρίες, καί στήν συνέχεια, ἐκτεινομένης τῆς αἰρέσεως καί ἐμμενόντων τῶν ἐπισκόπων στίς κηρυσσόμενες αἰρέσεις, ἢ στήν κοινωνία μέ καταδικασμένους αἰρετικούς, μέ τόν μοναδικό προτεινόμενο ἀπὸ τούς Πατέρες καί τὴν Ἱερά μας Παράδοση δρόμο, τὴν ἀποτείχιση ἀπὸ τούς κακοδόξους καί ἀπὸ ὅλους πού εἶναι κοινωνικοί πρὸς αὐτούς.

Εἶναι παράλογα καί ἐκτός πάσης πραγματικότητος, ὅσα ἰσχυρίζονται οἱ πατέρες τῆς Μονῆς Γρηγορίου, ὅτι δηλ. ἂν οἱ Οἰκουμενιστές καί Νεοημερολογίτες, πατριάρχες, ἀρχιερεῖς καί ἱερεῖς εἶναι αἰρετικοί ὄντως, ὅπως τούς ἀποκαλύπτουμε ἐμεῖς ὅτι εἶναι, τότε θά χανόταν (αὐτόματα καί ἀμέσως!) ἡ ἱερωσύνη ἀπὸ ὅλη τὴν Ἐκκλησία καί δέν θά εἶχαν μυστήρια!⁴²

Πάντοτε οἱ Ὀρθόδοξοι στήν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας μας ἀναζητοῦσαν ἄλλους Ὀρθόδοξους, πού διακρατοῦσαν τὴν ἀπαξ τοῖς Ἁγίοις παραδοθεῖσαν Πίστιν στά πέρατα τῆς Οἰκουμένης, μέ τούς ὁποίους κοινωνοῦσαν καί ἀπὸ τούς ὁποίους ἔπαιρναν τὴν Ἀποστολική Διαδοχή.

Ἡ Ἀποστολική Διαδοχή σώζεται μέσα στήν Ἐκκλησία.

Μέσα ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία καί ἀπὸ ἐκείνους πού κρατοῦν αὐστηρή γραμμὴ καί

⁴² Δηλ. θέλουν νά μᾶς ποῦν ὅτι δέν εἶναι αἰρετικοί! Ὅπως ἔχουμε ἀποδείξει καί στό παρελθόν καί μέ τό παρόν ἄρθρο ἀνασκευάζουμε τίς πλανημένες ἀπόψεις τῶν Νεοημερολογιτῶν, ὁ Νεοημερολογισμός - Οἰκουμενισμός εἶναι αἵρεση, καί ὅσοι ἐν γνώσει ἀκολουθοῦν Νεοημερολογίτες - Οἰκουμενιστές ποιμένες ὑπόκεινται στό ἴδιο κρῖμα μέ αὐτούς καί ἀναθεματίζονται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία.

ἐλέγχουν τὴν αἵρεση, καί στήν συνέχεια διακόπτουν τὴν κοινωνία μέ τούς αἰρετικούς, (ὅπως συνέβη μέ τὴν Σύνοδο τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς, τὰ χρόνια τῶν μεγάλων ἡγετῶν τῆς Ἐκκλησίας αὐτῆς, τῶν Μητροπολιτῶν Ἀντωνίου, Ἀναστασίου καί τοῦ Ἁγίου Φιλαρέτου), προέρχονται οἱ Ὁμολογητές καί συνεχίζεται ἡ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας, μέ ἀγῶνες, μέ διωγμούς τῶν Ὀρθόδοξων, μέ ἐξορίες, μέ βασανιστήρια καί μέ θανάτους τῶν Ὀρθόδοξων Ὁμολογητῶν, ὅπως ἔγινε καί στήν μαρτυρική Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία μας, τόσο στό παρελθόν, ὅσο καί στοὺς Ζηλωτές Πατέρες μας καί τούς ἡρωικούς προγόνους μας, κληρικούς καί λαϊκούς, πού ἔμειναν πιστοὶ σὰ Πάτρια τόν εἰκοστό αἰῶνα, μετὰ τὴν ἐπώρατη Νεοημερολογιακὴ ἀλλαγὴ.

Βαθμιαία καί σταθερά, λοιπόν, ἀπομακρύνθηκε κατ' ἀρχάς ἡ Ἐκκλησία μας:

A. ἀπὸ τό σχίσμα τοῦ Νέου Ἡμερολογίου καί τούς Νεοημερολογίτες, καί στήν συνέχεια ἀπὸ τὴν αἵρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὅπως αὐτό γινόταν πάντοτε μέσα στήν Ἐκκλησία, ὅταν κηρυσσόταν αἵρεση.

B. μέσα σέ διωγμὸ καί ὄντας ἐμπερίστατη ἡ Ἐκκλησία μας, μετὰ τόν θάνατο τοῦ Ὁμολογητοῦ Ἁγίου Προέδρου μας, πρῶην Φλωρίνης κυροῦ Χρυσοστόμου, ἀνεζήτησε καί πῆρε τὴν διαδοχὴ ἀπὸ τούς ἀγωνιστές καί Ὁμολογητές Ἱεράρχες τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς, πού διακρατοῦσαν τό Ὀρθόδοξο Ἑορτολόγιο καί ἀντιμάχονταν τόν Οἰκουμενισμό, μέ τούς ὁποίους κοινωνήσε πλήρως.

Μεγάλες μορφές τῆς Ρωσικῆς αὐτῆς Συνόδου, ὑπῆρξαν: ὁ Μητροπολίτης Ἀντώνιος,

Καθηγητής της Δογματικής στην Θεολογική Σχολή του Κιέβου, ο Μητροπολίτης Αναστάσιος, ο διορατικός Αρχιεπίσκοπος Ανδρέας, και οι Άγιοι Ίωάννης Μαξίμοβιτς και ο Μητροπολίτης Φιλάρετος⁴³.

Ο Άγιος Φιλάρετος ανέγνωσε συνοδικά την χειροτονία του πρώτου Αρχιεπισκόπου μας στην β' Φάση του Ίερού μας αγώνα στην Ελλάδα, κυρού Ακακίου. Αναγνώρισε τις χειροτονίες που έκαναν ο Αρχιεπίσκοπος Σεραφείμ του Σικάγο και ο Θεόφιλος Ίονέσκο, και στη συνέχεια τις χειροτονίες των Αρχιερέων μας που έγιναν από τον πρώτο χειροτονηθέντα από τους Ρώσους της Διασποράς Αρχιεπίσκοπό μας Ακάκιο Παωά με τον Αρχιεπίσκοπο των Ρώσων Λεόντιο Χιλής.

Η Γέση των αίρετικῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ

Η έρμηνεία του ΙΕ' Ίερού Κανόνα της ΑΒ' Ίεράς Συνόδου προϋποθέτει προκατεγνωσμένη αίρεση, για να μπορεί να γίνει η διακοπή του μνημοσύνου του κηρύσσοντος αίρεση:

Κατά την γνώμη μας η διακοπή του μνημοσύνου πρό Συνοδικής Διαγνώμης, όφείλει να στηρίζεται στον 31ο Άποστολικό Κανόνα, που όρίζει ότι έπιτρέπεται και έπιβάλλεται πάντοτε, εάν ο άποτειχιζόμενος Πρεσβύτερος, και κατ' έπέκταση κάθε Όρθόδοξος, έπίσκοπος, διάκονος και μοναχός, καταγνώσει κηρυττόμενη έτεροδιδασκαλία και αίρεση, εάν η αίρεση δεν είναι προκαταδικασμένη από Σύνοδο ή τους Άγίους Πατέρες.

Εάν η αίρεση είναι προκαταδικασμένη, τότε είναι δυνατή η έπίκληση και του ΙΕ' της ΑΒ' Ίεράς Συνόδου, , ή όταν η κυρησσομένη

⁴³ Τό λείψανό του βγήκε αδιάφθορο κατά την έκταφή του. Και ήδη ο Άγιος άρχισε να θυματουργεί παγκοσμίως.

αίρεση είναι προφανής κατά τους έπί Βέκκου του Λατινόφρονος μαρτυρήσαντες Άγιορείτες Πατέρες, όπως έξηγοΰμε πιο κάτω.

Γράφει ο Άγιος Νικόδημος στην έρμηνεία του 31ου Ίερού Κανόνα των Άγίων Άποστόλων,

Εί τις Πρεσβύτερος καταφρονήσας του ίδιου Έπισκόπου, ... μηδέν κατεγνωκώς του Έπισκόπου εν εύσεβεία, και δικαιοσύνη ...:

"Όσοι δέ χωρίζονται από τον Έπίσκοπον τους πρό συνοδικής έξετάσεως, διατί αυτός κηρύττει δημοσία καμμίαν κακοδοξίαν και αίρεσιν, οί τοιοῦτοι, όχι μόνον εις τά άνωτέρω έπιτίμια δεν υπόκεινται, αλλά και την πρέπουσαν εις τους όρθόδοξους τιμήν αξιώνονται, κατά τον ιε' της άκαί β"⁴⁴.

Εάν διακόψει τό μνημόσυνο του Έπισκόπου του ο Πρεσβύτερος, χωρίς να έπικαλεσθεί βάσιμα και μέ ουσιαστικές άποδείξεις ότι ο Έπίσκοπος σφάλλει στην εύσεβεια και ότι κηρύττει αίρετικά, τότε καθαιρείται ως Φίλαρχος. Μόνον δηλ. για λόγους πίστεως, (ο κανόνας προσητέει και για λόγους δικαιοσύνης), δικαιολογείται η άποτείχιση του Πρεσβυτέρου και η πῆξις άλλου θυσιαστηρίου, όπου δεν θά μνημονεύεται ο καταγγελλόμενος έπίσκοπος ως αίρετικός.

Διότι κατά τον ΙΕ' της ΑΒ' Ίεράς Συνόδου, τότε έπιτρέπεται η διακοπή του μνημοσύνου, του Πατριάρχου, του Μητροπολίτου και του Έπισκόπου, όταν αυτός κηρύσσει αίρεση κατεγνωσμένη από Σύνοδο ή τους Πατέρες, πριν καταδικασθεί και ο ίδιος ο έπίσκοπος για την κηρυττόμενη προκαταδικασμένη ήδη αίρεση:

"Οί γάρ δι' αίρεσίν τινα παρά των άγίων Συνόδων, ή Πατέρων, κατεγνωσμένην, της προς τον πρόεδρον κοινωνίας έαυτούς διαστέλλοντες,

⁴⁴ Ίερόν Πηδάλιον, Θεσσαλονίκη, 1982, σελ. 34.

ἐκείνου δηλονότι τήν (προκαταδικασμένην) αἵρεσιν δημοσία κηρύττοντος, καί γυμνή τῇ κεφαλῇ ἐπ' ἐκκλησίας διδάσκοντος, οἱ τοιοῦτοι οὐ μόνον τῇ κανονικῇ ἐπιτιμῆσει οὐχ ὑπόκεινται, πρό συνοδικῆς διαγνώσεως, ἑαυτούς πρός τόν καλούμενον Ἐπίσκοπον κοινωνίας ἀποτειχίζοντες, ἀλλά καί τῆς πρεπούσης τιμῆς, τῆς ὀρθόδοξης ἀξιώθησονται. Οὐ γάρ Ἐπισκόπων, ἀλλά ψευδεπισκόπων καί ψευδοδιδασκάλων κατέγνωσαν, καί οὐ σχίσματι τήν ἔνωσιν τῆς Ἐκκλησίας κατέτεμον, ἀλλά σχισμάτων καί μερισμῶν τήν Ἐκκλησίαν ἐσπούδασαν ρύσασθαι."

Ἔτσι ἀντιλαμβάνεται τήν ἐρμηνεία τοῦ Κανόνος καί ὁ Ἀριστινός: "Ἐάν μερικοί ἀπομακρυνθοῦν ἀπό τόν κηρύσσοντα αἵρεσιν, (ἐπίσκοπον κλπ.), πού ἔχει καταδικασθεῖ ἀπό σύνοδον ἢ ἀπό τούς ἁγίους Πατέρες καί ὄχι γιά κάποιον προσωπικό ἔγκλημα, εἶναι ἄξιοι κάθε τιμῆς καί ἀποδοχῆς ὡς ὀρθόδοξοι."⁴⁵

⁴⁵ Ράλλη-Ποτλῆ, "Σύνταγμα Ἱερῶν Κανόνων", τόμ. Β', σελ. 694. Βλ. σχετικές ἐρμηνείες τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου στό Ἱερόν Πηδάλιον, καί στόν ΙΕ' Ἱερόν Κανόνα τῆς ΑΒ' Συνόδου, σελ. 258 καί τοῦ Βαλσαμῶνος στό τεῦχος 28, σελ. 5 τῶν "Ἁγίων Κολλυβάδων": καί πρὶν ὑπάρξει τελεσίδικη καταδικαστική ἀπόφασις γιά τόν αἰρετικόν δικαιολογεῖται ὁ χωρισμός ἀπό τόν ἐπίσκοπον, τόν μητροπολίτη ἢ τόν πατριάρχη, ὄχι λόγω κάποιου προσωπικοῦ ἁμαρτήματός του ἀλλά λόγω αἵρέσεως, ἐπειδή ἐκεῖνος διδάσκει ἐπ' ἐκκλησίας ἀνερρηγιάστως κάποια διδάγματα ξένα τοῦ ὀρθοῦ δόγματος.

Καί οἱ Ἁγιορεῖτες Ὁσιομάρτυρες πού μαρτύρησαν ἐπί Βέκκου τοῦ Λατινόφρονος στήν θεολογικώτατη ἐπιστολή τους πρός τόν Λατινόφρονα Αὐτοκράτορα Μιχαήλ Παλαιολόγον γράφουν ὅτι "ἐμπεριέχεται δέ καί στόν ΙΕ' Κανόνα τῆς ἁγίας καί μεγάλης Α' καί Β' ἐπονομασθείσης Συνόδου, ὅτι ὄχι μόνον ἀνεύθυνοι εἶναι ἀλλά καί ὅτι πρέπει νά ἐπαινοῦνται αὐτοί οἱ ὁποῖοι ἀποσχίζονται ἀπό αὐτούς πού εἶναι προφανῶς αἰρετικοί καί διδάσκουν δημοσία αἰρετικά διδάγματα, καί πρὶν νά ὑπάρξει συνοδική καταδίκη τους", ἀκριβῶς "ἐπειδή ἡ ὀρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία τήν ἀναφοράν τοῦ ὀνόματος τοῦ

Βέβαια, σήμερα τό δικαίωμα διακοπῆς ἀπό τούς ὀρθόδοξους τοῦ μνημοσύνου τῶν αἰρετικῶν πεπτωκότων ὀρθόδοξων, Λατινοφρόνων πατριαρχῶν καί ἐπισκόπων, τῶν ἐνουμένων μέ τούς Μονοφυσίτες, τῶν συλλειτουργούντων οὐνιτικά, συνιρατευόντων καί συμπροσευχομένων μέ τούς Προτεστάντες, προσδοτῶν τῆς ὀρθοδοξίας, μπορεῖ νά στηριχθεῖ καί στόν ΙΕ' Ἱερόν Κανόνα τῆς ΑΒ' Ἱερῶν Συνόδου, γιάτί αὐτές οἱ αἵρέσεις εἶναι προκαταδικασμένες ἀπό πλῆθος Συνόδων καί ἀπό πάνω ἀπό διακοσίους Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας. Καί πολύ περισσότερο, γιάτί κηρύσσεται μεγαλοφώνως προφανῶς καί δημοσίως ἡ πασίδηλη καί μεγάλη αἵρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, πού ἀνατρέπει τά θεμέλια τῆς ὀρθόδοξης Ἐκκλησιολογίας καί τήν πίστη στήν ἀποκλειστικότητα τῆς Ἐκκλησίας, τῆς μοναδικῆς σώζουσας ἀλήθειας τῆς πίστεως εἰς τόν Ἕνα Θεόν καί Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν.

Κρίσιμα ἐρωτήματα γιά τήν θέση τῶν κηρύσσόντων αἵρεση στήν Ἐκκλησία

1. Πότε, λοιπόν, νεκρώνεται τό ἐκκλησιαστικό σῶμα, πού ἦταν μέχρι πρό τινος ὀρθόδοξο, λόγω τῆς πτώσεως σέ σχίσμα, ὅπως συνέβη μέ τήν ἐκκλησία τοῦ Νέου Ἡμερολογίου τό 1924 καί στήν συνέχεια σέ αἵρεση, μέ τήν κήρυξη ἐπ' ἐκκλησίας τοῦ Οἰκουμενισμοῦ;

2. Τί ὀφείλουν τότε νά κάνουν οἱ πιστοί, λαϊκοί, μοναχοί, ἱερεῖς καί ἐπίσκοποι;

ἀρχιερέως, κατά τήν τέλεσιν τῆς ἀναιμάκτου θυσίας, τήν θεωροῦσε πάντοτε συγκοινωνίαν τελείαν μέ τόν μνημονευόμενον ἀρχιερέα καί τό φρόνημά του. Διότι ἔχει γραφεῖ στήν ἐξήγησιν τῆς Θείας Λειτουργίας ὅτι ἀναφέρει ὁ ἱερουργῶν καί τό ὄνομα τοῦ Ἀρχιερέως ... καί ὅτι εἶναι κοινῶς αὐτοῦ καί τῆς πίστεως καί διάδοχος τῶν Θεῶν μυστηρίων ... (καί) ὅτι μολυσμόν ἔχει ἡ κοινωνία μέ μόνην τήν ἀναφοράν αὐτοῦ, ἔστω καί ἂν εἶναι ὀρθόδοξος ὁ ἀναφέρων".

3. Πότε ἐπέρχεται ἡ πλήρης σήψη καί ἡ ἀποξένωση ἀπό τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ;

4. Νεκρώνεται ὅλο τό ἐκκλησιαστικό σῶμα ἀμέσως, ὅταν κάποιοι ἐπίσκοποι ἢ καί πατριάρχες κηρύσσουν αἵρεση;

5. Ἐκπίπτουν τῆς Ἱερωσύνης ὅλοι ὅσοι κοινωνοῦν μέ τούς αἵρετικούς αὐτούς μέχρι ἐκείνη τήν στιγμή πού κηρύσσεται ἐπ' ἐκκλησίας ἡ αἵρεση;

6. Πότε κατά τούς Θεοφόρους Πατέρες καί τίς Οἰκουμενικές Συνόδους, ἐπερχομένης τῆς πλήρους νεκρώσεως τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Σώματος, δέν ὑπάρχουν μυστήρια στούς αἵρετικούς;

7. Καί, τέλος, ποιός εἶναι ἀρμόδιος νά προσδιορίσει τόν χρόνο καί νά ἀποφανθεῖ περὶ τῆς νεκρώσεως μιᾶς Τοπικῆς Ἐκκλησίας; Χρειάζεται νέα καταδίκη ἐκείνων τῶν ἐπισκόπων, πού κηρύσσουν αἵρεση, ἡ ὁποία εἶναι προκαταδικασμένη, ὅταν οἱ ἐπίσκοποι αὐτοί πού κηρύσσουν τήν προκαταδικασμένη αἵρεση ἀνήκουν μέχρι πρότινος στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία;

Στά πιά πάνω ἐπιτακτικά τιθέμενα ἐρωτήματα ὀφείλουμε νά ἀπαντήσουμε στηριζόμενοι στήν διδασκαλία τῶν Θεοφόρων Πατέρων καί τίς ἀποφάσεις τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων:

1. Ὄταν ἓνας ἐπίσκοπος κηρύξει αἵρεση, ἔστω καί προκαταδικασμένη, δέν εἶναι δυνατόν νά χάνεται ἀμέσως ἡ χάρις γιά ὅλη τήν Ἐκκλησία.

Γιατί, ἀκριβῶς, ὁ ἐπίσκοπος δέν ἐνεργεῖ ἀνεξάρτητα ἀπό τό Ἐκκλησιαστικό Σῶμα.

Εἶναι προεστώς τῆς τοπικῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας.

Εἶναι κεφαλή.

Ἐνεργεῖ, λοιπόν, ὡς ἐκπρόσωπος τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας καί βρίσκεται σέ κοινωνία μέ ὅλες τίς κατά τόπους Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες,

πού τό πιθανότερο εἶναι νά μὴν ἔχουν πῶσει καί αὐτές σέ αἵρεση καί νά ἐξακολουθοῦν νά τόν ἀναγνωρίζουν, ὅπως καί ὅλη τήν τοπική Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία στήν ὁποία ἀνήκει.

2. Ἐπιβάλλεται ὅμως ἄμεσα, ὅλο τό ἐκκλησιαστικό σῶμα τοῦ κλήρου καί τοῦ λαοῦ τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας, ἐάν εἶναι ὄντως Ὁρθόδοξο, νά τόν ἐλέγξει, νά τόν συνετίσει καί τελικά, ἂν δέν ὀρθοδοξήσει, νά τόν ἐκβάλει.

Ἐάν τό ἐκκλησιαστικό ὀρθόδοξο σῶμα δέν ἀντιδράσει καί ἐξακολουθεῖ νά βρίσκεται σέ κοινωνία μαζί του, καί οἱ ἄλλοι ἐπίσκοποι τῆς τοπικῆς ἐκκλησίας σιωποῦν ἢ ἀνέχονται, ἢ πολὺ περισσότερο συμφωνοῦν μέ τήν κακοδοξία του, ἐπέρχεται βαθμηδόν ἡ σήψη τοῦ ὅλου ἐκκλησιαστικοῦ σώματος.

3. Ἐάν, λοιπόν, συνεχίζεται ἡ αἵρετική βλασφημία, σιγά-σιγά σήπεται καί τό σῶμα καί βαθμηδόν ἐπέρχεται ἡ νέκρωση. Ἐπέρχεται ὁ πνευματικός θάνατος ὅλου τοῦ σώματος. Γιατί, βέβαια, γιά νά μὴν ἀντιδράσουν, κληρος καί λαός, σημαίνει ὅτι βρίσκονται σέ πνευματική νεκρική νάρκωση. Εἶναι αὐτοί γιά τούς ὁποίους ὁ Κύριος εἶπε "ἄφες τούς νεκρούς θᾶψαι τούς ἑαυτῶν νεκρούς".

Μόνον ὅσοι χωρισθοῦν τῶν τοιούτων ψευδewisκόπων καί τοῦ νεκροποιουμένου σώματος σώζονται. Μένοντας δέ ὑγιεῖς οἱ Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι ὀδηγοῦν καί ἐκείνους πού τούς ἀκολουθοῦν, κληρο καί λαό στήν σωτηρία.

Ὁ ἐπίσκοπος δηλ. εἶναι μία ρίζα πού δηλητηριάζει ὅλον τό δένδρον (τῆς ἐκκλησίας) μέ τήν κηρυσσόμενη κακοδοξία, ἐάν δέν ληφθεῖ πρόνοια νά ἀποκοπῆ καί νά μείνουν ὑγιεῖς οἱ ἄλλες ρίζες γιά νά μὴν μολυνθοῦν καί αὐτές καί ὅλον τό δένδρον ξηρανθεῖ καί νεκρωθεῖ.

4. Τά γεγονότα αὐτά, τῆς βαθμιαίας δηλ. ἀπονεκρώσεως, λαμβάνουν χώραν ἀνεξάρτητα ἀπό τό ἂν ἔχει συγκληθεῖ σύνοδος ἢ ὄχι.

Ὁ θάνατος καί ἡ νέκρωση, ἡ τελεία σήψη καί ἡ ξήρανση, ἐπέρχονται εἴτε συγκληθεῖ σύνοδος εἴτε ὄχι, ἐφ' ὅσον δέν ὑπάρξει χειρουργική ἐπέμβαση καί τομή καί στήν συνέχεια ἀπομάκρυνση τοῦ θανατηφόρου καρκινογόνου ἀποστήματος· τότε ὁ καρκίνος ἐξαπλώνεται καί καταλαμβάνει σιγά-σιγά ὅλο τό ἐκκλησιαστικό σῶμα τό ὁποῖο νεκροποιούμενο, πεθαίνει.

Ἡ Σύνοδος πού θά συγκληθεῖ διαπιστώνει τόν θάνατο.

Εἶναι δυνατόν ὅμως ἡ σήψη καί ἡ νεκροποιός αἵρεση νά μὴν ἔχει προχωρήσει παντοῦ.

5. Γιαυτό, ἀκριβῶς, χρειάζεται ὁπωσδήποτε νέα Σύνοδος, ἀκόμη καί γιά ἤδη κατακεκριμένη αἵρεση πού κηρύσσεται πάλι:

Ἡ Σύνοδος θά ἀκούσει τούς κατηγορούμενους πού ἴσως ἀγωνίστηκαν κατά τῆς αἱρέσεως καί πού ἔχουν δικαίωμα νά ἀπολογηθοῦν. Εἶναι δέ δυνατόν ἄλλους ἀπό αὐτούς νά τούς δεχθεῖ καί ἄλλους ὄχι, ἀφοῦ τούς ἀκούσει.⁴⁶

Τό δικαίωμα τῆς προηγουμένης ἀκροάσεως καί ἀπολογίας εἶναι ἱερό καί ἀναφαίρετο δικαίωμα ὄλων, ἀφοῦ καί ὁ Κύριος δέν ἐξεδίωξε τούς πρωτοπλάστους ἀπό τόν Παράδεισο πρὶν ἐρωτηθοῦν καί ἀπαντήσουν, παρὰ τό γεγονῶς ὅτι ὡς παντογνώστης, γνῶριζε τήν παράβαση καί τήν παρακοή.

Ἡ Σύνοδος θά ἐξετάσει, ἂν ὄντως ὑπάρχει κηρυσσόμενη αἵρεση καί ἂν δικαίως οἱ

⁴⁶ Βλ. ἐρμηνεία τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου πρὸς Ρουφινιανόν, ἀπό τόν Ἅγιον Νικόδημον πῶς κάτω, καί τίς θέσεις τῆς Ἁγίας Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

καταγγελίες ἐπί αἱρέσει τῶν προεστῶτων εἶναι ἀληθεῖς.

Εἶναι δυνατόν οἱ καταγγέλοντες νά κινοῦνται ἀπό φθόνο, νά κατανοοῦν ἐσφαλμένα τούς Ἱερούς Κανόνες καί τά θεολογικά καί νά ὀδηγοῦνται σέ ἐσφαλμένες καταγγελίες.

Πλεῖστα ἄλλα θέματα εἶναι δυνατόν νά ἀνακύπτουν πού πρέπει νά ἐξετασθοῦν ἀπό Ὁρθόδοξη Σύνοδο ἢ ὁποῖα θά τηρεῖ ὅλες τίς ἀπαραίτητες νομοκανονικές (δικαιοκρατικές) προϋποθέσεις γιά νά προχωρήσει στήν διάγνωση.

6. Σύμφωνα, πάντως, πρὸς τούς κανόνες α' καί β' τῆς Γ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ὅσοι προσχωροῦν στοὺς αἰρετικούς ἐκπίπτουν τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας καί τῆς Ἱερωσύνης.

Ὡς ἐκ τούτου, οἱ Ἅγιοι Σάββας καί Θεοδόσιος μὲ ὅλους τούς μοναχοὺς τῆς Παλαιστίνης ἐδήλωναν, ὅτι εἶναι πρόθυμοι νά χύσουν τὸ αἷμα τους, παρὰ νά δεχθοῦν ἔνωση μὲ τούς Μονοφυσίτες.

Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ἀντιμετωπίσθησαν καί οἱ ἐνώσεις τὰ ἔτη 1274 καί 1439.

Οἱ Πατέρες δηλαδὴ διέκοψαν τὴν ἐκκλησιαστικὴν κοινωνία μὲ ὅσους ἀπεδέχοντο τὴν ἔνωση τῆς Λυῶν (1274).

Προτίμησαν μάλιστα τὰ βασανιστήρια καί τὸν θάνατο, ὅπως οἱ ἁγιορείτες Ὀσιομάρτυρες καί οἱ ὅσοι Μελέτιος καί Γαλακτίων.⁴⁷

7. Ἀπαιτεῖται ὅμως καί ὁπωσδήποτε Σύνοδος γιά νά γνωστοποιήσει στὸν λαόν τοῦ Θεοῦ,

α. ποιοὶ εἶναι οἱ αἰρετικοί, ἀφοῦ τούς καλέσει τρεῖς φορές νά παρευρεθοῦν κατά τούς

⁴⁷ Ὁ Ἅγιος Μάρκος ὁ Εὐγενικός διδάσκει τούς Ὁρθόδοξους, νά μὴν ἐπικοινωνοῦν μὲ ὅσους ἀπεδέχοντο τὴν ψευδένωση τῆς Φλωρεντίας (1439), καί ἔλεγε "Φευκτέον αὐτούς, ὡς φεύγει τις ἀπὸ ὄφews."

κανόνες, δίνοντάς τους τό δικαίωμα νά απολογηθῶν.

β. νά τούς ἀποκόψει ἐπίσημα ἀπό τό ἐκκλησιαστικό σῶμα καί

γ. νά διακηρύξει μέ σαφήνεια, ποιά εἶναι ἡ Ὁρθόδοξη διδασκαλία.

Αὐτό φαίνεται παντοῦ στά πρακτικά ὄλων τῶν Συνόδων καί κατ' ἐξοχήν τῶν Οἰκουμενικῶν, στήν ἐρμηνεία τῶν Κανόνων, ὅπως ἐρμηνεύει τόν 1ο Κανόνα τοῦ Μεγάλου Βασιλείου ὁ Ἅγιος Νικόδημος, καί γενικότερα διαφαίνεται σέ ὅλη τήν Ἐκκλησιαστική Ἱστορία.

Κατά τόν 1ο Κανόνα τοῦ Μεγάλου Βασιλείου τονίζεται:

“εἴ τις ἐν πταισμάτι ἐξετασθεῖς”

«ἐκεῖνο γάρ ἐκριναν οἱ παλαιοὶ δέχεσθαι βάπτισμα».

«πλήν ἀλλ' ἔδοξε τοῖς ἀρχαίοις τοῖς περὶ Κυπριανόν, λέγω, καί Φιριμιλιανόν, τόν ἡμέτερον»

Κατά τόν ΙΕ' τῆς ΑΒ' Ἱερᾶς Συνόδου:

«Οἱ γάρ δι' αἵρεσίν τινα παρὰ τῶν Ἁγίων Συνόδων ... κατεγνωσμένην».

Ἐπί τῆς Νεστοριανικῆς αἵρέσεως ὁ Ἅγιος Καιλεστίνος ὁ Α' πάπας Ρώμης, συγκάλεσε ἐπίσης Σύνοδο γιά νά καταδικάσει τόν Νεστόριο καί τοῦ ἔγραφε στήν ἐπιστολή πού τοῦ ἔστειλε ἐξ ὀνόματος τῆς Συνόδου τῆς Ρώμης πού τόν καταδίκασε:

“Φανερόν τοίνυν ἴσθι ταύτην ἡμῶν τήν ἀπόφασιν: ὡς ἐάν μή περὶ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ταῦτα κηρύξῃς, ἄπερ καί ἡ Ρωμαίων καί ἡ Ἀλεξανδρέων καί πᾶσα ἡ Καθολική Ἐκκλησία κατέχει, ὡς καί ἡ Ἁγία ἡ κατὰ τήν μεγάλην Κωνσταντινούπολιν Ἐκκλησία ἕως σου κάλλιστα κατέσχε καί ταύτην τήν ἄπιστον καινότητα, ἥτις ἐπιχειρεῖ χωρίζειν ἄπερ συνάπτει ἡ Ἁγία

Γραφή, ἐντός δεκάτης ἡμέρας ἀριθμουμένης ἀπό τῆς ἡμέρας ταύτης τῆς ὑπομνήσεως, Φανερά καί ἐγγράφω ὁμολογία ἀφειθήσης, ἀπό πάσης Καθολικῆς Ἐκκλησίας ἐκβέβλησαι”.

Καί ὁ Ἅγιος Κύριλλος πάλιν ἔγραφε ἐκ μέρους τῆς Συνόδου τῆς Ἀλεξανδρείας πού καταδίκασε τόν Νεστόριο:

“... Τρίτω σοι τοῦτο διαμαρτυρούμεθα γράμματι, συμβουλευόντες ἀποσχέσθαι τῶν οὕτως σκαιῶν καί ἐξεστραμμένων δογμάτων, ἅ καί φρονεῖς καί διδάσκεις, ἀνθελέσθαι δέ τήν ὀρθήν πίστιν... Ἦ, εἰ μή τοῦτο δράσειεν ἡ σὴ εὐλάβεια, κατὰ τήν ὀρισηθεῖσαν προφησίαν ἐν τοῖς γράμμασιν τοῦ μνημονευθέντος ὀσιωτάτου καί θεοσεβεστάτου ἐπισκόπου καί συλλειτουργοῦ ἡμῶν τῆς Ρωμαίων Καιλεστίνου, γίνωσκε σαυτόν οὐδένα κληρον ἔχοντα μετ' ἡμῶν, οὐδέ τῶπον ἢ λόγον ἐν τοῖς ἱερεῦσι τοῦ Θεοῦ καί ἐπισκόποις.”

Ὅλες αὐτές οἱ ἀναφορές σχετίζονται μέ Συνοδικές ἀποφάσεις.

Τό ἴδιο γίνεται καί ἀπό τόν Θεοφόρο Ἅγιο Μάξιμο τόν Ὁμολογητή, ὅταν ἀγωνίζεται γιά τήν σύγκληση Συνόδων καί τήν καταδίκη τῆς Μονοθελητικῆς αἵρέσεως:

στήν Ρώμη

τό 641 ἐπί πάπα Ἰωάννου Δ'

καί

μέ τόν Ἅγιον Μαρτῖνον, πάπαν Ρώμης τό 649.

Εἶχε ἐπίσης πετύχει ὁ Ἅγιος Μάξιμος προηγουμένως καί στήν Καρχηδόνα τό 646, νά συγκληθεῖ Σύνοδος γιά νά καταδικάσουν τήν Μονοφυσιτικῆν-Μονοθελητικῆν αἵρεση.

Τό ἴδιο εἶχε κάνει καί ὁ Ἅγιος Σωφρόνιος, ὅταν συγκάλεσε Σύνοδον στά Ἱεροσόλυμα τό 634, γιά τήν καταδίκη τῆς Μονοθελητικῆς-Μονοενεργητικῆς αἵρέσεως.

Όλα τὰ σχετικά ἐπιτίμια, τὰ ἀναθήματα, οἱ ἀφορισμοὶ καὶ οἱ καθαιρέσεις στὴν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας ἔχουν ἐπιβληθεῖ ἀπὸ Συνόδους Οἰκουμενικῆς ἢ Οἰκουμενικὸν κῦρος ἔχουσες.

Υπονοεῖται, λοιπὸν, παντοῦ Συνοδική ἀπόφαση, τόσο στό κείμενο τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου πού ἀναφέρουμε πρὶ κατω, ὅσο καὶ στό κείμενο τοῦ ΙΕ΄ Ἱεροῦ Κανόνα τῆς ΑΒ΄ Μεγάλῃς Συνόδου καὶ στὸν 1^ο Ἱερὸν Κανόνα τοῦ Μεγάλου Βασιλείου.⁴⁸

Γιατὶ διαφορετικὰ κρίνονται -πάντα ἀπὸ Σύνοδο- οἱ σχισματικοί:

ὅπως γιὰ παράδειγμα οἱ Ναυατιανοί, (σχισματικοὶ κατὰ τὸν Μέγαν Βασίλειον), τῶν ὁποίων τίς χειροτονίες δέχθηκε ἡ Ἐκκλησία μέ τὸν Η΄ Κανόνα τῆς στὴν Α΄ Οἰκουμενικῆ.

ἀπὸ τοὺς αἰρετικούς:

ὅπως οἱ Δονατιστές (καὶ οἱ χειροτονίες τους).

Ἀπὸ τοὺς Δονατιστῆς ἡ Ἐκκλησία στὴν Σύνοδο τῆς Καρθαγένης δέχθηκε τόσους μόνον κληρικούς στὴν Ἀφρική, ὅσους χρειάστηκε, λόγω τῆς μεγάλης ἀνάγκης πού ὑπῆρχε ἐκεῖ ("ταῦτόν εἰπεῖν ἐδέχθησαν (ἔγιναν δεκτοί) οἰκονομικῶς καὶ ἐξ ἀνάγκης" κατὰ τὸν Ἅγιον Νικόδημον).

Γιὰ τὸν λόγο αὐτό ἡ Σύνοδος πού ἔγινε στὴν Ἰταλία δέν δέχθηκε τίς χειροτονίες τους, ἀφοῦ δέν ὑπῆρχε ἀνάγκη, κατὰ τὸν ΟΖ΄ τῆς ἐν Καρθαγένη Συνόδου.

Τονίζει ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὅτι εἶναι σπάνιον νὰ γίνονται δεκτοὶ οἱ αἰρετικοὶ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν:

"Ἄλλὰ σπάνια τὰ τοιαῦτα καὶ κατὰ περιστάσιν, κανονικῆς ἀκριβείας λειψόμενα, οὐ νόμος δὲ Ἐκκλησίας τὸ κατὰ περιστάσιν

⁴⁸ ἢ ἐν Καρχηδόνι Σύνοδος, βλ. Ἱερὸν Πηδάλιον σελ. 366 ἔω.

γινόμενον καὶ τὸ σπάνιον, κατὰ τε τὸν ιζ΄ τῆς α΄ καὶ β΄ καὶ τὸν Θεολόγον Γρηγόριον, καὶ τὴν β΄ πράξιν τῆς ἐν τῇ ἁγίᾳ Σοφίᾳ συνόδου καὶ τὸ νομικὸν ἐκεῖνο τὸ λέγον Τό, παρὰ Κανόνας, οὐχ ἔλκεται πρὸς ὑπόδειγμα."

Ὁ Ἅγιος ἰδιαίτερα ἀναφέρεται στὶς χειροτονίες τῶν αἰρετικῶν εἰκονομάχων πού ἔγιναν δεκτοὶ ἀπὸ τὴν Ζ΄ Οἰκουμενικῆ Σύνοδο:

"Πάντως δέν δέχθηκε τοὺς πρωτάρχας τῆς αἵρέσεως καὶ τοὺς ἐμπαθῶς ἐγκειμένους καὶ μὴ γνησίως καὶ ἀληθῶς μετανοοῦντες, ὅπως εἶπε ὁ Θεῖος Ταράσιος. Δέχθηκε ἐκείνους πού ἀκολουθήσαν τοὺς πρωτάρχας τῶν αἵρέσεων καὶ πού μετανόησαν εἰλικρινά,⁴⁹ καὶ ἐκείνους πού χειροτονήθησαν ἀπὸ τοὺς αἰρετικούς Εἰκονομάχους δέν ἀναχειροτόνησε, ἀφοῦ ὁμολόγησαν τὴν Ὁρθοδοξία, ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὴν α΄ πράξιν τῆς Ζ΄ Οἰκουμενικῆς. Ἐπίσης μερικῶν αἰρετικῶν δέχθηκε τὸ βάπτισμα δι' οἰκονομίαν, ὅπως σημειώνει ὁ Ἅγιος. Τὴν περιστάτικὴ καὶ καιρικὴ οἰκονομία δέν τὰ ἔκανε ὄρον ἡ Ἁγία Ζ΄ Οἰκουμενικῆ.

Καὶ ὁ Πατριάρχης (ἅγιος) Ἀνατόλιος χειροτονήθηκε ἀπὸ τὸν αἰρετικὸ Διόσκουρο καὶ ἀπὸ τὴν αἰρετικὴ περὶ αὐτόν σύνοδο, καὶ ὁ Ἅγιος Μελέτιος ὁ Ἀντιοχείας ὑπὸ Ἀρειανῶν, κατὰ τὸν Σωζόμενον, βιβλ. δ΄, κεφ. κη΄ καὶ ἄλλοι πολλοὶ ὑπὸ αἰρετικῶν ἐχειροτονήθησαν, καὶ μετὰ ταῦτα ἔγιναν δεκτοὶ ἀπὸ τοὺς ὀρθοδόξους⁵⁰.

Πρέπει, ὅμως, ὅπωςδῆποτε νὰ σημειώσουμε ὅτι ἡ Εἰκονομαχία εἶχε

⁴⁹ Σχετικὰ μέ ὅλα αὐτὰ γράφει ὁ Ἅγιος στὴν ἐρμηνεία του στὴν ἐπιστολὴ τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου πρὸς Ρουφινιανόν.

⁵⁰ Ἱερὸν Πηδάλιον, σελ. 91, ἐρμηνεία τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου στὸν ΞΗ΄ Ἀποστολικὸν Ἱερὸν Κανόνα.

καταδιασφει και προς της Ζ' Οικουμενικης Συνόδου από πανορθόδοξη Σύνοδο:

"Αντίδρασις κατά της εικονομαχίας παρουσιάσθη και εκτός του βυζαντινού κράτους. Οί πατριάρχαι της Ανατολής (Ιεροσολύμων Θεόδωρος, Αντιοχείας Θεόδωρος και Αλεξανδρείας Κοσμάς) επικοινωνήσαν μετά του Ρώμης, στείλαντες εις αυτόν υπόμνημα υπέρ της προσκυνήσεως των εικόνων (767 μ.Χ.). Τό υπόμνημα τούτο ανεγνώσθη εν τη συνόδω του Λατερανού, την οποίαν συνεκάλεσεν ο Ρώμης Στέφανος ο Γ' (769 μ.Χ.), μετέσχον δέ αυτής υπέρ τούς 50 επίσκοποι της Ιταλίας και του Φραγκικού κράτους. Η σύνοδος ανεθεμάτισεν την εικονομαχικήν σύνοδον του 754 μ.Χ. και ανεγνώρισεν την προσκύνησιν των εικόνων."⁵¹

Ο δέ Άγιος Μελέτιος Αντιοχείας είχε χειροτονηθεί από τούς Άρειανούς προς της καταδίκης του Άρειανισμού από την Α' Οικουμενικήν Σύνοδον.⁵²

Σχετικά με τό υποχρεωτικόν της καταδίκης υπό Συνόδου τονίζει ο Άγιος Νικόδημος:

"Αυτοί οι ίδιοι οι θειοί Απόστολοι Φανερά εξηγουσι τον εαυτόν τους με τον ΜΣΤ' Κανόνα τους, επειδή δεν λέγουσι πως ήδη ευθύς ενεργεία εύρίσκεται καθηρημένος όποιος επίσκοπος ή πρεσβύτερος δεχθή τό των αίρετικών βάπτισμα αλλά "καθαιρεϊσθαι προστάζομεν",

"ήγουν να παρασταθή εις κρίσιν, και εάν αποδειχθή πως τούτο έκαμε, τότε ως γυμνωθή με την ιδικήν σας απόφασιν από την ιερωσύνην, τούτο προστάσσομεν."⁵³

⁵¹ Στεφανίδου Βασιλείου, Έκκλησιαστική Ιστορία, Ε' έκδοσις, άνάτυπον, της Β' έκδ. του 1959, σελ. 259.

⁵² Βλ. ΘΗΕ, Μελέτιος, Άγιος.

⁵³ Σημείωσις εις τον Γ' Άποστολικόν Κανόνα.

Όταν, λοιπόν, ο Άγιος Νικόδημος παραπέμψει στους Άγίους Άποστόλους, που εξηγουν τον εαυτόν τους, τά πράγματα είναι ξεκάθαρα, ότι απαιτείται συνοδική κρίσις και απόφαση μετά από έρευνα και εξέταση για την ενεργοποίηση των επιτιμίων, των καθαιρέσεων, των αναθεμάτων και των άφορισμών.

Η πρόκειται τάχα για κανονική παράβαση, όταν ο επίσκοπος ή ο πρεσβύτερος δέχεται τό βάπτισμα των αίρετικών;

Είναι απλώς κανονική παράβαση, (προσωπική άμαρτία), ή αποδοχή του βαπτίσματος των αίρετικών, ή ευθεία παράβαση ως προς την πίστη από τον επίσκοπο ή τον πρεσβύτερο που τό αποδέχονται;⁵⁴

Είναι πέραν κάθε άμφιβολίας ότι οι επίσκοποι ή οι πρεσβύτεροι του συγκεκριμένου Ίερου Κανόνος σφάλλουν περι την πίστη και καθίστανται μέν αίρετικοί αλλά για να τούς επιβληθουν τά σχετικά επιτίμια πρέπει να συνέλθει Σύνοδος και μετά την άκρόαση, την εξέταση και την έρευνα των συγκεκριμένων περιστατικών θά εκδοθή ή αντίστοιχη απόφαση που θά εφαρμόξει τούς σχετικούς Ίερούς Κανόνες.

Γιατί σαφώς οι Άγιοι Άπόστολοι λένε: «καθαιρεϊσθαι προστάσσομεν», ήγουν (ο επίσκοπος ή ο πρεσβύτερος) να παρασταθή εις κρίσιν, και εάν αποδειχθή πως τούτο έκαμε, τότε ως γυμνωθή με την ιδικήν σας απόφασιν από την ιερωσύνην, τούτο προστάσσομεν». Και άρα κατά την μη όρθή γνώμη πολλών συγγραφέων, σε αντίθεση με τούς Άγίους Άποστόλους και την έρμηνεία την όποία οι ίδιοι οι Άγιοι Άπόστολοι κάνουν και τονίζει ο Άγιος Νικόδημος, δεν θά χρειαζόταν Συνοδική κρίση, ... αλλά θά σπερουνταν αυτομάτως της Χάριτος και θά

⁵⁴ Όπως αντίθετως άνορθόδοξα και πλανεμένα πιστεύουν όρισμένοι συγγραφείς.

ἐξέπιπταν αὐτόματα τῆς Ἱερωσύνης ὅσοι δέχονται τό βάπτισμα τῶν αἰρετικῶν ὡς αἰρετικοί!

Ὁπερ ἀνόητον κατά τόν Ἅγιον Νικόδημον!

Ἀκόμη καί αὐτή ἡ ἴδια ἡ ἀπόφαση τῆς Οἰκουμενικῆς ἢ τῆς Οἰκουμενικόν κῦρος ἐχούσης Πανορθόδοξου Συνόδου τελεῖ ὑπό τήν αἵρεσιν τῆς ἀποδοχῆς τῆς ὡς Ὁρθόδοξου διαχρονικά ἀπό τήν συνείδηση τοῦ Ὁρθόδοξου πληρώματος. Μόνον τότε εἶναι ἀποδεκτὴ ὡς Οἰκουμενική, ὅταν ἀποδειχθῆ διαχρονικά καί γίνει ἀπό τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας ἀποδεκτὴ ὡς Ὁρθόδοξος, ὑπό τήν προϋπόθεση ὅτι τελεῖ σέ συμφωνία μέ ὅτι πάντοτε, παντοῦ καί ὑπό πάντων ἐπιστεύθη, μέ τό ὁμόγνωμον, δηλ. τήν συμφωνία τῶν Ἁγίων Πατέρων, (τό **consensus Patrum**), ἔσεται τῶν ἀποφάσεων, τῶν ὅρων καί τῶν Κανόνων τῶν προηγουμένων Οἰκουμενικῶν Συνόδων, συμφωνοῦσα μέ αὐτές.⁵⁵

Πόσο μᾶλλον εἶναι σχετικές καί ἄνευ οὐδεμιᾶς σημασίας ἀποφάνσεις προσώπων λίγης θεολογικῆς παιδείας, ἐλλειποῦς γνώσεως καί περιορισμένων δυνατοτήτων, ὡς οἱ περιρισσότεροι ἀσφαζόμενοι πεπλανημένες

⁵⁵ « Ἐδῶ Φυσικά δέν ἔχει καμμία θῆση ἡ Θεολογία τῶν μοντέρων Ὁρθόδοξων, πού λένε: Οἱ ἐπίσκοποι τῆς Ἐκκλησίας, πού ἀποτελοῦν τά μέλη τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ἔχουν ἀπό τόν Θεό τό Πνεῦμα τό Ἅγιο, καθώς καί τήν κανονική χειροτονία καί, ὅταν συνέρχονται ἐν Συνόδῳ, σέ μία Οἰκουμενική Σύνοδο, ἀποφαίνονται ἀλαθῆτως κλω. Καί δέν ἔχει ἐδῶ καμμία θῆση μία τέτοια Θεολογία, διότι δέν φωτίζει κάποιον ἐπίσκοπο τό Πνεῦμα τό Ἅγιο ἔτσι ἀπλῶς, ἐπειδὴ ἔχει κανονική χειροτονία ἢ ἐπειδὴ συνέρχεται σέ Σύνοδο, ἔστω καί Οἰκουμενική ἢ ἐπειδὴ γίνεται κοινή προσευχή ἀπό ὅλα τά μέλη τῆς Συνόδου. Χρειαζόνται καί ἄλλες οὐσιαστικές προϋποθέσεις, δηλαδή τό νά εὑρίσκεται ἤδη ὁ ἐπίσκοπος σέ κατάσταση φωτισμοῦ.» Ἰωάννου Ρωμανίδου, Πατερική Θεολογία, Θεσσαλονίκη 2004, σελ. 160.

ἀπόψεις περὶ αὐτομάτου ἀπωλείας τῆς χάριτος, μόλις κηρυχθῆ ἡ αἵρεσις...

Ἡ ἀντιμέτωπιση τῶν χειροτονηθέντων ἀπό αἰρετικούς κατά τόν Ἅγιον Θεόδωρον τόν Στουδίτην

Ἐὶ δ' ἔ τήν χειροτονίαν καταγομένην ἔχει ἀπό τοῦ δεινός, εἴτε ἐξ αἰρετικοῦ ... ὁμολογίῃ δ' ὁμως τήν πᾶσαν ἀλήθειαν, τήν τε πίστιν φυλάττειν καί τούς κανόνας ἀπαρატρώτους, ... ἀκατάγνωστος γάρ ὁ τοιοῦτος κατά τούς προσεδηλωμένους Ἁγίους (σ.σ. Ἅγιον Γρηγόριον τόν Θεολόγον καί Ἅγιον Ἰωάννην τόν Χρυσόστομον) καί δι' αὐτῶν κατά πάντας.
Ἅγιος Θεόδωρος Στουδίτης

Διδάσκει σχετικά ὁ Μέγας Ὁμολογητής Ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης ἐρμηνεύοντας αὐθεντικά τίς ἀποφάσεις τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου:

Τό νά ποῦμε ὅτι τά μυστήρια τῶν αἰρετικῶν εἶναι αὐτομάτως ἄκυρα, ὁδηγεῖ σέ κατάλυση τῆς Ἐκκλησίας καί τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Ἐάν δηλ. ἐκλείπει αὐτομάτως ἡ Χάρις τῆς Ἱερωσύνης (καί μάλιστα γιά ὅλη τήν Ἐκκλησία) μέ τήν ἀντικανονική συλλειτουργία, πρὶν ἀπό κρίση Συνοδική, τότε χάνεται τό δῶρον τῆς Ἱερωσύνης καί μεταπίπτουμε στήν εἰδωλολατρεία, πρᾶγμα τό ὁποῖον εἶναι ἄποπο.

Δηλ. ἡ χριστιανική λατρεία μεταβάλλεται σέ εἰδωλολατρική στερουμένη Ἱερωσύνης, «ὡς ἀναδρομάδην καθαιρουμένων πάντων διὰ τῆς ἀλληλούχου συλλειτουργήσεως».

Ἐπειδὴ πολλές φορές ἐπικράτησαν οἱ αἰρετικοί στήν Ἐκκλησία καί μάλιστα γιά μεγάλα χρονικά διαστήματα, ὅσοι ἔλκουν ἀπό αὐτούς τήν χειροτονία καί οἱ μετά τῶν δευτέρων

τούτων συλλειτουργήσαντες θά πρέπει νά θεωρηθῶν κατά τήν ἀνορθόδοξη γνώμη διαφόρων πλανωμένων συγγραφέων καθηρημένοι, ἐάν ἡ καθάρσις ἐπέρχεται αὐτομάτως μαζί μέ τήν ἀκριτή ἀκόμη παραβάσις.

Ἐπομένως ὅλοι τότε θά εἶναι καθηρημένοι, οὐδαμοῦ θά εὐρίσκειται ἡ Ἱερωσύνη καί θά εἶχε πρὸ πολλοῦ ἐκλείψει ἡ Ἱερωσύνη πάνω στή γῆ καί ἡ σώζουσα Θεία Χάρις, ἀλλά καί αὕτη ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία.

Ἡ ἀποψή αὕτη ἐξαλείφει τήν Χάριν καί τήν Ἐκκλησία πάνω στή γῆ. Διότι, ὅπως σημειώνει ὁ Ἅγιος Μέγας Ὁμολογητής Θεόδωρος ὁ Στουδίτης *«πολλά συνέβη καί συμβαίνει τοιαῦτα παραπτώματα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ»*. Γιαυτό τό λόγο δέν βρέθηκε καί οὔτε βρίσκεται κανένας Ἅγιος πού νά διερεῦνησε τά πράγματα μέ αὐτόν τόν ἀνορθόδοξο τρόπο καί οὔτε μᾶς παρέδωσε νά φυλάσσουμε τέτοια παράδοσις: *«Οὐδέεις τῶν Ἁγίων εὐρηται οὕτω διερευνήσας ταῦτα, ὅτι μηδὲ οἷόν τε οὔτε μὴν ἐκδέδωκε φυλάττειν ἡμᾶς»*.

Ἔτσι, λοιπὸν, ἐξηγοῦνται ὅλα ἀπὸ τοὺς Ἁγίους Πατέρες καί ἡ στάσις τοῦ Ἁγίου Ταρασίου κατὰ τήν Ζ' Οἰκουμενικὴν Σύνοδον, τὸν ὁποῖον ὑπερασπίζεται ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης στήν ἐπιστολή του *Στεφάνῳ ἀναγνώστη καί τοῖς σὺν αὐτῷ*.⁵⁶

Ἔτσι ἐξηγεῖται καί τό παρατιθέμενον στή συνέχεια κείμενον, πού ἀνεγνώσθη καί στήν Ζ' Οἰκουμενικὴν Σύνοδον, πῶς μπορεῖ δηλ. νά εἶναι ἀπὸ Θεοῦ ἡ χειροτονία ἐνός Ἁγίου, (τοῦ Ἁγίου Ἀνατολίου), πού δέν χειροτονήθηκε ἀπὸ ἕναν ἀπλό αἰρετικό ἀλλά ἀπὸ αὐτούς τοὺς αἰρεσιάρχας:

«Τί λέγετε περὶ Ἀνατολίου (σ.σ. Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως); Οὐχὶ ἔξαρχος (σ.σ. Πρόεδρος) τῆς Ἁγίας Τετάρτης (σ.σ. Οἰκουμενικῆς) Συνόδου ἐγεγόνει; Καί ἰδού ὑπὸ

Διοσκόρου τοῦ Δυσεβοῦς ἐχειροτόνητο, παρόντος καί Εὐτυχοῦς (σ.σ. τοῦ αἰρεσιάρχου). Καί ἡμεῖς γοῦν δεχόμεθα τοὺς ἀπὸ αἰρετικῶν χειροτονηθέντας (σ.σ. στήν περὶ τὴν αὐτὴν συνοδικὴν κρίσεως), ὡς καί Ἀνατόλιος ἐδέχθη (σ.σ. ἐγένετο δεκτὸς ἀπὸ τῆν Δ' Οἰκουμενικὴν Σύνοδον). Καί αὖτις ἀληθῶς Φωνὴ Θεοῦ ἐστίν, ὅτι οὐκ ἀποθανοῦνται τέκνα ὑπὲρ πατέρων, ἀλλ' ἕκαστος τῇ ἰδίᾳ ἀμαρτία ἀποθάνεται, καί ὅτι ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστίν ἡ χειροτονία».⁵⁷

Καθοριστικό γιὰ τήν Ὁρθόδοξη ἀντιμετώπιση τῆς Οἰκουμενιστικῆς αἰρέσεως εἶναι τό κείμενο τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου, πού εἶναι ἐρμηνευτικό τῆς στάσεως τοῦ Ἁγίου Ταρασίου κατὰ τήν Ζ' Οἰκουμενικὴν Σύνοδον πού εἶναι ἡ στάσις ὅλων τῶν Ἁγίων κατὰ τόν Μέγαν Ὁμολογητήν:

« ... Ἐκζητήσωμεν οὖν καί πολυπραγμονήσωμεν παρ' οὗ ὀφείλομεν κοινωνῆσαι, εἰ τὴν πίστιν ὁμολογοῖ ὀρθῆν, εἰ μὴ χρήμασι κεχειροτόνηται, εἰ μὴ τι ἄλλο τῶν κατὰ τὸν βίον αὐτοῦ ὑποπατευομένων καί ἠκουσμένων σφαλερῶν, ἀληθῆς. Εἰ δὲ τὴν χειροτονίαν καταγομένην ἔχει ἀπὸ τοῦ δεινός, εἴτε ἐξ αἰρετικοῦ, εἴτε ἐκ χρηματοχειροτονήτου, αὐτὸς δὲ οὔτε αἰρετικός οὔτε ἐν γνώσει ἐκ χρηματολήπτου, εἴτ' οὖν Σιμωνιανοῦ, κεχειροτονημένος, ὁμολογοῖ δ' ὁμως τὴν πᾶσαν ἀλήθειαν, τὴν τε πίστιν φυλάττειν καί τοὺς κανόνας ἀπαρτρώτους, τοὺς τε κατ' ἀμφοτέρα παρατραμμένους ἀποβαλλόμενος, οὐδέεις ἡμῖν λόγος ἀποχῆς πρὸς αὐτόν. Ἀκατάγνωστος γάρ ὁ

⁵⁶ PG 99, 1105.

⁵⁷ Mansi, 12, 1042.

τοιούτος κατά τούς προδηλωμένους Ἁγίους (σ.σ. Ἅγιον Γρηγόριον τόν Θεολόγον καί Ἅγιον Ἰωάννην τόν Χρυσόστομον) καί δι' αὐτῶν κατά πάντας. Οὕτω τοίνυν καί κοινωνοῦμεν, καί ὑμῖν αὐτό ποιεῖν συμβεβουλευμένα. Ἐπει εἰ περισσότερον διερεύνηται, ἀποκρούεται μὲν, ὡς δέδεικται, τά τῶν Πατέρων παραγγέλματα, ἐκλιμῶναι δέ τοσοῦτον τό τῆς ἱερωσύνης δῶρον, ἐφ' ὃ τό Χριστιανοί καλεῖσθαι ἔχομεν, ὡς εἰς ἐθνικήν ἡμᾶς μεταπεσεῖν λατρείαν, ὅπερ ἄτοπων. Πρὸς γε καί ἀκριβομένους, οὕτω μῆδ' ἐν Δύσει καί Ἀνατολῇ ἀφικομένους εὐρίσκειν τό ζητούμενον, ἀναδρομάδην καθαιρουμένων πάντων διὰ τῆς ἀλληλούχου συλλειτουργήσεως, ἐπειδή προφανῶς τῷ Ῥωμαίων προέδρῳ ἐπί Ταρσίου τῷ προειρημένῳ συνιεράτευσαν οἱ ἐκ τῶνδε ἀποκριτάριοι ἀποσταλέντες, κάκεινου τάχα τοῖς τῆς Ἐώας καί Φρουδα ἐντεῦθεν τά τῆς ἱερωσύνης, ὃ ἀπαγορεύσαντες πάντως, καταδεξόμεθα κατά τούς ἁγίους μέτρῳ στήναι. Διότι πολλά συνέβη καί συμβαίνει τοιαῦτα παραπτώματα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἃ οὐδεὶς τῶν ἁγίων εὐρηται οὕτω διερευνήσας, ὅτι μῆδ' οἷόν τε, οὔτε μὴν ἐπέδωκε φυλάττειν ἡμᾶς. Ἔχει μὲν ταῦθ' οὕτως.⁵⁸

Ἐάν, κατά τήν Ζ' Οἰκουμενικήν Σύνοδον, γίνει συνοδική ἐκφώνηση, δηλ. ἐάν ἐκδοθῆι καί ἀνακοινωθῆι ἀπόφαση Οἰκουμενική ἢ ἀπόφαση Συνόδου πού ἔχει Οἰκουμενική ἰσχύ, ἢ ὅποια κατακρίνει καί ἀναθεματίζει τήν αἵρεση καί τούς αἰρετικούς καί ὁμονήσουν ὀρθοδόξως οἱ Ἐκκλησίες, τότε νεκρώνεται ὀριστικά καί τό αἰρετικό ἐκκλησιαστικό σῶμα καί οἱ αἰρετικοί δέν ἔχουν θεία χάρη καί Θεῖα Μυστήρια τοῦ Χριστοῦ.⁵⁹ Γιαυτό τό λόγο, τότε ὅποιος τολμήσει νά χειροτονηθῆι ἀπό τούς βεβήλους αἰρετικούς

ὑποπίπτει στήν καθάρση. "Ἡ ἁγία Σύνοδος εἶπεν· αὕτη δίκαια κρίσις"⁶⁰ Δηλ. καθαιρεῖται καί ἀποβάλλεται τῆς ἱερατικῆς θέσεως καί τάξεως, ἐπειδή παρακούει στήν Ἐκκλησία καί ἐπειδή δέν ἔχει ἱερατική Χάρη καί ἐκκλησιαστική χειροτονία, ἀλλά ἐξωεκκλησιαστική μίμηση κατά τόν Μέγα Βασίλειο,⁶¹ κατά τήν ὁποία θεῖον ἐκκλησιαστικόν "οὐδέν γίνεται", ἀλλά ψευδοχειροτονία ἐξωεκκλησιαστικῶν ἀνθρώπων ἀσεβῶν καί βεβήλων!

Εἶδαμε ἐπίσης ὅτι ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως καί Πρόεδρος τῆς Ἁγίας Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου Ἀνατόλιος "ὑπό Διοσκόρου τοῦ δυσσεβοῦς κεχειροτόνητο παρόντος τοῦ Εὐτυχοῦς", τοῦ αἰρεσιάρχου⁶² Ἀλλά καί οἱ πλείονες τῶν ἐν τῇ Ἐκτη ἁγία Συνόδῳ συνεδριασάντων" ἐπισκόπων, "ὑπό Σεργίου, Πύρρου, Παύλου, Πέτρου ἐκεχειροτόνητο, τῶν καθηγητῶν τῆς αἵρέσεως τοῦ Μονοθελητισμοῦ".⁶³

Ὁ δέ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Ἰουβενάλιος ἔγινε δεκτός στήν Ἁγίαν Δ' Οἰκουμενικήν Σύνοδον, μέ ἀπλή μάλιστα μετάθεσή του στούς Ὀρθοδόξους:

"Ἀναστάς ὁ εὐλαβέστατος ἐπίσκοπος Ἰουβενάλιος", μετῆλθεν εἰς τό ἄλλον μέρος· καί ἀνεβόησαν οἱ ἀνατολικοί καί σὺν αὐτοῖς εὐλαβέστατοι ἐπίσκοποι· ὁ Θεός καλῶς ἤνεγκέ σε Ὀρθόδοξε, καλῶς ἦλθες.⁶⁴

⁶⁰ Mansi, 12, 1042 καί 1050.

⁶¹ Μ. Βασίλειου, PG. 32, 1029.

⁶² Mansi, 12, 1042.

⁶³ Mansi, 12, 1047.

⁶⁴ Mansi, 12, 1034.

⁵⁸ PG99, 1106

⁵⁹ Mansi, 12, 1050.

Συμπεράσματα:

Ἡ Ἐκκλησία διαφορετικά κάθε φορά κρίνει καὶ ἀποφασίζει νὰ δεχθῆ ἢ νὰ μὴ δεχθῆ τοὺς αἰρετικούς.

Ἡ Ἐκκλησία ἀποφασίζει ἐν Συνόδῳ. Γιαυτό δὲν εἶναι ὀρθό νὰ λέμε ἐκ τῶν προτέρων, ποιούς ἡ Ἐκκλησία θὰ δεχθῆ καὶ ποιούς ὄχι. Οἱ αἰρετικοὶ δὲν ἀποτελοῦν Ἐκκλησία ἀλλὰ εἶναι συναγωγή πονηρευομένων.

Κατὰ τὸν Μέγαν Φώτιον, *Ἔστιν ἡ τοῦ Χριστοῦ Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, οὐ πλείους οὐδέ δύο· συναγωγὰι πονηρευομένων εἰσὶ τὰ παρὰ ταύτην συνέδρια καὶ σύνοδος ἀθετούντων· οὕτω φρονούμεν οἱ ἀληθινοὶ Χριστιανοί, οὕτω πιστεύομεν, οὕτω κηρύττομεν.*⁶⁵

Καί, ἐπομένως, ἔξω τῆς Ἐκκλησίας δὲν ὑπάρχει σωτηρία.

Ὅπως διαπιστώνουμε ἀπὸ τὴν Ἁγία Ζ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδο, εἶναι, ὡστόσο, πολὺ εὐκόλο νὰ παρερμηνεύσει κάποιος τὰ πατερικά κείμενα.

Πολλές φορές διορθώνει ὁ πολὺς Ἅγιος Ταράσιος τοὺς μοναχούς, ποὺ κατανοοῦν, γιὰ παράδειγμα, τὴν Β' ἐπιστολὴ τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου πρὸς Ρουφινιανόν ἐσφαλμένα.⁶⁶

Σάββας ὁ ἠγούμενος τοῦ Στουδίου ὑποστήριξε μέ βάση αὐτὴ τὴν ἐπιστολὴ ὅτι δὲν πρέπει νὰ γίνονται δεκτοὶ ὅσοι ἔχουν χειροτονηθῆ ἀπὸ τοὺς αἰρετικούς.

Ὁ Ἅγιος Ταράσιος ἀντέτεινε, ὅτι ὁ Μέγας Ἀθανάσιος δὲν τὸ εἶπε γενικῶς γιὰ ὅλους, ὅσοι χειροτονήθηκαν ἀπὸ αἰρετικούς, ὅτι δὲν πρέπει νὰ γίνονται δεκτοί, ἀλλὰ γιὰ τοὺς πρωτάρχας τῶν αἰρετικῶν καὶ τοὺς προϊσταμένους τῆς ἀσεβείας.

⁶⁵ Ἐπιστολὴ 284, Κατὰ τῆς Θεοασχιτῶν αἵρέσεως.

⁶⁶ Ἱερὸν Πηδάλιον Ἁγίου Νικοδήμου, ἐκδ. 1908, σελ. 559 ἔω.

Καί αὐτοὺς, βέβαια, ἂν μετανοήσουν, ὀφείλει ἡ ἐκκλησία νὰ τοὺς συγχωρήσει, ἀλλὰ τοὺς καθαιρεῖ ἀπὸ τὸ ἀξίωμα τῆς ἱερωσύνης.

Ὅσοι δὲν ἀνῆκαν στοὺς προϊσταμένους τῆς ἀσεβείας, καὶ πολὺ περισσότερο, ἐπειδὴ αὐτοὶ ἐβιάσθηκαν νὰ ἀκολουθήσουν τοὺς αἰρετικούς, αὐτοὺς τοὺς συγχώρησε ἡ ἁγία Ζ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος καὶ τοὺς δέχθηκε ὡς ἱερεῖς, ὅπως ἦταν πρῶτα, γιὰ ἓναν ἀκόμη λόγο, ὅτι ἔφεραν ὡς ἐπαρκῆ δικαιολογία τὸ ὅτι δὲν ἔγιναν στή πραγματικότητα ἀσεβεῖς, ἀλλὰ ἀντιθέτως προτίμησαν νὰ μείνουν στὶς θέσεις τους καὶ νὰ ὑποστοῦν βία, νὰ βαστάσουν τὸ βᾶρος τῶν αἰρετικῶν, γιὰ νὰ μὴν ἀπωλεσθῆ τὸ ποιμνιό τους, ἂν παίρναν τὴν θῆση τους κάποιοι ἄλλοι ἀσεβέστατοι ποὺ θὰ διέφθειραν ἐντελῶς τὶς Ἐκκλησίες τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ Ἐκκλησία (πάντα) στὴν Σύνοδο τῆς Καρθαγένης δέχθηκε τόσοσ μόνον κληρικούς στὴν Ἀφρική ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ εἶχαν πῆσει στὴν αἵρεση, ὅσους χρειάστηκε, λόγω τῆς μεγάλης ἀνάγκης ποὺ ὑπῆρχε ἐκεῖ (*ταυτόν εἰπεῖν ἐδέχθησαν* (ἔγιναν δεκτοί) *οἰκονομικῶς καὶ ἐξ ἀνάγκης*) κατὰ τὸν Ἅγιον Νικόδημον).

Γιὰ τὸν λόγο αὐτό ἡ Σύνοδος ποὺ ἔγινε στὴν Ἰταλία δὲν δέχθηκε τὶς χειροτονίες τους, ἀφοῦ δὲν ὑπῆρχε ἀνάγκη, κατὰ τὸν ΟΖ' τῆς ἐν Καρθαγένη Συνόδου.

Τονίζει ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὅτι εἶναι σπάνιον νὰ γίνονται δεκτοὶ οἱ αἰρετικοὶ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν:

Ἄλλὰ σπάνια τὰ τοιαῦτα καὶ κατὰ περίστασιν, κανονικῆς ἀκριβείας λειψόμενα, οὐ νόμος δὲ Ἐκκλησίας τὸ κατὰ περίστασιν γινόμενον καὶ τὸ σπάνιον, κατὰ τε τὸν ιζ' τῆς α' καὶ β' καὶ τὸν Θεολόγον Γρηγόριον, καὶ τὴν β' πρᾶξιν τῆς ἐν τῇ ἁγίᾳ Σοφίᾳ συνόδου καὶ τὸ

νομικόν ἐκεῖνο τό λέγον· Τό, παρά Κανόνας, οὐχ ἔλκεται πρὸς ὑπόδειγμα.⁶⁷

Σήμερα ὅσοι ἀπὸ τοὺς Ὁρθοδόξους ἔχουν συνενωθῆι καί κοινωνοῦν μέ καταδικασμένους ἀπὸ Οἰκουμενικές Συνόδους αἰρετικούς, ὅπως τό Πατριαρχεῖο τῆς Ἀντιοχείας, ἔχουν κατὰ τοὺς κανόνες ἐκπέσει τῆς Ὁρθοδοξίας σύμφωνα πρὸς τοὺς κανόνες α' καί β' τῆς Γ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Παντελῶς ἀπερρηγμένοι καί ἐκπεπτωκότες τῆς ἱερωσύνης εἶναι καί οἱ: πατριάρχης Βαρθολομαῖος, Ἀναστάσιος Ἀλβανίας, Γρηγόριος Βρετανίας, Στυλιανός Αὐστραλίας, Σωτήριος Καναδά, Δημήτριος Ἀμερικῆς, καί ὅλοι οἱ ὅμοιοι τους, πού συμπροσεύχονται ὄχι πλέον μόνον μέ ἕτεροδόξους, οἱ ὁποῖοι ἀνήκουν στήν κατ' ἐπίφαση ὀνομαζόμενη παγκόσμια χριστιανική κοινότητα καί διακρατοῦν, ἔστω καί προσχηματικά, τήν στοιχειώδη πίστη στόν Τριαδικό Θεό καί στήν Θεότητα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀλλά μέ ἕτεροθρήσκους, Ἑβραίους, Μωαμεθανούς, Ἰνδιάνους, Εἰδωλολάτρεις καί Μάγους, στήν Καμωτέρα, στήν Ἀσίζη,

⁶⁷ Ὁ Ἅγιος, ὅπως εἶδαμε, ἀναφέρεται στίς χειροτονίες τῶν αἰρετικῶν εἰκονομάχων πού ἔγιναν δεκτοί ἀπὸ τήν Ζ' Οἰκουμενική Σύνοδο:

Πάντως δέν δέχθηκε τοὺς πρωτάρχας τῆς αἰρέσεως καί τοὺς ἐμπαθῶς ἐγκειμένους καί μὴ γνησίως καί ἀληθῶς μετανοοῦντες, ὅπως εἶπε ὁ Θεῖος Ταράσιος. Δέχθηκε ἐκείνους πού ἀκολούθησαν τοὺς πρωτάρχας τῶν αἰρέσεων καί πού μετανόησαν εὐλικρινά, -(σχετικά μέ ὅλα αὐτά γράφει ὁ Ἅγιος στήν ἐρμηνεία του στήν ἐπιστολή τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου πρὸς Ρουφινιανόν)-, καί ἐκείνους πού χειροτονήθηκαν ἀπὸ τοὺς αἰρετικούς Εἰκονομάχους δέν ἀναχειροτόνησε, ἀφοῦ ὁμολόγησαν τήν Ὁρθοδοξία, ὅπως φαίνεται ἀπὸ τήν α' πράξη τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς. Ἐπίσης μερικῶν αἰρετικῶν δέχθηκε τό βάπτισμα δι' οἰκονομίαν, ὅπως σημειώνει ὁ Ἅγιος. Τήν περιστατική καί καιρική οἰκονομία δέν τὰ ἔκανε ὄρον ἡ Ἁγία Ζ' Οἰκουμενική.

στό Χαράρε τῆς Αἰθιοπίας, στήν Ἀμερική καί στό Νέο Δελχί καί στήν Γροιλανδία. Αὐτοί ἀρνοῦνται τόν Χριστό. Τήν Πίστη στήν Ἁγία Τριάδα καί στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία.

Ἡ Ὁρθόδοξη Σύνοδος πού ἐπέχει πρόσωπον Ἐκκλησίας, εἴτε ἀναθεματίζει, ἀφορίζει καί καθαιρεῖ τελεσιδίκως, εἴτε ἰσχυροποιεῖ, ἀγιάζει καί ἀποδίδει τοὺς θρόνους κατὰ τήν ἐκκλησιαστικήν οἰκονομίαν σέ ὅσους κρίνει ὅτι ἀξίζει νά διακρατήσουν τοὺς θρόνους τους, καί ὅπως ἦταν πρὶν ἱερεῖς ἔτσι συγχωρεῖ νά εἶναι καί στό ἐξῆς ἱερεῖς, εἴτε μωρεῖ νά μὴν δεχθῆι κανέναν ἀπὸ αὐτούς.

Ἡ καινοφανῆς κηρυσσόμενη αἵρεση νεκρωποιεῖ βαθμηδόν τόν ἐκκλησιαστικό ὄργανισμό, πού ἂν δέν ἀφυωνισθῆι νά ἐκβάλλει τοὺς αἰρετικούς ποιμένες ἀπὸ τό σῶμα καί νά διακόψει κατὰ τοὺς κανόνες, 31ῶ Ἀποστολικό καί 1Ε' τῆς ΑΒ' Συνόδου, τήν κοινωνία μαζί τους, συναποθνήσκει μέ αὐτούς.

Ἡ ἀπόλλεια τῆς Θείας Χάριτος καί ἡ ἐκπτώση ἀπὸ τήν ἱερωσύνη οὐδέποτε ἐπέρχονται ἀμέσως καί αὐτόματα.

Ἐάν ἡ ἐκπτώση ἀπὸ τήν ἱερωσύνη ἐπῆρχετο αὐτόματα, μόλις κηρυσσεται ἡ αἵρεση, τότε θά χανόταν ἡ ἱερωσύνη καί πουμενά δέν θά βρισκόταν κατὰ τόν ἅγιο Θεόδωρο τόν Στουδίτη, ἀφοῦ ἀναδρομάδην θά μολύνονταν καί θά ἐξέαιωταν τῆς ἱερωσύνης ὅλοι ὅσοι συλλειτουργήσαν μέ τόν αἰρετικό καί μάλιστα πολλοί ἀπὸ αὐτούς χωρὶς νά τό γνωρίζουν ὅτι κηρυσσει αἵρεση. Ἡ ὀρθόδοξη λατρεία τότε θά μετατρεπόταν σέ εἰδωλολατρεία.

Τότε θά ἦταν ὅλοι καθηρημένοι, οὐδαμοῦ θά εὐρίσκετο ἡ ἱερωσύνη καί θά εἶχε πρὸ πολλοῦ ἐκλείψει ἡ ἱερωσύνη πάνω στή γῆ καί ἡ σῶζουσα

Θεία Χάρις, ἀλλά καί αὐτή ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία.

Ἀκολουθώντας, ἐπομένως, τοὺς Θεοφόρους Πατέρες καί τίς Ἁγίες Συνόδους, ἐμεῖς ὅλοι οἱ Ὁρθόδοξοι, στήν Ἑλλάδα, στό Ἅγιον Ὅρος οἱ Ἐσφιγμενίτες καί οἱ ζηλωτές Πατέρες καί οἱ ἀγωνιζόμενοι σέ ὅλον τόν κόσμον Ὁρθόδοξοι, ὅσοι διακόψαμε τήν κοινωνία πρὸς τοὺς αἰρετικούς, Λατινόφρονες, τοὺς ἐνουμένους μέ τοὺς Μονοφυσίτες καί τοὺς παναιρετικούς Οἰκουμενιστές, διωκόμενοι καί χλευαζόμενοι, ἀποτελοῦμε τήν Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν καί Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν κατὰ τὰ διδάγματα τῶν Θεοκρητύκων Διδασκάλων μας:

Ἐὶ δὲ καὶ πάντων ὀλίγοι ἐν τῇ Ὁρθοδοξίᾳ καὶ εὐσεβείᾳ διαμείνωσιν, οὗτοί εἰσιν Ἐκκλησία καὶ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ.

Ἐπὶ οὓς εἶπον: Καθολικὴν Ἐκκλησίαν τὴν ὀρθρὴν καὶ σωτηρίον τῆς εἰς αὐτὸν πίστεως ὁμολογίαν ... ὁ τὸν ὅλων εἶναι ὁ Θεὸς ἀπεφάνητο.
Ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής
(P.G 90, 132)

Ἐὶ μὴ δυνατὸν ἐν ἐκκλησίᾳ προίεναι, κατ' οἶκον συναΐξεις, ὡς ἐπίσκοπε, ἵνα μὴ εἰσέρχηται εὐσεβῆς εἰς ἐκκλησίαν ἀσεβῶν, οὐχ ὁ τόπος γὰρ τὸν ἀνθρώπων ἀγιάζει, ἀλλ' ὁ ἀνθρώπος τὸν τόπον. Φευκτέον σοι ἔστω διὰ τὸ βεβηλωθῆαι ὑπὸ αὐτῶν· ὡς γὰρ ὅσοι ἱερεῖς ἀγιάζουσιν, οὕτως οἱ ἑταγεῖς μιαίνουσιν· εἰ δὲ μήτε ἐν οἴκῳ ἅμα μήτε ἐν ἐκκλησίᾳ δυνατὸν συναηροισῆσθαι, ἕκαστος ἑαυτῷ ψαλλέτω, ἀναγινωσκέτω, προσευχέσθω, ἢ ἅμα δύο ἢ τρεῖς. Ὅπου γὰρ ἐὰν ᾖσι, φησὶν ὁ Κύριος, δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι ἐν τῷ ἑμῷ ὀνόματι, ἐκεῖ εἰμὶ ἐν μέσῳ αὐτῶν.

Ἅγιος Σωφρόνιος Ἱεροσολύμων
(PG 87, 3, 3369-3371)

St. Metropolitan Philaret (Voznesensky)

The Main Goal of Man is to Save his Soul for Eternity

Recently, brothers and sisters, we spoke of how people today often forget the main goal that stands before each person, the task of saving one's soul for eternity. This concern for salvation must be the main objective for every person of faith. The great teacher of Christian living—indeed in the best sense, the wise man Saint Theophan the Recluse, in his instructions and letters constantly repeated the same thing: that not only a person who assumed vows of a certain way of life, a monastic, a monk, a hermit can be saved, but he who lives in the world, who lives a temporal life. He has the wherewithal for the salvation of his soul, to save his soul and achieve a lofty level of Christian perfection.

A clear example of this was already shown. Let us remember, for example, the great righteous man who raised the dead Saint Sysoi the Great. This was a man who in his younger years went into the desert. There he lived until deep old age, truly reaching the highest Christian perfection, so much so, that he was able to raise the dead, and when lay dying, his face shone like the sun, the room where his deathbed stood was filled with a wonderful aroma, and all stood in trepidation. Such a death was also bestowed upon another great righteous man Saint Philaret the Merciful. He was no ascetic, and did not live in the wilderness. He was a husband to his wife and father to his children, that is, he lived an average life. Still, he achieved such a level of spiritual perfection, that his death was like that of Sysoi the Great, his face shone like the sun and the room was filled with sweetness.

Saint Theophan the Recluse showed that the Lord places each person in the best conditions for the salvation of his soul. Of course, this is not to speak of those instances, when a person lives a normal life, and then suddenly a Divine word reaches his heart and his life, his attitude, changes. But in general, when a person travels an average life's path, as St. Theophan said, he can fully achieve salvation. He must only turn his life completely into serving God, the very life he already leads. The saint said this simply and clearly: "One need only look at each thing one does as an act first of all done for God, before God's all-seeing eyes. View each action in this way. If you have a visitor, if you meet someone, remember that God sent him to you. Your conscience now bears the obligation to relate to the person in the way dictated by Christian love. And so with every thing we do, every little quotidian trifle should be viewed as an opportunity to do it properly, so that it would be pleasing to God." Such acts that please God will gradually fill a person's life, and in the end, he will seem no different from anyone else yet he will be standing before the Face of God and serve the Lord God. Then his eyes will begin to open, and he will become convinced, through experience, that truly, the

Lord sends everything for our salvation and no meetings are chance meetings.

Today, the Church, for example, celebrated the Holy Apostle Philipp the Deacon, not Philipp of the twelve (his holiday is later, before Advent), but Deacon Philipp, who also performed the apostolic service. The Lord inspired Philipp to walk on a specific road. Philipp went. There he met with an Ethiopian dignitary who was just then reading Holy Scripture and could not understand the passage he was reading. Philipp approached him, divinely inspired, and asked if he understood what he was reading. He replied, "I cannot, unless someone explain it to me." Then Philipp, at his request, sat with him in his chariot and explained the passage to him. The Ethiopian's soul began to burn with a mighty, light-filled faith. As they neared a body of water, he asked "Here is water, can I not be baptised here?" Philipp responded that if he believed with all his heart, then he can. And Philipp baptised him.

From the point of view of our daily, mundane life, it seems that this was a chance meeting: this dignitary was going his own way. Philipp went his way, maybe crossing his path, and it seemed like a chance meeting, yet it turned out not to be the case at all. By Divine Providence, this meeting was destined so that the Church would receive a new believing Christian, who later became a martyr.

And so, such examples show us that we must not say that our daily circumstances give us no opportunity to save our souls. Of course, one cannot close one's eyes to the fact that life today is not the same as it was 70-80 years ago, it has become more complicated, it has also become tainted, to which the Apostle says: "But where sin abounded, there did grace much more abound," that is, if sin is increased, then for him who desires salvation, assistance from the grace-filled power of the Lord is increased, strengthened, so that the person is not crushed from all sides, so that his soul remains devoted to God and was saved.

This every Christian must remember. There are, of course, drastic shifts in life, when a person's soul burns with fervor, he asks for a new way of life, and he embarks on this path, but this does not happen often, as you know. But every person, in the circumstances of his own life, can save his Christian soul if he looks upon his life and his actions as service to the Lord God. Amen.

From the compendium Sermons and Teachings of St. Metropolitan Philaret, v. II, (Russian Orthodox Youth Committee, New York, 1989).

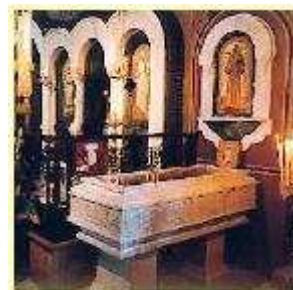
The Montreal Myrrh-streaming Iveron Icon of the Mother of God.

The Montreal Iveron Icon was painted on Athos in 1981 by a Greek monk from the original Icon of the Mother of God the Portaitisa. In 1982, Jos_ Mu_oz Cortez, a Spaniard by origin who had long ago accepted Orthodoxy, brought this icon from Athos to Montreal, Canada. Here is what happened, said Jose Munoz:

"On the 24th of November, at three o'clock in the morning, I was awakened by a powerful fragrance. At first I thought that it came from relics or a spilled bottle of perfume; but on going up to the icon, I was awestruck: it was entirely covered with fragrant myrrh! I froze on the spot at such a miracle! Soon the myrrh-streaming icon was taken to church. From that time, the Icon of the Mother God has continuously streamed myrrh, with the exception of Passion Week. It is remarkable that the myrrh has flowed out mainly from the hands of the Mother of God and Christ, and also from the star on the right shoulder of the Immaculate one. At the same time, the back side of the icon is always dry."

The wonderworking image has been in America, Australia, New Zealand, Bulgaria and Western Europe. No matter where this icon has been, it has spread love and concord everywhere, as, for example, in one community where the quarreling parishioners found once again the way to prayer and church unity. Its presence increased prayerful fervor to such an extent that Liturgies performed in its presence could be compared to paschal Liturgies, which are so intense in the Orthodox Church.

Many cases of people's return to attending church, to going to Confession, to receiving Communion are known. Thus, one poor woman, having learned of the death of her son, prepared to take her own life; but touched to the depths of her soul at the sight of the wonderworking icon, she repented of her horrible intention and immediately went to Confession. The icon streamed myrrh for fifteen years. On the night of 30-31 October 1997, the custodian of the icon Jos Muoz Cortez was brutally killed in Athens, and the wonderworking Iveron Icon vanished without a trace...

The Relics of the Holy New Venerable-martyr Elizabeth Feodorovna

The holy New Venerable-martyr Grand Duchess Elizabeth Feodorovna and her faithful cell-attendant, Nun Barbara, accepted a martyric end at the hands of the atheists in Alapaevsk in 1918. The remains of the holy Martyrs were conveyed to the Russian Ecclesiastical Mission in Peking, and from there they were transferred on an English ship to Jerusalem and interred at the Church of St. Mary Magdalene in Gethsemane. On the threshold of the glorification of the assembly of the holy New-martyrs and Confessors of Russia by the Russian Church in 1981, the holy remains of the holy New-martyrs were opened and transferred into the very Church of St. Mary Magdalene, where, in accordance with St. Elizabeth's desire, they rest to this day. Russian pilgrims to the Holy Land visit the Church of St. Mary Magdalene without fail in order to kiss the relics of the holy New-martyrs and to pray to them.

ΑΠΟΣΤΑΣΙΑ

«Ὅτι ἐάν μὴ ἔλθῃ ἡ ἀποστασία πρῶτον καὶ ἀποκαλυφθῇ ὁ ἄνθρωπος τῆς ἀμαρτίας, ὁ υἱὸς τῆς ἀπολείας... (β' Θεσσαλ. κεφ. Β' στ. 3-4). = (Διότι δὲν δά ἔλθῃ ἡ ἡμέρα τοῦ Κυρίου καὶ ἡ Δευτέρα παρουσία του, ἐάν δὲν ἔλθῃ πρῶτον, ἡ ἀποστασία πολλῶν καὶ ἡ ἀπομάκρυνσις των ἀπὸ τῆν πίστιν καὶ δὲν φανερωθῇ ὁ ἄνθρωπος πού περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλον θά εἶναι ὑποκινήτης καὶ ὄργανον τῆς ἀμαρτίας καὶ γέννημα καὶ θρέμμα τῆς ἀπολείας» (Ἑρμηνεία Π. Τρεμπέλα).

Συμπροσευχή Βαρθολομαίου με ἱεροφορεμένες παπαδίνες εἰς ΗΠΑ. (25.10.1997)

Συλλειτουργία Βαρθολομαίου καὶ ἀντιχρίστου πάπα εἰς Βατικανόν. (29.6.1995)

Ὁ Βαρθολομαῖος ὑποδέχεται τόν ἀντίχριστον πάπα ὡς τοποτηρητὴν» τοῦ Χριστοῦ με τὴν προσφώνησιν:

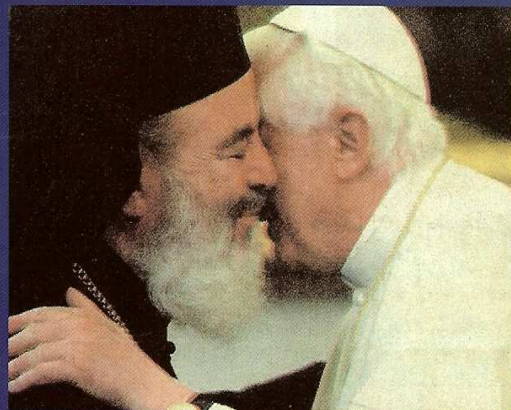
«Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου»

«Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ· Ἰούδα, φιλήματι τόν Υἱόν τοῦ ἀνθρώπου παραδίδως;» (Λουκ. κβ' 48-49.

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΟΣ ΑΣΠΑΣΜΟΣ ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ ΚΑΙ ΠΑΠΑ, Ο ΟΠΟΙΟΣ ΦΕΡΕΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΚΟΠΙΚΟΝ ΩΜΟΦΟΡΙΟΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΗΣ 30-11-2006 ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΝ ΝΑΟΝ ΤΗΣ ΚΩΝ/ΠΟΛΕΩΣ

«Εἴ τις ἔρχεται πρὸς ὑμᾶς καὶ ταύτην τὴν διδασχὴν οὐ φέρει, μὴ λαμβάνετε αὐτόν εἰς οἰκίαν, καὶ χαιρεῖν αὐτῷ μὴ λέγετε· Ὁ γὰρ λέγων αὐτῷ χαιρεῖν κοινωνεῖ τοῖς ἔργοις αὐτοῦ τοῖς πονηροῖς» (Β' Καθ. Ἐπ. Ἰωάννου 10-12).

Συνευλογία: Βαρθολομαίου - αντίχριστου πάπα Ράτσινγκερ.

Ἄνω: Για πρώτη φορά σε επίσκεψη Πάπα κατά την Ιερά Ακολουθία που τελέσθη στον Πατριαρχικό Ναό του Αγίου Γεωργίου επί τη αρίξει του, για να παραστεί στη θρονική εορτή του Αγίου Ανδρέου, ο Διάκονος δέθηκε και γι' αυτόν, εψάλησαν προς τιμή του δύο ύμνοι και επίσης ο πολυχρονισμός του.

Η δέηση του διακόνου έλεγε: «Ἐτι δεόμεθα υπέρ του Αγιοτάτου Επισκόπου και Πάπα Ρώμης Βενεδίκτου και του Αρχιεπισκόπου και Πατριάρχου ημών Βαρθολομαίου και υπέρ του κατευθυνθῆναι τα διαβήματα αυτών εις παν έργων αγαθόν». (Η φωτογραφία & ή λεζάντα από την εφημερίδα «Τύπος της Κυριακής» 3.12.2006)

1, 2, 3: «Πατριάρχης» Βαρθολομαίος, «ἀρχιεπίσκοπος» Χριστόδουλος καί Κύπρου Χρυσόστομος ώς οὐνίται συνυπογράφουν μέ τόν αντίχριστον πάπαν δεσμευτικήν συνεργασίαν μέ τελικήν ὑποταγήν των εις τήν παπο-οικουμενικήν παναίρεσιν!